வரலாறு (இந்திய நாகரிகம்) II

வரலாறு

(இந்திய நாகரிகம்)

தொகுதி II

மேல் நிலை – முதலாம் ஆண்டு

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்
சென்னை

முதல் பதிப்பு — 1978

(தமிழ்நாட்டு அரசு ஆணைக்கிணங்க அமைக்கப்பட்ட குழுவினால் தயாரிக்கப்பட்டது)

விலை: ரூ. 1 - 70

இந்நூல் 60 ஜி. எஸ். எம். தாளில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

அச்சிட்டோர்:
லலிதா பப்ளிகேஷன் அண்டு பிரஸ், சென்னை-600 034

பொருளடக்கம்

பகுதி — அ (தொடர்ச்சி)

பகுதி — ஆ

குறிப்பு : அத்தியாயம் 7 ''இந்திய சமுதாயம்'' தனியாக வெளியிடப்படுகிறது.

எட்டாம் அத்தியாயம்

இந்தியாவின் சமயங்களும்—பண்பாடும்

இந்திய நாடு பல்வேறு சமயங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகிறது. இந்தியர்கள் அனைவரும் சமய உணர்ச்சி மிகுந்த வர்கள். மிகப் பண்டை காலத்திலிருந்தே இந்தியர்கள் உலகியல் சாதனைகளில் அக்கறையில்லாமல், ஆன்மீக சாதனைகளில் வெற்றி பெறுவதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தவர்கள். எனவே இந்தியா, ஆன்மீகச் செல்வத்துக்கோர் கருவூலமாக விளங்கு கிறது. அச் செல்வமானது உபநிடதங்கள், பகவத் கீதை, தர்ம சாஸ்திரங்கள்; ராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்கள் முதலிய இந்துக்களின் புனித நூல்களில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. உபநிடதங்களில் பேசப்படும் தத்துவம் மேலை நாட்டாரின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. ஜெர்மானிய மெய்யறிஞரான ஸ்கோபன்ஹேர் என்பவர் 'உபநிடதங்களில் காணப்படும் தத்து வங்கள் எனது வாழ்நாளில் மட்டுமின்றி, மரணத்துக்குப் பின்னும் ஆறுதலை அளிக்கக்கூடிய அருமருந்தாகும்' எனக் கூறுகிறார். இத்தகைய சமய உணர்ச்சியின் விளைவாகவே, அஹிம்சை முறையில் இந்திய சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட காந்திஜியை இந்திய மக்கள் தங்கள் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டனர். இந்திய மக்களின் சமய உணர்ச்சிக்குத் தூபம் போட்டதாலேயே காந்திஜி இந்திய பாமர மக்களை தட்டியெழுப்பி தேச சுதந்திரத் திற்காகப் பாடுபடச் செய்ய முடிந்தது. இந்தியாவின் ஒரு பெரும் சமயமான இந்து சமயம் மட்டுமேயன்றி, அநேகமாக உலகில் காணப்படும் எல்லா சமயங்களையுமே பின்பற்றுகின்ற மக்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள். இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம், சொராஸ்டிரியம் போன்ற பல சமயத்தவர்கள் இங்கு வாழ்கிறார்கள். எனவே இங்கு உலகி வரும் பல்வேறு சமயங்களைப் பற்றிய அறிவைப் பெறாதவரை, ஒருவர் உள்ளபடியே இந்திய நாகரிகத்தை நன்கு புரிந்துகொள்வதென்பது முடியாத காரியம்.

சிந்துவெளி மக்களின் சமயம்

வரலாற்றுக் காலந் தொட்டு இன்றுவரை தொடர்ந்து வந்தி ருக்கின்ற பண்பாட்டுத் தொடர்பு, இந்திய நாகரிகத்தின் தனிச் சிறப்புமிக்கத் தன்மைகளில் ஒன்றெனப் புகழப்படுகின்றது. சிந்து

வெளியினரால் (கி.மு 3250—2750) வணங்கப்பட்ட கடவுளர்கள் இன்றும் இந்திய வழிபாட்டுக் கடவுள்களாக இருப்பது வியத்தகு நிகழ்ச்சியாகக் கருதப்படுகின்றது. பலவகை மிருகங்கள் புடைசூழ யோக நித்திரையில் ஆழ்ந்திருக்கின்ற ஆண் உருவத்தை சிந்து வெளி மக்கள் வழிபட்டனர். இந்த உருவமும் நிலையும் சிந்து வெளிப்பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட முத்திரைகளில் காணப்படு கின்றது. யோக நித்திரையில் அமர்ந்திருக்கும் அந்த ஆண் கடவுள் தான் 'சிவபெருமான்' என்று பிற்கால இந்து மதம் ஏற்றுக் கொண்டது. சிவபெருமானுக்கு 'பசுபதி' (Pasupathy) அல்லது மிருகங்களையும் காப்பவன் என்ற பெயரும் உண்டு. சிந்துவெளி முத்திரை குறிப்பிடுகின்ற மிருகங்களால் சூழப்பட்ட உருவம், 'பசுபதி' என்ற கடவுளாக இருக்கலாம் என நம்பப்படுகின்றது. அந்த கடவுளுக்கு இருந்ததாகக் காணப்படுகின்ற இரு கொம்புகள் பின்னர் 'திரிசூலமாக' (Trisula) சிவபெருமானின் படைக்கருவியாக மாறியிருக்கவேண்டும் என்றும் கருதப்படுகின்றது. சிவலிங்கத்தைப் போன்ற தோற்றமுடைய பல கற்களும் சிந்துவெளிப் பகுதியில் காணப்படுகின்றன. சிவனை லிங்கமாக வழிபடும் வழக்கமும் அம் மக்களுக்கு இருந்திருக்கக்கூடும் என்றும் கருதப்படுகின்றது.

பெண்-தெய்வத்தை, அன்னையை தெய்வமாகவே வழிபடுகின்ற (Mother-goddess) தன்மையை உறுதி செய்யும் வகையில், பல உருவச் சிலைகள் சிந்துவெளிப் பகுதியில் கண்டெடுக்கப் பட்டுள்ளன. மட்பாண்டங்கள், கைகளில் அணியும் அணிகள், முத்திரைகள் ஆகியவைகளில் அன்னை கடவுளின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னொரு முத்திரையில் கத்தியைக் கையிலேந்திய ஒருவன் ஆட்டுக்கிடாய் ஒன்றினைப் பிடித்துக் கொண்டு அன்னைக் கடவுளின் முன்னர் நிற்பது போன்ற காட்சி காணப்படுகின்றது. மிருக பலி கொடுக்கின்ற வழக்கத்தை இக் காட்சி குறிப்பிடுவதாக உள்ளது என அறிஞர்கள் கருது கின்றனர். அன்னை கடவுளின் அடி வயிற்றினின்றும் மரம் முளைத் திருப்பதைப் போன்ற காட்சி மற்றொரு முத்திரையில் காணப்படு கின்றது. மக்களைப் பெற்றெடுத்து இனம் வளர்க்கும் பெண் மையைக் குறிக்கும் கடவுளாக (Fertility-goddess) அன்னை கடவுளை சித்தரிக்கும் காட்சியென இது கருதப்படுகின்றது. ஆண் கடவுளை வணங்குவதை விட அன்னை கடவுளை வழிபடும் பழக்கம் சிந்துவெளி மக்களிடையே அதிகமாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றது என்பது அறியப்படுகின்றது.

சக்தி, சிவன் வழிபாட்டுடன், மரங்கள், மிருகங்கள், மற்றும் பல தேவதைகளையும் சிந்துவெளி மக்கள் வழிபட்டனர். நல்லப்

பாம்பை நாக கடவுளாக வழிபடுகின்ற தன்மை பரவலாக இருந்திருக்கின்றது. எருதுகள், புலி, காண்டாமிருகம், யானைகள், முதலைகள் போன்ற பல்வேறு மிருகங்களையும் வழிபட்டிருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகின்றது. அந்த மிருகங்களின் களிமண் உருவங்கள் இக்கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றன. தனிமரங்களும், தனிமரமும் மனிதனும் இருப்பது போன்ற முத்திரைகள், மரங்களையும் சிந்துவெளியினர் வழிபட்டார்கள் என்பதற்குச் சான்றாக கொள்ளப்படுகின்றன. எருதுகள், பசு, பாம்புகள், மரங்கள் ஆகியவைகளை இந்துக்கள் இன்றும்கூட வழிபடுகின்றனர். இந்துக்களின் இன்றைய வழிபாட்டுத் தன்மைகள் சிந்துவெளி மக்களின் வழிபாடுகளுடன் இணைந்து காணப்படுகின்ற தன்மை வியப்பளிக்கின்றது. சக்கரமும், சுவஸ்திகா (Swastika) உருவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ள மற்றொரு முத்திரை, சிந்துவெளி மக்கள் சூரியனையும் கடவுளாக வழிபட்டிருக்கலாம் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

அ. வேதகாலத்தில் சமயம்

1. முற்பட்ட வேதகாலம் (Early Vedic Period)

வழிபாட்டு முறைகளை புதிராக மாற்றுகின்ற சமயச் சடங்குகள் இல்லாத எளிய சமயத்தினை ஆரியர்கள் வேதகாலத்தின் தொடக்கத்தில் பின்பற்றினர். இயற்கைச் சக்திகளுக்கு ஏற்றவாறு ஏராளமான ஆண்-பெண் கடவுளர்களை இவர்கள் வழிபட்டனர். இயற்கையின் சக்தியைக் கண்டு பயந்த ஆரியர்கள், தன்னால் எதிர்த்து வெற்றி கொள்ள முடியாத இயற்கைச் சக்திகளை வழிபடுவதன் மூலம், அமைதிப்படுத்தமுடியும் என நம்பினர். ஆரம்ப காலத்தில் ஆரியர்கள் வழிபாட்டிற்குரியவையாக இருந்த பல்வேறு இயற்கைச் சக்திகள் பின்னர் வழிபடாது விடப்பட்டன. ரிக் வேத காலத்தில் முப்பத்து மூன்று கடவுள்களை ஆரியர்கள் வணங்கினர்.

சொர்க்கம் விண்ணுலகில் இருப்பதாக நம்பிய ஆரியர்கள் ...னை (Sky) தந்தையாகக் (Dyaus) கருதி வழிபட்டனர். ...லகை பூமா தேவியாக (Prithvi) பெண் கடவுளாக வழி...டனர். அன்னைக் கடவுள் ஆரியர்கள் வழிபடும் கடவுளர்களில் ...தக் கடவுளாகக் கருதப்பட்டது. இவ்விரு மூத்த கடவுளர்களும் ...னர் இரு புதிய சக்திமிக்க கடவுளர்கள் தோன்றிய பிறகு ...ப்பிழந்தனர். வருணன், இந்திரன் (Varuna & Indra) என்ற ... கடவுளர்கள் ஆரியர்களிடையே உயர்வு பெற்றனர். வருணன் ...ண்ணில் ஆதிக்கம் செலுத்தி மேகங்களையும் மழையையும்,

உருவாக்குபவன். மழைக் கடவுள் என்று வணங்கப்பட்டவன். இடி, மின்னல் போன்ற இயற்கை விநோதங்களுக்குக் காரணமான இந்திரன் என்ற கடவுளை வணங்கினர். வருணன் வேத காலத்துக் கடவுளர்களில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த கடவுளாக மதிக்கப்பெற்று வணங்கப்பட்டான். உண்மை, நேர்மை ஆகிய தன்மைகளின் உறைவிடமாகவும், உலக இயக்கத்தின் காவலனாகவும் கருதப் பெற்றான். உலக முதற் கடவுளாகவும், கண்ணுக்கு புலப்படாமல் உலகெங்கனும் நிறைந்து நின்று, உலகத்தின் காவலனாய், இயக்கச் சக்தியாக, புரவலனாக நின்று காத்தருளுவதாகவும், இத்தகைய சக்திகளின் உறைவிடமாகிய வருணனின் பார்வையினின்றும் பாவம் செய்கின்ற யாரும் தப்பிக்க முடியாது என்றும் நம்பப் பட்டது. மன்னித்தருளும் மாண்புடையவன். மக்கள் பாவ மன்னிப்புக்கோரி வணங்கலாம். நீரின் சக்தியைக் கட்டுப்படுத்து வதும் மழைக் கடவுள். வேளாண்மையைத் தொழிலாகக் கொண்ட ஆரியர்கள் வருண பகவானை மழைக் கடவுளாகவே கருதி வணங்கினர். கடல், ஆறு, குளம், கிணறு போன்ற நீர்நிலைகளின் இயக்கத்திற்கும், தட்பவெப்ப நிலைக்கும் காரணமாக இருப்பது வருண பகவானே என்றும் நம்பி வழிபட்டனர்.

இந்திரன் போர்க் கடவுளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டான். இடி, மின்னல் போன்ற தடுக்க இயலாத வலிமை கொண்ட சக்திகளை படைக் கருவிகளாகக் கொண்டு, மனிதர்களால் அழிக்க இயலாத கோட்டைக் கொத்தளங்களைத் தகர்க்கும் வலிமை படைத் தோனாகக் கருதப்பட்டான். இத்தகு சக்தியால் இந்திரனுக்கு 'புரந்தரா' (Purandara) என்ற பெயரும் உண்டு. பெருங்கோட்டை களைப் பிடிக்க போர் தொடுத்த ஆரியர்கள், இந்திரனை வழிபட்டு, அவன் உதவியைப் பெற்று பின்னரே போரில் ஈடுபடுவர். இந்திரனும் தனது சக்தி வாய்ந்த போர்க்கலமான இடி-மின்னலைக் கொண்டு விண்ணில் திரிகின்ற தீய சக்திகளான தேவதைகளை அழித்து, அவைகளின் பிடியிலிருந்த மழைநீரை விடுவித்து, ஏரி குளங்கள் நிரம்பவும், ஆறுகள், ஓடைகள் நீர் நிறைந்து, [illegible] செழிக்கவும் செய்கின்ற கடவுள் என வணங்கப்பட்ட[illegible] இத்தகு சக்தியை உடையதாகக் கருதப்பட்ட இந்திரன் வே[illegible] முற்காலக் கடவுளர்களில் உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்[illegible] பட்டான். ஆனால் பிற்காலத்தில் இந்திரன் தனது மதிப்பிழந்[illegible] வெறும் பொன்னுலகத்தின் தலைவனாக (இந்திரலோகம்) மாவீரர்க[illegible] இறந்த பின்னர் சென்று மகிழ்வுறுகின்ற மறு உலகத்தி[illegible] தனிப்பெரும் தலைவன் என்ற தாழ்ந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டா[illegible]

சூரியன் உதித்ததிலிருந்து மறைகின்ற வரையிலும் ஒவ்வொரு நிலையிலும் தனித்தனி கடவுளாக உருவகம் பெற்று வணங்கப் பட்டான். வைகறைப் பொழுதில் சூரியனை "உஷா" (Ushas) எனப்படும் ஓர் எழிலார்ந்த பெண் கடவுளாக பாவித்து வணங் கினர். பொழுது புலர்கின்ற வேளையில் பிராமணர்கள் ஓதுகின்ற "காயத்ரி-மந்திரம்" (Gayatri Mantra) இந்த உஷாவைப் போற்றி வணங்குவதேயாகும். சூரியன் உதித்தெழுந்து, இளஞாயிறாக மாறி, உச்சிப் பொழுதாக உயர்ந்து, மாலைப் பொழுதாக மாறும் வரை, பல பெயர்களால் அழைக்கப்பெற்றான். உலகை உய்விப்பவன் 'பூஷன்' (Pushan) என்றும், வீரநடை போட்டுக் காக்கும் கடவுள் 'விஷ்ணு' (Vishnu) என்றும், மாலை மகிழ்ச்சியை ஊட்டும்போது 'சாவித்திரி' (Savitri - Enlivener) என்றும், அந்திப்போதில் உழைப்பின் களைப்பைப் போக்கும் அருமருந்தாக, காயங்களை ஆற்றும் ஒளஷதமாக, அஸ்வின் (Aswins - Gods of Healing) என்றும் பல பெயர்களால் சூரியக் கடவுள் வணங்கப்பெற்றான். 'அஸ்வின்கள்' என்பவை சூரிய கடவுளின் தேரை இயக்கிச் செல்கின்ற அழகுக் குதிரைகளாகவும் உருவகம் பெற்றன.

'அக்னி' அல்லது 'தீ' சூரியக் கடவுளுக்கு அடுத்த உயர் நிலையில் வைத்து வணங்கப்பட்டது. மனிதர்கள் கடவுளுக்குப் படைக்கின்ற பொருள்களை, கடவுளிடம் கொண்டு செல்கின்ற தூதுவனாக உருவகம் பெற்றது. கடவுளுக்குப் படைப்பவைகளை வேள்வித்தீயில் போட்ட ஆரியன் 'தீ'யான கடவுளின் தூதுவன், தனது முறையீடுகளையும் கொண்டு செல்வான் என நம்பினான். அதனால்தான், தான் இறைவனுக்காக பலியிட்ட மிருகங்கள், தங்கம், பட்டாடைகள், தானியங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் வேள்வித் தீக்கு இரையாக்கினான். வேள்வித்தீயில் இட்ட பொருள்கள் அந்தந்த கடவுளின் திருவடிகளைச் சென்றடையும் என்று நம்பியிருந்தான். வேதகால வழிபாடுகள் 'தீ' இல்லாமல் முழுமை பெறுவதில்லை. மழையைப் போலவே தீயும் மனிதனின் அன்றாடப் பணிகளுக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். எனவே தான் தீயையும் கடவுளாகவே எண்ணி வணங்கினர்.

சோம' பானம் (Soma) மதுவில் தலைசிறந்து கடவுளாகவே போற்றப்பட்டது. சோமபானத்தின் புத்துணர்ச்சியூட்டும் தன்மையை ஆரியர்கள் பெரிதும் விரும்பினர். இமயமலைச் சாரலில் வளர்ந்த 'சோமா' என்ற செடியின் வேரிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்டதே சோமபானம் என்ற மதுவாகும். வேள்வி களின்போதும், போர்க்காலத்திலும் அம்மதுவைப் பருகிய

ஆரியர்கள் களி நடனம் புரிந்தனர். வேள்வியின் போதும், மற்ற சடங்குகளின்போதும் இறைவனுக்கும் சோமபானம் படைக்கப் பட்டது. இச்சடங்குகளின்போது சோமபானம் அருந்துவது சிறப் பாகக் கருதப்பட்டது. சோமபானம் அருந்தியவன் மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைத்து, சொர்க்கானுபவத்தை அடைய முடியும் என்றும் நம்பப்பட்டது. தண்ணொளி வீசும் நிலவின் இயல்புகளுடன் மதுவின் இயல்புகளையும் இணைத்துப் புகழ்பாடினர். வளர் பிறையும், தேய்பிறையுமாக வளர்ந்து, குறைகின்ற நிலவு, பருகுமுன் நிறைந்து, பருகியபின் குறைந்து காணப்படுகின்ற மதுகிண்ணத்தைப் போல இருப்பதாகவும், நிலவின் குளிர் ஒளியால் மலர்கின்ற மலர்களைப்போல, மது அருந்தியவனின் உள்ளம் மலர்ந்து, மகிழ்ச்சியடைகிறான் என்றும், மதுவை மாந்தித் திளைத் திருந்த ஆரியர்கள் புகழ்ந்துரைத்தனர்.

மேலே குறிப்பிட்ட உயர் கடவுளர்களைத்தவிர ஏராளமான சில்லறைத் தேவதைகளும் வணங்கப்பட்டன. 'வளி' அல்லது காற்றின் கடவுள் 'வாயு' (Vayu) புயல் கடவுள் 'மாருதி' (Maruti) இடியின் தலைவன் 'ருத்திரன்' (God of Thunder—Rudra) மழைக் கடவுள் 'பர்ஜன்யா' (Parjanya) நதிகளை 'சரஸ்வதி' (Saraswati) என்றும் பலவிதப் பெயர்களாக வணங்கப்பெற்றன.

உருவகப்படுத்த இயலாத மனித இயல்புகளையும் கடவுளர் களாக வருணிக்கின்ற தன்மையும் வேதகால ஆரியர்களுக்கு இருந்தது. 'நம்பிக்கையை' 'ஸ்ரதா' (Sraddah) என்றும், கோபத்தை 'மான்யு' (Manyu) என்றும் வழிபடும் கடவுள்களாக் கினர். உலக உயிர்களின் தலைவன் 'பிரஜாபதி' (Prajapathy) ஆகவும், ஆக்கசக்திகளின் தலைவன் 'விஸ்வகர்மா' (Viswakarma) ஆகவும், காக்கும் கடவுள் 'விதாத்திரி' (Vidhatri) யாகவும் குறிப்பிடப்பட்டனர்.

"வேதகால ஆரியர்கள் தங்களின் சக்திக்கு மீறியதாக, அறிவுக்குப் புலப்படாத தன்மையால் உள்ளத்தை வருத்துகின்ற அனைத்தையும் கண்டு அஞ்சினர். தங்களது வாழ்வின் உயர்வு, தாழ்வுகளுக்குக் காரணியாக இருக்கக்கூடும் எனக் கருதிய எதையும் போற்றிப் புகழவும், வணங்கற்குறியதாக பூசனை செய்- யவும் தயாராக இருந்தனர்" என மாக்ஸ்முல்லர் என் பேராசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இயற்கையின் சக்திகளுக்கு உருவமும் பெயரும் கொடுத் வேதமுற்கால ஆரியர்கள் வணங்கினர். கோவில்களோ, கர்

கிரகங்களோ, பரம்பரை பூசாரிகளோ அக்காலத்தில் இருக்க வில்லை. ஒவ்வொரு குடும்பத் தலைவனும், தனது குடும்பத்தின் சமயசடங்குகளையும், வேள்விகளையும் தானே பூசாரியாக முன்நின்று நடத்தினன். அநேகமாக கடவுளர்கள் அனைத்தும் ஆண் கடவுள் களாகவே இருந்தன. ஏதோ ஒருசில பெண் கடவுள்கள் மட்டுமே வணங்கப்பெற்றன. ஒருவன் இறந்த பின்னரும் வாழ்வு உண்டு என்பதில் வேத முற்கால ஆரியர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந் தனர். ஒருவன் இறந்த பின்னர் 'பிதுர்லோகம்' என்ற முன்னோர்கள் வாழுமிடத்தைச் சென்று அடைவதாகவும், அங்கு யமனுலகில், ஒருவன் பூவுலகில் செய்த செயல்களுக்கேற்றவாறு தண்டனையோ, அல்லது பரிசோ அளிக்கப்படுவான் என்றும் நம்பினர். வேத முற்கால ஆரியர்களி 'மறுபிறப்பு' என்ற தத்து வத்தை நம்பவில்லை என்று கருதப்படுகின்றது. பல கடவுள்களை, பல உருவங்களில் வணங்கினாலும், அக்கடவுளர்களையும் இயக்கு கின்ற தனிப்பெரும் சக்தியொன்று இருப்பதாகவும், உலகின் இயக்கத்தின் அடிப்படையே அச்சக்திதான் என்றும் நம்பினர். "கடவுள் ஒருவரே. ஆனால், அவரே பல கடவுளர்களாக, பல முனிவர்களால் சித்தரிக்கப்படுகின்றார்." (Ekam Sat - Baghuta Vedanti - Rig Veda - Mandal X-8-God is one but it is described differently by different Sages) என்று வலியுறுத்திச் சென்றனர். [illegible] கடவுளர்கள் வணங்கப்பட்டபோதும், முழு முதற் கடவுள் ஒருவனே என்ற ஒரு கடவுள் கொள்கை வேத முற்காலத்தில் உருவாகியிருப்பதை உணர முடிகின்றது.

2. பிற்பட்ட வேதகாலம் (Later Vedic period)

பிற்பட்ட வேதகாலத்தில் ஆரியர்களின் சமயத்தில் குறிப்பி டத்தக்க பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. வேதகாலத்தின் முன் பகுதியில் உயர் கடவுளர்களாக சிறப்பிடம் பெற்றிருந்த வருணன், இந்திரன், சூரியன் போன்ற கடவுளர்கள் மதிப்பிழந்தனர். அவர் களின் உயர்ந்த இடத்தை மும்மூர்த்திகளான (திரிமூர்த்திகள்- Trimurthis) பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய கடவுளர்கள் அடைந்தனர். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய இந்த மூன்று கடமைகளும் முறையே மும்மூர்த்திகளுக்கும் உரித்தாக்கப் பட்டன. வேதகாலத்தின் முற்பகுதியில் இயற்கை வளத்தின் (Vegetation) காரணியாகக் கருதப்பட்ட ருத்திரன் (Rudra) பின்னர் சிவபெருமான் என்றழைக்கப்பட்டார். அதன் பின்னர் கடவுளர்களில் சிறந்தவன் 'மகாதேவன்' (Mahadeva) என்றும், உயிரினங்களைக் காப்பவனாக 'பசுபதி' (Pasupathy) என்றும், அழிக்கும் சக்தியாக 'சங்கரன்' (Sankara) என்றும் பல பெயர்

களைப் பெற்றான். சூரியக் கடவுளின் ஒரு பிரதி பிம்பமாகக் கருதப்பட்ட 'விஷ்ணு' (Vishnu) வேதகாலத்தின் முற்பகுதியில் வருணன் பெற்றிருந்த உயர் இடத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டான். உலக இயக்கங்களுக்கு காரணியாகவும், இப்பூவுலகைக் காக்கும் சக்தியாகவும், மக்களின் துன்பம் - துயர்துடைத்தருளும் கடவு ளாக வணங்கப்பெற்றான். விஷ்ணுவின் உறைவிடம் 'வைகுந்தம்' அல்லது 'பரமபதம்' (Paramapadam) என்றும், அவனுறையும் உலகில் மகிழ்வைத்தவிர துன்பத்தின் சாயலைக்கூடக் காண முடியாது என்றும் நம்பினர். அவனுறையும் வைகுந்த பெருமை அடைவதே, அவனது பக்த கோடிகளின் உயர் வேண்டுதலாகும். உலக உயிர்களின் தலைவனாகக் காட்சியளித்த 'பிரஜாபதி' (Prajapathi) பிற்பட்ட வேதகாலத்தில் 'பிரம்மா' (Brahma) எனப் பெயர் பெற்றான். 'வாசு தேவர்' (Vasudeva) மற்றும் 'கிருஷ்ணு' (Krishna) போன்ற கடவுளர்கள் 'விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் கருதப்பட்டு பெருவாரியான மக்களால் வணங்கப்பட்டனர். 'கந்தர்வர்கள்' (Gandharvas) 'அப்சரசுகள்' (Apsaras) மற்றும் நாகக் கடவுள் ஆகியவை சிறு தேவதைகளாக வணங்கப்பெற்றன. மரங்கள், நதிகள் போன்ற இயற்கைத் தன்மைகளில் பலவற்றையும் பிற்பட்ட வேத கால மக்களும் தொடர்ந்து வணங்கினர். மனிதனின் நல்லியல்புகளுடன் தொடர்பு கொண்ட நல்ல கட வுளர்கள், தேவதைகளை வணங்கிய பிற்பட்ட வேதகால ஆரியர்கள் கொடிய தேவதைகளைப் பற்றிய நம்பிக்கையையும் கொண்டி ருந்தனர். கொடிய தேவதைகளிடமிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ள மந்திர சக்திகளை உருவாக்கினர். மந்திரங்களும், கண் கட்டும் வித்தைகளும், மாயச் சக்திகளும் மக்களிடம் ஆக்கம் பெற்றன. அதே மந்திர, மாயச் சக்திகளின் துணை கொண்டு நோய்களைக் குணப்படுத்தும் நம்பிக்கையும் இந்து சமயத்தில் வளர்ச்சியுற்றது.

பிற்பட்ட வேத காலத்தில் சடங்குகளும், வேள்விகளும் பல்கிப் பெருகின. சடங்குகள், வேள்விகள் நடத்தும் முறைகளும் மிகவும் சிக்கல் நிறைந்து, நீண்டு காணப்பட்டன. வேள்விகளின் பயன்கள் வானளாவப் புகழப்பட்டன. வேள்விகள் கடவுளின் இயக்கத்தைக் கூடக் கட்டுபடுத்தும் வலிமையவை என்ற நம்பிக்கை வளர்ந்தது. ஏராளமான, நீண்ட சடங்குகளுடன், வேத மந்திரங்களை இடை யறாது உச்சாடனம் செய்து முறைதவறாது, நடத்தப் பெறும் வேள்வி, கடவுளையும் கட்டுப்படுத்தி, மனிதன் வேண்டியதைக் கடவுளிடமிருந்து பெற்றுத் தருகின்ற சக்திமிக்கது என்ற கருத்து வளர்ந்தது. வேள்வி முறைகளில் ஒருசிறு தவறு நேர்ந்துவிட்டால் கூட அத்தவறு, வேள்வி செய்பவனை அழித்துவிடக்கூடும் என்றும்

அச்சுறுத்தப்பட்டது. எனவே வேள்வியில் ஈடுபடுபவன் தனது சிந்தனை, மனவோட்டம் அனைத்தையும் ஒருமுகப்படுத்தி, மிகவும் கவனத்துடன் வேள்வி நடத்த வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்தப்பட்டான். எனவே வேள்வி நடத்துவதில் தனித் திறமைபெற்ற, பயிற்சியும் பெற்றவர்கள் வேள்வி நடத்துவதற்கு தேவைப்பட்டனர். அத்தகு தேவைகளின்படி உயர்ந்தவர்கள் 'பிராமணர்கள்' (Brahmanas) என்றழைக்கப்பட்டனர். வேள்வி மூலம் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவனின் இயக்கத்தினையே ஒரு மனிதன் கட்டுப்படுத்த இயலும். அத்தகைய வேள்விச் சடங்குகளை முறை தவறாது, சிறப்பாகச் செய்து முடிக்கும் தனிச் சிறப்பு பெற்றிருந்த 'பிராமணன்' மனிதருள் உயர்ந்தோனாகக் கருதப்பட்டான். வேள்வி முறைகள் ஒரு கலையாகவே, அறிவியற் கலையாகவே மதிப்புப் பெற்றது. பதினேழு பிராமணர்களால் பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்ட வேள்விகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் வேள்வியின் சிறப்பினைக் குறிப்பிடுகின்றன. குடும்பத்தில் நடத்தப்படவேண்டிய சடங்குகளை 'கிரஹிய சூத்திரங்களும்', (Grihya Sutras) குடும்பத் தலைவன் கடைபிடிக்கவேண்டிய நியதிகளைத் 'தர்ம சாஸ்திரங் களும்' (Dharma Sastras) குறிப்பிடுகின்றன. மனித இனத்தின் நடவடிக்கைகளை 'வர்ணாஸ்ரம தர்மம்' (Varnashrama Dharma) வலியுறுத்துகின்றது. 'வர்ண தர்மம்' (Varna Dharma) நான்கு சாதிகளின் கடமையையும், 'ஆஸ்ரமதர்மா' (Ashrama Dharma) என்பது தனி மனிதனின் வாழ்க்கையின் மாணவ பருவத்தை 'பிரமச்சாரி ஆஸ்ரமம்' என்றும் (Brahmachari Ashrama) குடும்பத் தலைவனாகும்போது 'கிரஹஸ்தா' (Grihastha) என்றும், குடும்ப வாழ்வை நீத்து வனத்தில் வசிப்பதை 'வனப் பிரஸ்தா' (Vanaprastha) என்றும், உலகப் பற்றையே துறந்து, பற்றற்ற நிலைக்கு உயர்வதை, 'சந்நியாசம்' (Sanyasa) என்றும் விளக்குகின்றது. வாய்மை, கண்ணியத்துடன் கடமையாற்றும் பண்பு (Dharma) பெற்றோரை மதித்து வணங்கும் மாண்பு, மற்ற வர்களையும், மற்றும் உயிரினங்கள்பால் அன்பு செலுத்துகின்ற தன்மை, கொலை, களவு, பிறன்மனை நோக்குகின்ற தன்மை போன்ற பஞ்சமகா பாதகங்களைத் தவிர்த்து வாழுகின்ற நேர்மை ஆகிய நற்குணங்களே நல்வாழ்க்கையின் இயல்புகளாக வலியுறுத்தப் பட்டன.

வேத காலத்திய விழாக்கள், சடங்குகள், போன்றவற்றில் நம்பிக்கையிழந்துவிட்ட, வெறுப்படைந்துவிட்ட ஒரு சில முனி வர்கள், சடங்குகள், அவைகளின் முறைகளைப் பற்றியே சிந்திப்பதை விடுத்து, வேறு உயர் சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டனர். பிறப்பு, இறப்பு

இறந்த பின்னரும் தொடரும் வாழ்க்கைப் போன்ற மனித வாழ்க்கையின் நிலைகளைப் பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கினர். முனிவர்களின் அத்தகைய சிந்தனைகளிலிருந்து, இந்திய தத்துவத்தின் கருப் பொருளை விளக்குகின்ற உபநிடதங்கள் (Upanishads) தோன்றின. இறந்து படுகின்ற உடலையும், இறவாத தன்மை கொண்ட ஆத்மனையும் (Athman) வேறுபடுத்தி விளக்கின. ஒவ்வொரு உடலிலும், ஓர் ஆத்மா குடி கொண்டிருப்பதாகவும், இந்த ஆத்மாவானது உலகம் முழுவதிலும் பரவி நிலைத்து நிற்கின்றது என்றும் உபநிடதங்கள் குறிப்பிட்டன. உடலில் குடிகொண்டிருக்கும் உருவமற்ற 'ஆத்மா'வை 'ஜீவாத்மா' (Jivathma) எனக் குறிப்பிட்டன. அந்த ஜீவாத்மா எண்ணற்ற உடல்களில் நுழைந்து, பிறப்பு, இறப்பு என்ற பிறவிக் கடலில் மாறி மாறி நீந்துகின்றது. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் செய்கின்ற வினைகளுக்கு ஏற்ப (Karmas) உயர்ந்தோ, தாழ்ந்தோ பிறவியெடுக்கின்றன. நல்வினைப் பயன்களினால் உயர் பிறவியாக உருவெடுத்த 'ஆத்மா' பிரம்மனை (Brahma) உலக முழுவதும் பரவியிருக்கின்ற தெய்வத் தன்மையை அடைகின்ற வழிகளில் செயல்படவேண்டும். உப்பு கடல் நீரில் கலந்திருப்பது போல, நற்செய்கையால், நன்னெறியால், உயர்ந்த பயிற்சிகளால், இந்த ஆத்மாவானது பிரம்மனுடன் இரண்டறக் கலக்க இயலும். இந்த 'ஆத்மா' பிரம்மனுடன் கலந்துவிடுவதை மோட்சம் (Moksha) அல்லது பிறவியெனும் பெருங் கடலினின்றும் விடுபடுகின்ற தன்மை என அழைக்கப்படுகின்றது. அவரவர் வினைப் பயன்களுக்கேற்ப (Karma theory) மறு பிறவியெடுப்பர். ஆத்மா பல உடல்களில் அடைக்கலம் புகுவது (transmigration of souls) மறு பிறவி (Rebirth) மோட்சம் (Moksha) போன்ற பல புதிய இந்து தத்துவங்களை உபநிடதங்கள் உருவாக்கி விளக்கின. புத்த, ஜைன சமயங்களும் இந்த தத்துவங்களை ஏற்றுக் கொண்டன. 'துறவு நிலையை' (Asceticism) பிற்பட்ட வேதகால மக்கள் மிகவும் போற்றினர். நிலையற்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையையும், அவ் வாழ்க்கை அளிக்கின்ற இன்பத்தையும் முழுக்க முழுக்க உதறி விட்டு, பற்றற்ற துறவி நிலையை ஏற்றுக் கொண்டவன்தான் நிலையான இன்பமளிக்கும் 'வீடு பேறு' அல்லது பிரம்மனை அடைய இயலும் (சத் - சித் - ஆனந்த நிலை Sat-chit-Ananda) என நம்பினர்.

3. வீர காவியங்களின் காலம் (Epic Period)

இராமாயணம், மகாபாரதம் தோன்றிய காலத்தை வீர காவியங்களின் காலம் எனக் குறிப்பிடலாம். இக்காலத்தில் மனிதன் உய்விக்கும் வழிகாட்டும் தன்மை பெற்றுள்ள கடவுளர்கள், மனித

உலகிலே தோன்றிவிட்ட பிணிகளையும், ஆபத்துக்களையும் களைந்து அருள்பாலிக்க மனித உருவில் தோன்றினர் (Avatars). அந்த அவதாரங்களின்போது உலகை பலவிதங்களில் துன்புறுத்தும் தீய சக்திகளின் மொத்த உருவகமான 'அசுரர்களை' (Rakshasas) அழித்து மானிடர்களைக் காத்தருளினர். காக்கும் கடவுளாக உருவகிக்கப்பட்ட மகாவிஷ்ணு பத்துமுறை அவதாரங்கள் எடுத்து உலகை உய்விக்கச் செய்தார் என நம்பப்படுகின்றது. தீய சக்திகளை அழித்து - நேர்மையானவற்றைக் காத்தலே இந்த அவதாரங்களின் நோக்கமாகும் (Dushta Nigraha and Sishta Paripalana - Punishment of the wicked and Preservation of the Righteous). மீன் உருவம், (மச்சாவதாரம் - Machavatar) ஆமை உருவம் (கூர்மாவதாரம் - Kurmavatar) சிங்கத்தின் தலையுடன் கூடிய மனித உருவம் (நரசிம்மாவதாரம் - Narasimhavatar) போன்ற பத்து உருவங்களில் விஷ்ணு தோன்றி, தீய சக்திகளை அழித்தார். மகாபாரத காலத்தில் விஷ்ணு கிருஷ்ணனாக அவதார மெடுத்தார். நேர்மையின் உருவகமாக கருதப்படுகின்ற பாண்ட வர்களின் நண்பனாக, நல்லாசிரியனாக, பண்பிலே தெய்வமாக, கடமையிலே சேவகனாக நின்று காத்தருளினான். தீய சக்திகளின் உருவகமான கௌரவர்களை அழித்து, நீதியை நிலைநாட்டச் செய்தான். போரின்போது சகோதர வாஞ்சையால் அர்ச்சுனன் மனந்தளர்ந்தபோது, கீதையின் நாயகனாகத் தோன்றி பகவத் கீதையை உபதேசித்தான். இந்து சமயத்தின் கருப்பொருளை விளக்கும் புனித நூலாக பகவத்கீதை கருதப்படுகின்றது. இறை வனின் திருவடியை அடைய கண்ணனின் பகவத் கீதை நான்கு வழிகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. 1. முடிவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், சமய நூல்கள் காட்டுகின்ற நெறிநின்று, 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்று நேர்மையான கடமையுணர் வுடன் செயலாற்றுவது மோட்சத்தை அடையும் எளிய வழியாகும். சாதாரண மக்கள் பிரதிபலன் எதிர்பார்க்காது செயலாற்றுவது 'நிஷ்காமிய கர்மா' (Nishkamya Karma) எனப்படும். இக்கருத்தினைச் செயல்படுத்தும்போது 'கர்மயோகம்' (Karma yoga) எனப்படு கின்றது. 2. முழுக்க முழுக்க இறைவனை நம்பி, இறைவன் புகழ் பாடி, துதித்து, இறைவனடியை அடைவது 'பக்திவழியாகும்' (Bhakti yoga - path of Devotion). 3. சில கடுமையான பயிற் சிகள் மூலம், உடலையும் உள்ளத்தையும் கட்டுப்படுத்தி, நெறி நின்று ஒழுகி இறைவன் திருவடியை அடைவது 'இராஜயோகம்' (Raja yoga - the path of discipline) எனப்படும். 4. இறுதி யாக அறிவு வழியில் இறைவனை அடைதல் ஞானமார்க்கம் (Gnana-Marga) ஆகும். ஆத்மா, பரமாத்மா போன்ற இயல்புகளின் விளக் கங்களை ஆய்ந்து, அவைகளுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்று

ளைகளை சிந்தித்து, ஆத்மா பரமாத்மாவுடன் இரண்டறக் கலக்கும் வழிகளைக் காண்பது. இவ்வழிமூலம் இறைவனைக் காணமுடியும் என பகவத் கீதை உரைக்கின்றது.

இராமாயண காலத்தில் மானிடர்களில் சிறந்தோனாக, அரசர்களுக்கரசனாக, பண்பிலே தெய்வமாக, கருதப்படுகின்ற மன்னன் இராமனாக விஷ்ணு உருவெடுத்தார். இராமனாக உருவெடுத்த விஷ்ணு தீயசக்தியாக விளங்கிய இலங்கேசுவரனை அழித்தார். இராமன் மனிதருள் மாணிக்கமாக, நற்குணங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப்பெற்று, மானிட தெய்வமாகவே காட்சியளித்தான். இராமனின் குருவாக அமைந்த வசிஷ்ட முனிவர், அவனுக்கு ஒருவன் கற்கவேண்டிய அனைத்தையும் கற்றுக் கொடுத்தார். அவர் போதித்த உண்மைகள் 'வசிஷ்டம்' (Vasishtam) என அழைக்கப்படுகின்றது. பகவத் கீதையைப் போலவே 'வசிஷ்டமும்' சிறப்பு பெற்றதாகும்.

4. இந்து சமயத்தின் வளர்ச்சி (Growth of Hinduism)

இந்துக்கள் இராமனையும், கிருஷ்ணனையும் கடவுளர்களாகவே ஏற்றுக் கொண்டனர். இந்தியாவெங்கனும் இவ்விரு தெய்வங்களுக்கு கோவில்கள் கட்டி வழிபட்டனர். இராமனின் சேவகனான 'அனுமனும்' (Hanuman) கடவுளாகவே கருதப்பட்டான். இதே போன்று ஏராளமான கடவுள்கள் இந்தியரின் வழிபாட்டிற்குரியவைகளாகத் தோன்றின. விஷ்ணுவின் மனைவி 'இலக்குமி' 'திருமகள்' எனச் செல்வத்தின் நாயகியாக வணங்கப்பட்டாள். 'அஷ்ட இலக்குமி' (Ashta Lakshmi) செல்வத்தின் எட்டு நிலைகளாகவும் திருமகள் வணங்கப்பட்டாள். பிரம்மாவின் மனைவி 'கல்விக் கடவுளாக' 'சரசுவதி' (Saraswati) என உருவகம் பெற்றாள். கலைகளின் தலைவியாக 'கலைமகள்' என்றும் வழங்கப்பட்டாள். பக்தர்களை காக்கும் கடவுளாக சிவபெருமானின் மனைவியார் அமைந்தார். கடுங்கோபம் கொண்டு தீச்சக்திகளை அழிக்கும் போது 'துர்க்கை'யாக (Durga) காளியாக (Kali) உருவெடுத்தாள். வங்காள மக்கள் காளியாக, துர்க்கையாக போற்றி வழிப்படுகின்றனர். உலக இயக்கத்தின் ஆதி சக்தியாக (Primordial Energy) அன்னையாக, சிவபெருமானின் துணைவியாக அன்னை மகாசக்தியாக (Shakti - Mother Goddess) வணங்கப்படுகிறாள். தந்திரச் சடங்குகள் மூலமாக இறைவழிபாடு செய்வோர் (Tantric worship) காளியை இளநங்கை உருவத்தில் வணங்குகின்றனர். தந்திர முறை வழிப்பாட்டில் காம உணர்ச்சி ஆன்மீக சக்தியாக (Spiritual Energy) மிளிருகிறது என்பதைக் குறிக்கும் வகையில் மந்திர, வழிபாட்டுச் சடங்குகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சிவபெருமானின்

துணைவியான அன்னை மகாசக்தி 'உமா' என்றும் அழைக்கப் படுவாள். இந்த அன்னையின் இரு புதல்வர்களான விநாயகரும் (Vinayakar) ஸ்கந்தா (Skanda) என்ற முருகனும் இந்துக்களால் பெரிதும் வணங்கப்படுகின்ற பிள்ளைக் கடவுள்களாகும். ஸ்கந்தன் ஆறுமுகங்கள் கொண்ட கார்த்திகேயனாகவும், தமிழர்களால் 'முருகன்' என்றும் வணங்கப்படுகிறான். 'அழகு, இளமை, தெய்வீகம், அருள்மணம்' ஆகிய அனைத்து தன்மைகளின் மொத்த உருவமாக, சேவற் கொடியேந்தி, தோகை மயிலை வாகனமாகக் கொண்டு, கண்டவர் உள்ளம் களிப்படைய குன்றுதோறாடிவரும் திருமுருகப் பெருமான் தமிழர் கடவுள் எனப் போற்றப்படுகிறான். 'படைகொடு சூரரை வதைத்து, தேவர்குலம் காத்த குமரன்' என கந்தபுராணம் முருகன் புகழ்பாடும். யானை முகம் கொண்ட விநாயகன் முழு முதற் கடவுளென அனைவராலும் வணங்கப் பெருபவன். அறிவுக் கடவுளாகவும், தீய சக்திகளின் எதிரியா கவும் இந்துக்களிடையே உயர்வு பெறுகிறான். இதன் காரண மாகவே எந்த காரியத்தையும் தொடங்கும்போது, முதலில் விநாயகப் பெருமானை துதித்துவிட்டு ஆரம்பிக்கின்ற நம்பிக்கை இந்துக்களிடையே இருந்து வருகின்றது. தடைகளை உடைப் பவன் என்ற பொருளில் விக்னேசுவரன் (Vigneswara) என்று பெயர் பெறுகிறான்,

மேலே வகைப்படுத்தியிருக்கும் ஒவ்வொரு கடவுளையும் வணங்கும் முறை, சடங்குகள் தனித்தனியாக அமைந்துள்ளன. வழிபாட்டு முறையில் ஏற்பட்ட இந்த மாறுதல்கள் நாளடைவில் இந்து சமுதாயப் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தின. சிவனை வழிபடுவோர் 'சைவர்கள்' (Saivaites) எனப் பெயர் பெற்றனர். காஷ்மீரில் சைவர்கள் மிகுந்துள்ளனர். ஊழிக்காலத்தில் ஆனந்த தாண்டவ மாடிய சிவனை, 'நடராஜர்' (Nataraja) என தமிழக மக்கள் கோயில் கொண்டாடுகின்றனர். அறுபத்து மூன்று சைவ நாயன் மார்களின் பக்தி வழிபாட்டினை பெரிய புராணம் (Periapuranam) என்ற தமிழ் இலக்கியம் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. வடமொழி நூலான சைவ ஆகமங்கள், (Saivaite Agamas) சிவன் கோவில் அமைப்பு முறை, சிவலிங்கத்தை நிறுவும் முறைகள், வழிபடும் வழிகள் அனைத்தையும் விளக்குகின்றது. பகவத் கீதையைப் போலவே சைவ நூல்களும் இறைவன் திருவடியை அடைய நான்கு வழிகளை வகுத்திருக்கின்றன. 1. உடல் உழைப்பால் (சாரியை - Sariyai,) 2. செயல்களால்-(கிரியை-Kiriyai) 3. மெய்வருத்தத்தால் (யோகம் yoga) 4. அறிவாற்றலால் (ஞானம் - Gnanam) என்பவையே சைவ நூல்கள் பகரும் நான்கு வழிகளாகும். இவ்வழிகளில்

கிரியை அல்லது பக்தி வழியே சிறந்ததும், எளிமையானதும் ஆகும் எனக் கருதப்படுகின்றது. கபாலிகர்களும், (Kapalikas) பைரவர்களும் (Bairavas) மெய்வருத்தி, துறவுபூண்டு, பற்றற்று நிற்கின்ற நிலையே சாலச் சிறந்ததென நம்புகின்றனர். சிவனைப் 'பதி' (Pathi) என்றும், ஆன்மாவைப் 'பசு' (Pasu) என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆன்மா, 'பாசம்' என்ற உலகியல் தளைகளைத் தகர்த்து விடுபட்டு சிவனடி சேரும் போது எல்லையற்ற .புனித இன்பம் பெறுகின்றது என்பது சைவ சித்தாந்தம் ஆகும்.

வைணவர்கள் என்ற தனிப்பிரிவினர் விஷ்ணுவை வணங்கு வோர் ஆகும். தமிழகத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ இ ரா ம ா னு ஜ ர் (Sri Ramanuja) என்பவர் வைணவ வழிபாட்டைப் பரப்பினார். வைணவ வழிபாட்டு முறைகளை, முறைப்படுத்தி, வைணவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றுபடுத்தி, வைணவத்தைத் தமிழகத்தில் தழைக்கச் செய்தவர் இராமானுஜரே ஆகும். ஸ்ரீரங்கம் எனப் படுகின்ற திருவரங்கம் வைணவ வழிபாட்டுத் தலைமையிடமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இராமானுஜருக்கு முன்னரே 'ஆழ்வார்கள்' (Alwars) என்ற பன்னிரு வைணவ அடியார்கள் தோன்றி, பக்திச் சுவை மிகுந்த தீந்தமிழ் பாடல்களால் வைணவத்தைச் செழிக்கச் செய்தனர். பல்லவர்கள் காலத்தில் செழிக்கத் தொடங்கிய வைணவம், சோழப் பேரரசு காலத்தில் உன்னத நிலையடைந்தது. முகமதியர் ஆட்சிக் காலத்தில் இராமானந்தா (Ramananda) போன்றோர் 'இராமன்' வழிபாட்டினையும், , சைதன்யா (Chaitanya) மீராபாய் (Mirabai) போன்றோர் 'கிருஷ்ணு' வழிபாட்டையும் ஏற்படுத்தினர். மராட்டியத்தில் (Maharashtra) 'விட்டோபா' (Vittoba) என்ற பெயரில் விஷ்ணு வழிபாடு சிறந்தோங்கியது. இவ்வாறு இந்தியா முழுவதும் வெவ்வேறு பெயர்களில் வைணவம் தழைத்தது. ஆனாலும் கிருஷ்ணனை வழிபடுவோர் இன உணர்வு பற்றி கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் வைணவத்தின் வளர்ச்சியைச் சிறிது பாதித்தது. ஆரம்பத்தில் வைணவர் அனைவரும் ஒரு சாதியினர் - ஒரே கடவுளை வணங்குபவர்கள் என்ற கருத்து, காலம் செல்லச் செல்ல மறைந்தது. வைணவ சமயத்திலேயே, மாறுபட்ட பலவகை வழிபாட்டு முறைகளும், உட்பிரிவுகளும் தோன்றின.

பிற்காலத்தில் சைவமும், வைணவமும் பல்வேறு சிறுசிறு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தன. வைணவர்களில் வடகலை, (North oriented) தென்கலை (South oriented) என்றும், சைவர்களில் கர்நாடகத்தில் வீரசைவர்கள் என்றும், தமிழகத்தில் சிதம்பரத்தில்

ஆதிசைவர்கள் (Adi Saivites) என்றும் உட்பிரிவுகள் தோன்றின. குமரன் அல்லது சுப்பிரமணியக் கடவுளை வணங்குவோர் 'கௌமாரம்' (Gowmaram) என அழைத்துக் கொண்டனர். கணேசா அல்லது விக்னேசுவரரை தெய்வமாகக் கொண்டவர்கள் 'கணுதிபாத்யம்' (Ganathipathyam) என்றும், அன்னை பராசக்தியை வணங்குவோர் 'சக்தம்' (Saktham) என்றும் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்தனர். இவ்வாருக இந்து மதத்தில் ஐந்து பெரும் உட்பிரிவுகள் தோன்றின. அவையாவன. சைவம், வைணவம், கௌமரம், கணுபாத்யம், சக்தம் ஆகியவையாகும்.

மூன்று வகையான சிறப்புக் தத்துவங்கள் இந்துமதத்தில் காணப்படுகின்றன. ஆதிசங்கரர் அருளிய 'அத்வைதம்' (Advaitha of Sankara) இராமானுஜர் அருளிய 'விசிஸ்டாத்வைதம்' (Vishistadvaitha) மற்றும் மத்வாச்சாரியார் இயற்றிய 'துவைதம்' (Dwaitha) ஆகிய இம்மூன்று உயர் தத்துவங்களும், இந்து சமயத்தில் உள்ளன. ஒரே இறைவன் (Monism) என்ற கொள்கையை ஆதிசங்கரரின் அத்வைதம் வலியுறுத்தியது. உலகம், மும்மூர்த்திகள், அவர்களால் படைக்கப்பட்ட உயிரினங்கள் ஆகிய அனைத்தும் வேறு வேறன்று. 'பிரம்மன்' (Brahman) என்ற ஒரே கருப்பொருளின் மாறுபட்ட வடிவங்களே மாறு பட்ட வடிவங்களில் உள்ளது. அனைத்தும் வெறும் தோற்றமே. அத்தனையும் 'பிரம்மன்' என்ற ஒரே இறைவனிடம் அடக்கமாகின்றன என்பது சங்கரர் அருளிய அத்வைதம் வலியுறுத்தும் உயர் தத்துவமாகும். ஆத்மாவும் (Individual Soul) பரப்பிரம் மமும் (Parabrahmam) வெவ்வேருனவை. 'பரப்பிரம்மம்' என்பது உலக சக்திகளின் பிறப்பிடமாகும். (Cosmic Soul) சீரிய பக்தி வழியில் ஆத்மா செயல்பட்டால் 'வைகுந்தம்' அல்லது இறைவன் திருவடியை அடைந்து வீடுபேறடைய முடியும். வீடுபேறடைந்த ஆத்மா, இறைவனுடன் ஐக்கியமாகாமல் தனித்தே, இருக்கும் என்பது இராமானுஜரின் விசிஸ்டாத்வைத தத்துவமாகும். மத்துவாச்சாரியார் ஆதிசங்கரரின் 'ஒரே இறைவன்' கொள்கையை மறுத்தார். இறைவன் அல்லது பரமாத்மா, தனிமனிதனின் உயிர் அல்லது ஆத்மா, ஜடப்பொருள்கள் (Matter) ஆகிய இம்மூன்றும் தனித்தன்மையுடையவை. விஷ்ணுவின் இறையருள் ஒன்றுதான் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றும் ஒப்பற்ற சக்தி. நல்வழி, நற்செய்கை, பக்தி மூலம் ஆத்மா இறையருளைப்பெற இயலும். தீய நடத்தையுடைய ஆத்மா இறைவனுல் தண்டிக்கப்படும், என்பது மத்துவாச் சாரியாரின் துவைத தத்துவமாகும்.

இந்து சமயத்தின் இம்மூன்று உயர்தத்துவங்களும் அறிவிற் சிறந்த சமய விற்பன்னர்களுக்கே விளங்கக்கூடியது. சாமானியன் கோவில்களுக்குச் சென்று சிலை வடிவாயுள்ள இறைவனிடம் பக்தி செலுத்தினான். பிராமண குலத்தினைச் சேர்ந்த பூசாரிகள் வேத மந்திரங்களை, வடமொழியில் உச்சரிக்க, சாமானியன் இறைவனுக்குத் தனது அன்பு காணிக்கையாக பழங்கள், தேங்காய், மற்றும் மலர்களை அளித்தான். இப்பொருள்களை பூசாரி பெற்று மந்திர முணுமுணுப்புடன் இறைவனுக்குப் படைத்தான். பக்தர்களுக்கு திருநீரோ அல்லது குங்குமமோ பிரசாதமாக வழங்கப்பட்டன. இறைவன் உறையும் ஆலயம் தூய்மை நிறைந்தது. எனவே ஆலயத்தினுள் நுழையுமுன் ஒருவன் குளத்தில் மூழ்கி, புற அழுக்கினைக் களைந்து தூய்மையுடன் ஆலயத்துள் நுழைய வேண்டும். ஆலயத்துள் நுழைந்த இந்துக்கள் அனைவருமே இறைவன் திருவுருவத்தின் மிக அருகில் செல்லவோ, படைக்கவோ அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள். அவர்கள் கருவறை (கர்ப்ப கிருஹத்தினை (Sanctum Sanctorium) நுழைவாயிலில் நிறுத்தப் படுவர். தீண்டத்தகாதோர் ஆலயத்தினுள் அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள். பூசாரிகளாக அல்லது ஆலயக் குருக்களாக இருக்கின்ற பிராமணர் மட்டுமே கருவறைக்குள் செல்லவும், திருவுருவைத் தொட்டு, புனித நீரால் குளிப்பாட்டி, மலர்மாலைகள் அணிவித்து திருப்பணி செய்யும் உரிமை பெற்றவர்களாவர். அனுதினமும் மூன்று முறைகள் இறைவனுக்கு வழிபாடு ஆராதனை நடத்தப்படும். இறைவனின் திருவுருவிற்கு மன்னரை விட உயர்ந்த மதிப்பளிக்கப்படுகின்றது. விழாக்காலங்களில் இறைவனின் திருவுருவம் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்களில் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படும்.

மிருகங்களையும், பறவைகளையும் இறைவனுக்குப் பலி கொடுக்கும் வழக்கம் பெரும்பாலும் மறைந்துவிட்டது. இருப்பினும் சில அம்மன் கோவில்களில் பலி கொடுக்கும் பழக்கம் தற்போதும் இருந்து வருகின்றது. பெண் குழந்தைகளை அம்மனுக்குப் பலியிடுகின்ற கொடிய வழக்கமும் இந்து சமுதாயத்தில் ஒருகாலத்தில் இருந்திருக்கின்றது. கபாலிகர்கள் (Kapalikas) பைராகிகள் (Bairahis) போன்றோரிடம் அருவருப்பூட்டும் கேவலமான பழக்கங்கள் இருந்தன. மண்டையோடுகளில் பிச்சையெடுப்பதும், மனித இறைச்சியை உண்ணும் பழக்கத்தையும் அதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். அளவுக்கதிகமாக மதுவருந்தி, கேவலமான, தடைமீறிய புணர்ச்சியில் ஈடுபடுகின்ற வழக்கம், மாயம், மந்திர முறைகளை ஏற்றுக் கொண்டவர்களிடம் காணப்பட்டன. இது

போன்ற அருவருக்கத் தக்க பழக்கவழக்கங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்ச மாக மறைந்துபட்டன:

இதுபோன்ற எண்ணிலடங்கா உட்பிரிவுகள் இந்து சமயத்தில் காணப்பட்டபோதிலும், அத்தனை பிரிவுகளிடையேயும் அடிப்படை ஒற்றுமையைக் காண இயலும். ஏராளமான கடவுளர்கள் வணங்கப்பட்ட போதிலும் அந்த கடவுளர்களுக்கிடையேயும் உறவு முறை குறிப்பிடப்பட்டது. ஒரு கடவுளை வணங்குகின்றவன் ஏனைய கடவுளர்களை மறுப்பதில்லை. 'தான் வணங்கும் கடவுளின் உறவினர் என்ற முறையில் மற்ற கடவுளர்களையும் ஏற்று, வழிபடுகின்றான். கடவுளர்கள் வெவ்வேறு பெயர்களில் இருந் தாலும், அவையனைத்தும் ஒரே சக்தி, அல்லது ஒரே இறைவ னுகிய பரப்பிரம்மத்தின் மாறுபட்ட அம்சங்களாகும் என்ற தத்து வத்தையும் இந்துக்கள் உணர்ந்திருந்தனர். பல்வேறு வழிகளில் செல்லுகின்ற, பல்வேறு பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்ற நதிகள் அனைத்தும் கடலில் கலந்து, ஒரேநிலையைப் பெறுவது போன்று வெவ்வேறு பெயர்களும், மாறுபட்ட உருவங்களும், வழிபாட்டு முறைகளும் காணப்பட்டிருந்தாலும் அவையனைத்தும் ஒரே [illegible] முதல் கடவுள் அல்லது பரப்பிரம்மத்தினிடம் ஐக்கியமாகின்றன என்ற உண்மையை பகவத்கீதை, வேதங்கள் ஆகிய அனைத்தும் வலியுறுத்துகின்றன. திருமணம், மற்றும் இறப்பு போன்ற காலங் களில் இந்துக்கள் அனைவரும் ஏறத்தாழ ஒரே முறையான சடங்கு களைச் செய்கின்றனர். முன்னோர்களின் ஆத்மசாந்திக்காக நடத்தப் படும் 'ஸ்ரதா' (Sradda) என்ற சடங்கை ஒவ்வொரு இந்துவும் கண்டிப்பாக செய்தே ஆகவேண்டும். வினைப்பயன் (Karma Theory) மறுபிறப்பு (Rebirth) மோட்சம் அல்லது வீடுபேறு (Moksha) ஆகிய இந்து தத்துவங்களை இந்துக்கள் அனைவரும் நம்புகின்றனர். அதேபோல சொர்க்கம், நரகம் என்ற தத்துவங் களிலும் நம்பிக்கைக் கொண்டுள்ளனர். கங்கை, யமுனை போன்ற நதிகளும், காசி, இராமேசுவரம் போன்ற தலங்களும் இந்துக்கள் அனைவராலும் புனிதத்தன்மை மிக்கதாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டவை. சில புனிதத் தலங்களும், தீபாவளி, நவராத்திரி போன்ற திருவிழாக்களும், இந்துக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை. நல்லநேரம் பார்த்து எதையும் தொடங்குதல், போன்ற மூடப்பழக்க வழக்கங்களும் இந்துக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது. அதே போல வடமொழியையும், பிராமணர்களை குருவாக, புரோகிதராக, பூசாரியாக, புனித இனமாகக் கருதுகின்ற வழக்கமும் இந்துக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது. இராமாயணம், மகாபாரதம்

போன்ற வீரகாவியங்களும், பதினெட்டு புராணங்களும் இந்து சமுதாயத்தின் பொதுசொத்து. இத்தகு சமய இலக்கியங்களி லிருந்து பாகவதர்கள் இலக்கியப் பேருரை நிகழ்த்தி, மக்களிடையே பக்தியை வளர்ப்பதும் சாதாரண நிகழ்ச்சிகளாகும். குறைகள் மிகுந்திருப்பினும் 'வர்ணாசிரம தர்மத்தை' இந்துக்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

இந்தியாவிலுள்ள இந்துக்கள் அனைவரும் ஒரே மாதிரியான அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கின்றனர். 'தர்மம்' (Dharma) 'அர்த்தம்' (Artha) 'காமம்' (Kamam) மோட்சம் (Moksha) ஆகிய நான்கு கொள்கைகளிலும் இந்துக்கள் நம்பிக்கை வைத்துள்ளனர். 1. ஒவ்வோரு இந்துவும் தர்மசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற நெறிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்தொழுக வேண்டும். சாதிவேறுபாடுகள் இருப்பினும், சில சமுதாயத் தடைகள் (Taboos) சில காணப்பட்டாலும் சமய நூல்கள் வகுத்துத்தந்த பண்பியல் கோட்பாடுகளின்படி இந்து சமுதாயம் செயல்பட்டது. விருந் தோம்பும் மாண்பு, நேர்மை, தூய்மை, தாளாண்மை, பொறுமை, கற்புநெறி, பேராசை, பொருமை போன்றவற்றைத் தவிர்த்தல், மன்னிக்கும் தன்மை, கனிவு, அன்பு, பலன் எதிர்நோக்காது செயலாற்றும் தன்மை ஆகிய நற்பண்புகளை, இந்து பண்பியல் சாஸ்திரங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. 2. நேர்வழியில் செல்வம் சேர்த்து சமுதாய உயர்வு பெறுவது - (Artha) அர்த்தம் என்பது இரண்டாவது கொள்கையாகும். 'பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை' என்ற சொல்லுக்கேற்ப பொருள் இவ்வுலக வாழ்விற்கு இன்றியமையாதது. சமுதாய மேன்மை பெற உதவுவது, நேர்மை யான வழியில் பொருள் சேர்ப்பதை அறிவுறுத்துவது 'அர்த்தம்' (Artha) என்ற தத்துவமாகும். 3. சமுதாய நியதிகளுக்குட்பட்டு மனிதன் தனது காமவேட்கையைத் தணித்துக்கொள்வது (Kama) மூன்றுவது கொள்கையாகும். குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபட் டிருக்கும் ஒருவன் தனது குலம் தழைக்க, மனைவியுடன் இன்பம் துய்ப்பதை இந்து சாஸ்திரங்கள் தடைசெய்யவில்லை. தாளாண் மையை மேற்கொண்டு, தூயமுறையில் வாழ்ந்து, சமுதாயத் தினருக்கு உதவும் வகையில் குடும்ப வாழ்வை மேற்கொண்ட வர்கள் நடக்கவேண்டும் என சாஸ்திரங்கள் கூறின. இந்து சமயம் துறவு வாழ்க்கையைப் போற்றினாலும், குடும்ப வாழ்வையும் ஆதரித்திருக்கின்றது. 4. வீடுபேற்றை (Moksha) அடைவதே ஒவ்வொரு இந்துவின் குறிக்கோளாக இருக்கும். அவ்வாறு வீடுபேறு அடையவேண்டுமானால் உலகியல் ஆசையையும், பாசங் களையும் துறக்கவேண்டும், குடும்பவாழ்வில் ஈடுபட்டவன்

மூப்பெய்திய பின்னர், உலகியலைத் துறப்பது எளிது, அவ்வாறு மூப்பெய்திய பின்னர், பலன் எதிர்நோக்காது பணிசெய்வதன் மூலமோ, (Nishkamya Karma) அல்லது பக்தி, யோகம், மற்றும் ஞான வழியையோ பின்பற்றி வீடுபேறடைய முயற்சிக்கலாம். இந்து என்று தன்னைக் கூறிக் கொள்வதில் பெருமையடைகின்ற ஒவ்வொருவரும் 'புருஷார்த்தம்' (Purusharthas) என்ற இத்தகு நான்கு கொள்கைகளையும் தவறாது பின்பற்ற வேண்டுமென சாஸ்திரங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. கிறிஸ்தவம், இஸ்லாமியம். மற்றும் ஏனைய சமயங்களைத் தோற்றுவித்ததைப் போல எந்த ஒருவரும், தெய்வ சக்தியாலோ அல்லது மனிதனாலோ இந்து சமயம் தோற்றுவிக்கப்படவில்லை. எனவே இந்து சமயக் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் வரையறை செய்யப்படவில்லை. எனவே தனது விருப்பம் போல சமயக் கோட்பாடுகளை மாற்றியும். திருத்தியும், பின்பற்றுகின்ற தனியுரிமை இந்துக்களுக்கு உண்டு. இருப்பினும் இந்து சமயத்தின் தலையாய கோட்பாடான 'வீடு பேறடைவது' என்ற கொள்கையை இந்துக்கள் அனைவரும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.

ஆ. புத்த சமயம் (Budhism)

தற்காலத்தில் புத்தமதமானது இஸ்லாம், கிறிஸ்துவம் போன்ற பெரும் உலகமதமாகத் திகழ்கின்றது. தெற்கு, தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளான ஜப்பான், சீனா, பர்மா, இந்தோனேசியா போன்ற நாட்டில் பல இலட்சக்கணக்கான மக்கள் இம்மதத்தைப் பின்பற்றுகிறார்கள். ஆனால், இச்சமயம் தோன்றியது, தோன்றி வளர்ந்தது இந்தியாவில். புத்த சமயம் சமணத்துடன் இணையாகத் தோன்றிய சமயமே. இந்து மதத்திலிருந்தச் சில கண்மூடித் தனமான வழக்கங்களைக் களையத் தோன்றிய ஒரு சீர்திருத்த இயக்கமே புத்த சமயமும், சமணசமயமும். இந்துச் சமுதாயத்தில் ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கு, வேதங்கள் மற்றும் சமயநெறி நூல்களில் கூறும் சடங்குகளும், சம்பரதாயங்களும் அப்பாற்பட்டே இருந்தது. மனித இனத்திற்கு மிகவும் தேவையான விலங்குகளான ஆடு, பசு, காளைமாடு போன்றவற்றை இந்துக் கடவுளர்களுக்கு பலியிடல், இளகியமனம்படைத்த இந்துக்களாலேயே வெறுக்கப்பட்டது. மேலும் உபநிடதங்களில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் ஒரு சாதாரண இந்துவால் புரிந்து கொள்ளவும் இயலவில்லை, மக்களுக்கு எளிதான ஓர் இடைப்பட்ட வழியே தேவைப்பட்டது. அவ்வழியை நல்கியதே புத்தசமயம். இந்துசமயத்தைப் போன்றல்லாமல் இது செயலாக்க மிகவும் எளிதாக இருந்தது. மேலும்

இச்சமயம் சாதி குலத்திற்கு அப்பால் நின்று, ஆண் பெண் இருசாரார்களுக்கும் உயர்வு தாழ்வின்றி சமமாகவே விளங்கியது.

படம் 8.

கி. மு. ஆரும் நூற்ருண்டில் இந்தியா

எனவே கி.மு. ஆரும் நூற்ருண்டில் இந்திய மக்களின் ஒரு குறிப்பிட்ட தேவையை நிறைவு செய்யவே இச்சமயம் தோன்றியது.

1. கௌதம புத்தர்

மகாவீரரின் காலத்தே வாழ்ந்த கௌதம புத்தர் என்பவரே புத்தசமயத்தைத் தோற்றுவித்தவர். இருப்பினும் வழக்காறில் (Tradition) கோனகமுனி (Konakamuni) போன்ற பல முந்தைய புத்தர்கள் இருந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. நேபாள நாட்டின், கபிலவஸ்துவின் அரசஞன சாக்கியத் தலைவன் சுத்தோதனரின் மகனே கௌதம புத்தர். கி.மு. 567-ல் கௌதமரை இவ்வுலகிற்கு நல்கியத் தாய், மாயாதேவி, கௌதம புத்தர் பிறந்த ஏழாம் நாள் தன் இன்னுயிரை நீத்தார். மாயாதேவி கற்பமுற்றிருந்தபோதே ஒரு விநோதமான கனவைக் கண்டார். அக்கனவில், மாயா தேவியை இமயத்திலிருக்கும் ஒரு புனித ஏரிக்கு அழைத்துச் செல்வது போன்றும், அங்கு புனிதத் தேவதைகள் அவரை நீராட்டுதல் போலவும் பின்னர் ஒரு வெள்ளை யானை தாமரை

மலருடன் அவர் அருகில் வருவது போன்றும் கண்டார். மாயா தேவிக்குப் பிறக்கும் மகன் இம்மண்ணுலகிற்கே மன்னராக விளங்கு வார் அல்லது இவ்வுலக மக்களின் ஆசானுகத் திகழ்வார் என்றனர் சோதிட சாத்திர வல்லுநர்கள். எனவே சுத்தோதனர் தனது மகன் மண்ணுலக மன்னனுக வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே வளர்த்தார். தன்மகன் ஞானியாவதை அவர் சிறிதும் விரும்ப வில்லை. இளவரசனின் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய சுகபோகங்களைக் குறைவின்றிகொடுத்து வளர்த்தார். யசோதரை எனும் அழகு, அறிவு, பண்பு நலன் பொருந்திய நங்கையான இளவரசியை தனது மகனுக்கு மணமுடித்துவைத்தார். இளவரசி யசோதராவும் மன்னர் குலம் விளங்க ராகுலன் என்னும் அழகிய ஆண் மகவை ஈன்றெடுத்தாள். இருவருக்கும் வாழ்க்கையென்பது இன்பம் நிறைந்த இன்பப்பூஞ்சோலையாகவே இனித்தது. ஆனுல், விதி தனது விளையாட்டை என்றுமே வரையறைப்படுத்தியதோ அல்லது நிறுத்தியதோ இல்லை. ஒருநாள் யதேச்சையாக புத்தர் ஒரு காட்சியைக் கண்டார். வயதான மனிதர் ஒருவர் தளர்ந்த நடையுடன் தென்பட்டார். பின்னர் பிணியால் பீடிக்கப் பெற்ற வயதான மனிதன் குளிர் காய்ச்சலில் நடுங்கியபடி தனது உடலெங்கும் கொப்புளங்களுடன் தள்ளாடி வந்தான். சிலர் வாடிய முகத்துடன் பின் தொடர்வதையும் அவர்களைத் தொடர்ந்து அமைதிக் கடலென இன்முகத்துடன் ஒரு துறவியும் வந்தார். இக்காட்சிகளைப் புத்தர் கண்டார். முதல் மூவரின் காட்சியும் புத்தரின் உள்ளத்தே ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. மேலும் புத்தருக்கு உலக வாழ்க்கையின் வெறுமையும் இன்பங்களின் நிலையற்ற தன்மையையும் விளக்கி, துன்பம் சூழ்ந்த உலகென்பதே உண்மை என்பதையும் அவர் கண்ட மூன்று காட்சிகளும் அறிவுறுத்தின. எதையும் துருவிப் பார்க்கும் இயற்குணம் கொண்ட புத்தரின் மனம் உலகின் முடிவிலாத் துன்பங்களுக்குக் காரணம் என்ன என ஆராயத் துவங்கியது. அமைதியின் உருவாகத் தோன்றிய துறவியின் முகமே இவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. எனவே நடு

படம் 9.
கௌதம புத்தர்

இரவில் தான் வாழ்ந்த ஆடம்பர ஏழில் கொஞ்சும் மாளிகையை யும், அழகு மனைவியையும், அருமைப் புதல்வனையும் துறந்து காட்டிற்குச் சென்றார். தனது இளம் பருவமான இருபத்தொன் பதாவது வயதிலேயே இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்தார்.

அரச பாரத்தையும், இல்வாழ்க்கை இன்பத்தையும் துறந்து காட்டிற்குச் சென்ற புத்தர் எவ்விதமானக் குறிக்கோளுமின்றி உண்மையைத்தேடி அலைந்தார். ஆங்கே ஒரு பிராமணக் குருவின் சமய விளக்கத்தைக் கவனமாகக் கேட்டார். ஆனால், அவரின் விளக்கங்கள் இவருக்கு எவ்வித விளக்கமும் அளிக்கவில்லை. எனவே அடர்ந்த உருவேலா காட்டினுள் சென்று ஆழ்ந்தத் தவத்தை மேற்கொண்டார். உடல் இளைத்து மெலிந்தார்; ஆனால், உண்மையை இவரால் உணர இயலவில்லை. வேளாண்குலப் பெண்ணால் அளிக்கப்பட்ட உணவை உண்டு தனது தவ வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டார். வேளாண் குலப் பெண் ணிடம் பெற்ற உணவை புத்தர் உண்ட காட்சியைக் கண்ட அவரின் ஐந்துத் தோழர்களும், புத்தரைத் துறந்தனர். பின்னர் உண்மையை உணரும்வரை அவ்விடத்தை விட்டு அகலுவதில்லை என்னும் மன உறுதியோடு பிப்பால் (Pipal) மரத்தடியில் அமர்ந் தார். மசா (Masa) என்னும் காதல் தேவதை இவரின் கவனத் தைச் சிதைக்க முயன்று தோல்வியுற்றது. ஆனால், கடுமையான நாற்பத்தொன்பது நாள் தவத்திற்குப்பின்னர், கௌதமர் தான் தேடிய உண்மையை மிகத் தெளிவாகக் கண்டார். புத்தர் தனது பிரச்சனைகளுக்கு முடிவை முழுமையாகக் கண்டார். ஞானம் பெற்ற புத்தர் துன்பங்களுக்குண்டான காரணங்களையும், அதனைக் களைய வழிவகைகளையும் கண்டு கொண்டார். எனவே இதன் பிறகு இவர் 'ஞான ஒளி' (Enlightened) அல்லது புத்தர் எனப்பட்டார். இவர் எம்மரத்தடியினின்றும் அமர்ந்து ஞானம் பெற்றாரோ அம்மரம் போதிமரம் எனப் பெயர் பெற்றது.

ஞான ஒளி பெற்ற புத்தர் காசிக்குச் சென்று தனது முதல் உரையை மான் பூங்காவில் (Deer Park) கூடிய மக்களுக்கு எடுத் துரைத்தார். புத்தரைக் காட்டில் துறந்து வந்த ஐந்து நண்பர் களும், புத்தரின் விளக்கத்தில் தெளிவுபெற்று அவரின் முதல் சீடர் களாகத் திகழ்ந்தனர். மிக விரைவில் இவர்களுடன் இன்னும் ஐம்பது இளம் துறவிகள் சேர்ந்து விட்டனர். புத்தர் தனது இளஞ் சீடர்களுடன் நீண்ட நெடுந்தொலைவுகள் அலைந்து தனது மதத்தின் கோட்பாடுகளை எடுத்துக் கூறினர். கோசல நாட்டு அரசன் பிரசேனஜித்தும் (Presenajith) பிம்பிசாரர் (Bimbisara) மற்றும்

மகதநாட்டு மன்னர் அஜாதசத்ரு (Ajathasatru) ஆகியோர் தங்களின் ஆதரவை புத்தமதத்திற்கு நல்கினார்கள். அரச வமிசத்தைச் சேர்ந்தவரின் மதத்திற்கு அரசர்களால் பேராதரவு கிடைத்தது. உண்மையான வெற்றியென்பது இம்சையால் (Violence) பெறுவதல்ல; அன்பால் பெறுவதே மாபெரும் வெற்றியென அவர்களுக்குப் போதித்தார். இரக்கக் குணமும், பெருந்தன்மையுமே மக்களிடமிருந்து நற்பெயரை பெற்றுத்தரும் என உணர்த்தினார். வசதிப் படைத்தச் செல்வந்தர்கள், புத்தரின் உன்னதக் கொள்கையைப் பரப்ப வசதிசெய்து கொடுக்க முன் வந்தனர். ஆனந்த பிந்திகா (Ananda Pendika) என்னும் வணியர் தனது 540 மில்லியன் தங்க நாணயங்களையும் புத்தருக்கு வழங்கினார். அம்பபாலி (Amba Pali) என்னும் அழகியக் கணிகையர் குல நங்கை புத்தரின் புனிதச் சேவைத் தொடர தனது பெரும் பழத்தோட்டத்தைக் கொடுத்தாள். விஷாகா (Vishaka) என்ற விதவை 270 மில்லியன் தங்க நாணயங்களைத் தானமாகத் தந்தாள். புத்தர் இப்பெருந் தொகையைக் கொண்டு புத்த விஹாரம் என்னும் மடாலயங்களைக் கட்டி புத்தத் துறவிகள் தங்குவதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்தார். கடவுளின் பெயரால் விலங்குகள் பலியிடப்படுவதை தடுத்து புத்தர் மக்கள் மத்தியிலே பெரிதும் புகழ்பெற்றார். மக்கள் இவரை பொதுவாகவே பகவான் புத்தர் என்றே அழைத்தனர். நாற்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக புத்தசமயத்தின் உன்னதக் கொள்கைகளை உலகிற்கு உணர்த்தி, முதிர்ந்த தனது எண்பதாவது வயதில் குசிநகரா (Kusi Nagara) எனுமிடத்தில் உயிர்நீத்தார். புத்தரின் பூத உடல் எரிக்கப்பட்டது. அதன் சாம்பலைப் பெற ஆன்றோர்களும், பெரியோர்களும் போட்டியிட்டனர்.

2. புத்தரின் போதனைகள் (Teachings of Buddha)

மகாவீரரைப் போன்றே புத்தரும் பிறப்பு இறப்பு என மாற்றி மாற்றி நிகழும் நிகழ்ச்சியினின்றும் விடுபட்டு நற்கதி அல்லது பிறவா நிலைபெற வேண்டுமெனப் போதித்தார். ஆசையே பிறப்பு மற்றும் துன்பத்திற்குக் காரணம் என்கிறார். எப்போது ஒருவனால் ஆசை அடக்கப்படுகின்றதோ அப்போதே அவனுக்கு மறுபிறவி இல்லை என்கிறார். எனவேதான் நான்கு உன்னத உண்மைகளை உலகிற்கு வெளியிட்டார். அவையாவன:

1. துன்பமும் துயரமும் நிறைந்ததே வாழ்க்கை.
2. ஆசையே துன்பத்தின் ஆரம்ப காரணம்.
3. நிறைவேறா ஆசையே மறுபிறவிக்குக் காரணம் ஆகிறது.
4. ஆசையைத் துறந்தவன் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கின்றான் அதுவே நிர்வாணம் அல்லது நற்கதியாகும்.

புத்தரின் போதனையை ஏற்றுக்கொண்ட ஒருவர், ஆசையைத் துறப்பதெவ்வாறு? எனும் கேள்வியைத் தொடுத்தார். ஆசையை வெல்ல, 'எண் வழிக் கொள்கை'யை (Eight fold path) பின்பற்ற வேண்டினார். எண் வழிக் கொள்கைகள் :

1. நன் நம்பிக்கை (Right faith)
2. நல்லெண்ணம் (Right Thought)
3. நல்வாக்கு (Right Speech)
4. நற் செயல் (Right Action)
5. நல்வாழ்க்கை முறை (Right livelihood)
6. நன் முயற்சி (Right Effort)
7. நற் கவனம் (Right Watchfulness)
8. நற் சிந்தனை (Right Contemplation)

இவ்வெண் வழிக் கொள்கைகள் உடலைக் கடும்துறவறத்தில் வருத்துவதும் அல்ல; இல்வாழ்வை இனிதே சுவைப்பதும் அல்ல, இவ்விரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட வழியே (Middle path) மத்திய மார்க்கம் (Madhyamarga) எனப்பட்டது. இதுவே நடைமுறை நியதியின் வழியாகவும், ஒவ்வொருவராலும் எளிதில் புரிந்து கொண்டு பின்பற்றக் கூடியதாகவும் இருந்தது. புத்தரின் போதனைகள் வாழ்க்கையின் இடர்ப்பாடுகளின்றும் ஒருவன் தப்பித்துக் கொள்ளும் வழியே. ஆசையை அறவே ஒழிக்க வழி கூறும் புத்தரின் போதனைகள் ஒருவனைச் சோம்பேறியாக்குவதுடன் செயலற்றவனாகவும் ஆக்கிவிடுகின்றது. இவ்வுலகில் ஆசையோ, அல்லது விருப்பமோ இன்றி எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்கவே இயலாது என கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர், சில ஜெர்மானிய அறிஞர்கள். ஆனால், இவ்வறிஞர்களின் கருத்துக்கள், உண்மைக்கு அப்பாற்பட்டது; ஏனெனில் புத்தர் எதிர்மறைச் செயலை விடுத்து (Negative inaction) ஆக்கச் செயலையே (Positive action) வலியுறுத்துகிறார். எனவே புத்தரின் பத்துக் கட்டளைகளை முறையாகப் பின்பற்றுவதன் மூலம் ஆசையை வென்று ஆனந்தநிலையைப் பெறலாம் என்கிறார். புத்தனின் பத்துக் கட்டளை (Ten Commandments) களாவன : நன்னடத்தை, உண்மை, அன்பு, பரிவு, பெற்றோர்களுக்குக் கீழ்படிதல், முதியோரைப் போற்றல், மது அருந்தாமை, தர்மம் செய்தல், உயிரினங்கள் பால் அன்பு செலுத்துதல் (Ahimsa) ஆகிய இப்பத்துக் கட்டளையை உணர்ந்தவனால் ஆசையை அறுக்கமுடியும். இந்தப் பத்துக் கட்டளையில்

கடைசி கட்டளையானது அனைத்துக் கொள்கைகளின் சாரமாக விளங்குகின்றது. இதுவே பின்னர் காந்தியின் அஹிம்சா (Ahimsa) கொள்கையானது. பேசும் பேச்சிலும், எண்ணும் எண்ணத்திலும் செய்யும் செயலிலும் அஹிம்சையே இருக்க வேண்டுமென்றார். இக்கொள்கையே காந்தியடிகளின் வாழ்வின் அடிப்படைத் தத்து வமாக இருந்தது. இக் கொள்கையால் ஆயிரக்கணக்கான உயிரி னங்கள் ஆண்டவனின் பெயரால் பலி இடப்படுவதை தவிர்த் தார். ஆனால், இவர் மஹாவீரரைப் போன்று கொல்லாமையை அவ்வளவு தீவிரமாகச் செயல்படுத்தவில்லை. சில சமயங்களில் (Meat Eating) மாமிசம் உண்பதையும் இவர் அனுமதித்தார்.

மஹாவீரரைப் போன்று புத்தர் கடவுளைப்பற்றியோ சொர்க்க நரகத்தைப்பற்றியோ, வேதத்தில் நம்பிக்கையோ அல்லது சாதி முறையைப் பற்றியோ பேசவில்லை. ஆனால், புத்தர் வினைப் பயனில் (Karma - Theory) நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தார். மனித வாழ்வில் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்கும் ஒரு காரணம் இருப்பதாகவே கூறினார். பாவச் செயலைப் புரிந்த ஒருவன் அப்பாவத்தின் பிடியினின்றும் தப்பிக்கவே முடியாது. பிறப்பு இறப்பு எனும் காலச் சக்கரத்தினின்றும் ஒவ்வொருவனும் தனது தீராத முயற்சி யால் விடுபட முடியும். இதில் இடைத்தரகர்களுக்கு இடமே இல்லை என்கிறார் புத்தரால் நிறுவப்பட்ட மடாலயங்களில் (Monastery) வசித்த புத்தப் பிட்சுகள் புத்தர் காட்டிய வழியி லேயே நடந்தனர். ஆங்காங்கே சில புத்த பிக்குனிகளுக்கும் மடாலயங்கள் இருந்தன. ஆனால், இப்புத்த பிக்குனிகள் புத்தப் பிட்சுகளுடன் பேசவே அனுமதிக்கப்படவில்லை. புத்தப் பிட்சு களும் பிக்குனிகளும் தூய்மையான எளிய வாழ்வையே மேற் கொள்ள வேண்டுமென புத்தர் எதிர்பார்த்தார். இவர்கள் வாழும் உயிரினங்களுக்கு எவ்விதக் கொடுமையும் இழைக்கக் கூடா தென்றார். மேலும் பிறர் பொருள் மீது ஆசை கொள்ளாமை, காம உணர்வின்மை, மது அருந்தாமை, அளவுக்கு மீறி உண்ணாமை, இன்னிசை பாடாமை, நடனமாடாமை, ஆடம்பரப் பொருள் களான அணிகலன்கள் அணியாமை, நறுமணப் பொருள், மாலை அணியாமை, மற்றும் வசதியானப் படுக்கையில் துயிலாமை, தங்கம் வெள்ளியை அன்பளிப்பாகப் பெறாமை ஆகிய கொள்கைகளை இவர்கள் கட்டாயம் கடைபிடிக்க வேண்டினார். இக்கொள்கை யினின்றும் பிறழாமல் தூய்மையான எளிய வாழ்வையே மேற் கொள்ள வேண்டினார். மேலும் இவர்கள் தங்கள் தலையை முழுமை யாக மழுக்கிக்கொள்ள வேண்டினார். இவர்கள் மஞ்சளாடை அணிந்து புத்தம், சங்கம், தர்மம் எனும் இம்மூன்று நிறுவனங்

களுக்கும் உண்மையுள்ளவராக நடந்துகொள்ள உறுதி வேண்டு மென்ருர்.

3. புத்த சமயத்தின் வளர்ச்சி

புத்தரின் வாழ்நாளிலேயே புத்த சமயத்திற்கு பேராதரவு திரண்டது. இவ்வாதரவிற்குப் பல காரணங்கள் இருப்பினும், புத்தரின் போதனையின் எளிமையே முதன்மையானது. மேலும் அரசர்களின் ஆதரவும், மிதமான எளிமையானக் கொள்கைகளும் மக்களின் கருத்திற்கு மதிப்பளிக்கும் தன்மையும், மேலாக புத்தரின் வசீகரத் தன்மையுமே இம்மதத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் காரணம் ஆனது எனலாம். புத்தர் நிர்வாண மடைந்தவுடன் முதல் புத்த மாநாடு கி.மு. 483-ல் ராஜகிரிஹாவின் அருகாண்மையில் கூடியது. புத்தரின் கொள்கைகள், போதனைகளை தொகுத்து முழுமை உருவம் கொடுக்கவே இம்மாநாடு கூடியது. ஐநூறுக்கும் மேற்பட்டப் புத்தப் பிட்சுக்கள் இதில் பங்கு பெற்றனர். புத்தரின் முதல் மாணுக்கரான ஆனந்தா என்பவர் சுத்தபீடகம் (Sutha Pitaka) என்ற நூலை தொகுத்தார். இந்நூல் புத்தர் போதனைகளையும், கோட்பாடுகளையும், இதன் ஆசிரியர் புத்தரிடம் கேட்டறிந்தவாறு விளக்குகின்றது. 'பீடகம்' என்ருல் 'சட்டப் பேழை' எனப் பொருள்பட்டது. உபாலி (Upali) என்ற மற்ருெரு மாணவர் வினயப் பீடகம் (Vinaya Pitaka) என்னும் நூலைத் தொகுத்தார். இந்நூல் புத்தப் பிட்சுக்கள், பிக்குணிகள், எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற சட்ட திட்டங்களை இயம்புகின்றது.

ஒரு நூற்ருண்டிற்குப் பின்னர், சில கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவதில் இவர்களிடையேக் கருத்து வேற்றுமை நிலவியது. அதில் குறிப்பாக புத்தமத ஆதரவாளர்களிடமிருந்து தங்கம், வெள்ளிகளைப் பெறலாமா? கூடாதா? என்பதே. எனவே கி.மு. 383-ல் வைசாலியில் இரண்டாம் புத்த சமய மாநாடு கூடியது. ஆனுல், இம்மாநாடு மடாலய ஒழுங்குபற்றி எந்த விதமான முடிவையும் எடுக்க இயலாமற்போனது. எனவே புத்தமதத்தைப் பின் பற்றியவர்களிடையே இதன் காரணமாகக் கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டு, புத்த சமயத்தில் பிளவும் ஏற்பட்டது. ஒன்ருக இருந்த புத்தமதமும், கருத்து வேறுபாட்டிஞல் இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. இது புத்த சமயத்தின் வளர்ச்சியைக் குறைத்தது எனலாம். இதில் வினயப் பீடகத்தை பின்பற்றியவர்கள் ஸ்தவிரர்கள் (Sthaviras) அல்லது தெரவடியன்கள் (Theravadion) எனப்பட்டனர். இதில்

புரட்சிக் கருத்தைக் கொண்டோர்கள் மஹாசங்கிகள் (Mahasanghika) எனப்பட்டனர்.

கி. மு. 250-ல் மூன்றும் மாநாடு பாடலிபுத்திரத்தில் அசோகரின் அரவணைப்பில் கூடியது இம்மாநாட்டிற்கு மொஹலி புத்த திசா (Moggaliputha tissa) என்பவர் தலைமையேற்று நடத்தினர். இம்மாநாட்டின் முக்கியக் குறிக்கோள், புத்த சமயத்தில் நிலவிய பிரிவுகளை இணைத்து புத்த சமயத்தை பழைய நிலைமைக்கு சீராக்க வேண்டுமென்பதே. அபிதாம பீடகம் (Abhidhama Pitaka) என்ற நூல் புத்தரின் தத்துவ விளக்கங்களை வரையறை செய்த தொகுப்பு நூலாகும். இதுவே மூன்றும் பீடகம் என விளங்கியது. தெரவாடியன் (Theravadion) முறை புத்தத் தத்துவங்களே உண்மையானவை என ஏற்கப்பட்டு ஹினயாணம் (Hinayana) என அழைக்கப்பட்டது. இதையே சிறுதேர் கொள்கை (Little Vehicle) என்றனர். இக்கருத்துக்களை ஏற்க மறுத்தவர்கள் புத்த சமயத்தினின்றுமே வெளியேற்றப்பட்டனர்.

புத்த சமயத்தின் பேரறிஞர்களான வசுமித்தரர் (Vasumitra) அஸ்வகோசர் (Asvagosa) தலைமையில், கனிஷ்கர் ஆட்சியில், காஷ்மீரத்தில் நான்காம் புத்த சபை கூடியது. இச்சபையிலும் ஐநூறு புத்தப்பிட்சுகள் பங்கேற்றனர். இச்சபையும், புத்த சமயத்தின் இருபிரிவையும் மீண்டும் ஒன்றுக்க முயன்றது. விபஷாஸ் (Vibhashas) எனும் நூலைத் தொகுத்தனர். இது மூன்று பீடகங்களுக்கும் விளக்க உரை கொடுத்தது.

கி.பி. ஆறு மற்றும் ஏழாம் நூற்றுண்டில் ஹர்ஷரின் ஆட்சியில் புத்த சமயமே நாட்டின் ஆட்சி சமயமாக விளங்கியது. மேலும் இந்தியா முழுவதும் இச்சமயம் பரவியது. நாளந்தா பல்கலைக் கழகம் இந்தியப் புத்தப் பிட்சுக்களைப் பயிற்றுவித்ததோடன்றி, தெற்கு மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளினின்றும் வந்த பிட்சுக்களையும் பயிற்று வித்தது.

புத்தமதம் அசோகர், கனிஷ்கர், ஹர்ஷர் போன்ற பண்டைய இந்தியப் பேரரசர்களால் பெரிதும் ஆதரிக்கப்பட்டு நல்வாழ்வினைப் பெற்றிருந்தது. இவர்களின் காலத்தில் இந்தியாவில் மட்டுமின்றி அண்டை நாடுகளான இலங்கை, பர்மா, சயாம், லாவோஸ், கம்போடியா, சைனு, ஜப்பான், மற்றும் இந்தோனேசியாவிலும் பரவியிருந்தது. சீனயாத்திரிகரான பாகியான் (Fahian) யுவான்

சுவாங் (Hiuen – Tsang) மற்றும் இட் - சிங் (It - Sing) போன்றவர்கள் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்தது புத்த விகாரத்தையும் புனித இடத்தைத் தரிசிக்கவுமே.

மஹாயாணம் (Mahayanam)

புத்த சமயம் ஆரம்பக் காலத்தில் ஹினயாணம் எனப்பட்டது. ஆனால், இதன் பிற்கால வளர்ச்சியே மஹாயாணம் (Mahayanam) எனப்பட்டு, முற்றிலும் முன்னதிற்கு மாறுதலாக அமைந்திருந்தது. ஹினயாணம் கடவுளைப் பற்றியோ கடவுள் வழிபாட்டினைப் பற்றியோ அல்லது புத்தர் வழிப்பாட்டைப் பற்றியோ கூறவில்லை. இதன் போதனை, ஒவ்வொருவரும் தனது சுய முயற்சியால் நற்கதியடைய வேண்டும் என்பதே. மேலும் இது புத்தரால் பயன் படுத்தி விட்டுச்செல்லப்பட்ட சில பொருள்களை வழிபட அனுமதித்தது. புத்தரால் பயன்படுத்தி விட்டுச் செல்லப்பட்ட குடை, காலணி, ஸ்தூபி (புத்தரின் பூத உடல் எரிக்கப்பட்டச் சாம்பல் வைக்கப்பட்டுள்ள இடம்) மற்றும் போதிமரம் போன்றவற்றை வழிபாடு செய்ய இச்சபை அனுமதித்தது. ஆனால், காலப் போக்கில் புத்த சமயத்தினர் புத்தரின் உருவச்சிலையை வணங்க ஆரம்பித்து விட்டனர். கிரேக்கக் கடவுளை மாதிரியாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட புத்தரின் முழு உருவச் சிலைகள் கனிஷ்கர் காலத்தில் செதுக்கப்பட்டன. இந்தியக் கிரேக்கக் கலைகளை இணைத்து உருவானக் கலையே இச்சிலைகளின் அமைப்பு ; இதுவே காந்தாரக்கலை எனப்பட்டது.

புத்த ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டன. புத்தப்பிரானுக்கு திருவிழாவும், ஊர்வலமும் நடத்தப்பட்டது. பூவகைகள் மற்றும் பழங்கள் புத்தருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. நறுமணப் புகைகளும் புகைக்கப்பட்டது. புத்தரை வழிபட்டதோடன்றி, போதிசத்து வர்களையும், (கடவுள் தன்மையில் பாதிப் பெற்றவர்களையும்) (Semi - divine) புனிதமாகக் கருதி மக்கள் வழிபட்டனர். மக்களின் பாவங்களை போதிச்சத்துவர்கள் எடுத்துக் கொள்வதாகவும் எனவே மக்கள் எளிதில் நிவாரணம் பெறமுடியுமெனவும் எண்ணி அவர்களை வழிபட்டனர். தன்னம்பிக்கையை (Self - reliance) விடுத்து இடைத்தரகர்களைச்சார்ந்து நிற்கும் (dependence) நிலைமை ஏற்பட்டது. இது புத்தரின் போதனைகளுக்கே எதிரானது. இந்து முறையைப் போலவே சொர்க்கம் (Sugavathi), நரகம் (Hell) வழக்கத்தில் வந்தது. சமயச் சடங்குகளிலும் மந்திர தந்திரங்களிலும் மக்களுக்கு நாளுக்குநாள் நம்பிக்கை பெருகியது: புத்த சமயத்திற்கும் இந்து சமயத்திற்கும் இதனால் வேறுபாடுகள்

மிகவும் குறைந்தது. மஹாயாண பிரிவினர் மேலும் இருபிரிவாகப் பிரிந்தனர். அவர்கள் மத்தியமிக்கா (Madhyamikas) எனவும் யோகச்சரா (Yogachara) எனவும் இருபிரிவானுர்கள். மத்தியா மிக்காகள் உலகும் முக்தியும் (Nirvana) நிலையற்றது என்ற கொள்கையை உடையவர்கள். ஆனுல், யோகச்சரா (Yogachara) உலகுதான் நிலையற்றது, முக்தி நிலையானது என்றனர். வசுபந்து (Vasupandu) என்ற பேரறிஞர் யோகச்சரப் (Yogachara) பிரிவினைச் சார்ந்தவர். இவர் சமுத்திரக் குப்தரின் பேராதரவில் வாழ்ந்தவர்.

4. புத்த சமயத்தின் வீழ்ச்சி

புத்த சமயம் எந்த மண்ணில் தோன்றி புகழுடன் பெருகியதோ அதே மண்ணில் வீழ்ச்சியையும் கண்டது. இவ்வீழ்ச்சிக்கு மதத்தினுள்ளும் புறமும் சிலகாரணங்கள் இருந்தன. புத்த சமயம் தனது சிறப்புத் தன்மையை இழந்து இந்து சமயத்தைப் போலவே சமயச் சடங்குகள், உருவவழிபாடு, சொர்க்கம், நரகம், போன்ற கருத்துக்களால், தனது தனித்தன்மையை இழந்தது. எனவே மக்களின் ஆதரவும் இம்மதத்திற்குக் குறைந்தது. மஹாயாண புத்த சமயத்திற்கும், இந்து சமயத்திற்கும் வேறுபாடுகளே தோன்ருத அளவிற்கு புத்த சமயம் தனது தனித்தன்மையை இழந்தது. புத்த சமயத்தினர் புத்த விழாக்களிலும் சடங்குகளிலும் இந்துக்களைப் போன்றே கலந்து கொண்டனர். மேலும் இவர்கள் புத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரங்களில் ஒன்ருகவே எண்ணினுர்கள். புத்த சமயத்தின் ஒவ்வொரு கொள்கையையும் இந்து சமயம் தனதாக்கிக் கொண்டது.

இந்து சமயம் சங்கரர், இராமானுசர், போன்றவர்களின் போதனையால் புத்துயிர் பெற்று சிறப்புப் பெற்றமையால் புத்த சமயம் வீழ்ச்சியைக் கண்டது. சங்கரின் அத்துவைதத் தத்துவம் புத்தரின் சன்யாவத கொள்கையினின்றும் ஆன்ருேர்களைத் தன்பால் ஈர்த்தது. சங்கரர் புத்த சமயத்தினரை சொற்போட்டியில் வென்று இந்துமதத் தத்துவத்தின் மேன்மையை நிலைநாட்டினுர். ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டப் பக்தி மார்க்கம் மற்றும் தென்னிந்திய ஸ்ரீராமானுஜர் போன்றவர்களின் கருத்துக்களும் விளக்கங்களும் மக்களை சிந்திக்க வைத்ததுடன் இந்து சமயம் பின்பற்றத்தக்க எளிய சமயம் என நிருபிக்கப்பட்டது. இதுபோன்ற இயக்கங்களினுல், புத்த சமயத்தைப் பின்பற்றிய எளிய சாதாரண குடிமக்கள் புத்த மதத்தையே துறந்தனர்.

நாளடைவில் புத்த மடாலயங்கள் தவருன காரியங்களும், நெறியற்ற செயல்களின் இருப்பிடமாகவும் திகழ்ந்தது. மடாலயப் பிட்சுக்களும், பிக்குனிகளும் அறநெறியின் அரணுக விளங்கு வதினின்றும் விடுபட்டுத் தாங்களே தவறின் மொத்த உருவாக விளங்கினுர்கள். புத்தமதத்தின் உன்னதக் கோட்பாடுகளை விடுத்து அர்த்தமற்ற, தேவையற்ற சிறு சண்டைகளில் இறங்கி புத்தமதத்தின் வீழ்ச்சிக்கே அடிகோலினுர்கள். புத்த பிட்சு களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தேவையற்ற மதிப்பும் மரியாதையும் மக்களின் மத்தியில் வெறுப்புணர்வையே உண்டாக்கியது.

அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட இச்சமயம், அரச ஆதரவைப் பிற்காலத்தில் இழந்ததும் இதன் வீழ்ச்சிக்கு ஒரு காரணம் ஆனது. அசோகர், கனிஷ்கர், ஹர்ஷர் போன்ற பேரரசர்களுக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்த அரசர்கள் இந்துமதத்திற்கே பெரும் ஆதரவு காட்டினுர்கள். மௌரியருக்குப் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த புஷ்ய மித்திர சுங்கரும், ஹூன (Hun) பேரரசனுன மிகிர்குலாவும், வங்க அரசன் சசாங்கனும் இந்துமதத்தை ஆதரித்ததோடு அல்லாமல் புத்த சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களை அழிக்கவும் செய்தனர்.

இத்தகு காரணங்களின் விளைவாக புத்த சமயம் இந்தியாவின் பெரும்பகுதிகளில் தாளுகவே மறைந்தது. இச்சமயம் கிழக்கு இந்தியப் பகுதியில் மட்டுமே சிறிதளவு எஞ்சியது எனலாம். முகமதுபின் பக்தியார் கில்ஜி 12ஆம் நூற்ருண்டில் வங்கத்தை வென்றபோது, புத்த சமயத்தினரை அழித்து புத்த சமயத்திற்கே முடிவு கட்டினுன். வங்கத்திலிருந்த புத்தப் பிட்சுக்களும், பிக்குனி களும் அங்கிருந்துத் தப்பித்து நேபாளம், திபெத் ஆகிய நாடு களில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். இதன் பின்னர் தாளுகவே புத்த சமயம் இந்தியாவைத் துறந்தது.

5. இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு புத்த சமயம் ஆற்றிய தொண்டு

புத்த சமயம் இந்தியாவிற்கு சிறந்த நீதிநெறி முறையினைத் தந்தது. புத்த சமயத்தின் காணிக்கையாக இந்தியப் பண்பாட் டிற்கு அன்பு, அரவணைப்பு, உயிர்வாழ் இனங்களுக்கு மனத்தால், எண்ணத்தால், செயலால் தீங்கு செய்யாமை (Ahimsa) ஆகியச் சிறப்புத் தன்மைகள் கிடைத்தன. அர்த்தமற்றச் சடங்குகளும், சம்பிரதாயங்களைவிட பரிசுத்தமும், நேர்மையுமே சிறந்ததென்றது புத்தமதம். இதுபோன்ற உயர்ந்த சிறந்த கருத்துகளே அசோகர், கனிஷ்கர், ஹர்ஷர் போன்ற பேரரசர்களை உருவாக் கியது. அசோகர் பொறுமை, கனிவு, சகிப்புத்தன்மை ஆகிய

புத்தக் கொள்கையை உலகில் பரப்பினர். அசோகரின் கொள்கை யாகவே ஆன, பொறுமை, சகிப்புத் தன்மை ஆகிய இரண்டும் இந்தியச் சமுதாயத்தின் கலாச்சாரத்திற்கேற்ப புத்துயிர் கொடுத்தது. மேலும் இக்கொள்கையே இன்றைய இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையாகவும் விளங்குகிறது.

இந்து சமயத்தில் சில சிறந்த மாற்றங்கள் ஏற்பட புத்த சமயம் காரணமானது. இந்துக்கள் புத்தக் கட்டிடக் கலையைப் பின்பற்றியதோடு அல்லாமல், புத்த சமயத்தினரைப் போன்றே கடவுளை மனிதவடிவில் வணங்கினர்கள். இந்துச் சமுதாயத்தில் உயர் பிரிவினர் எனப்படுவோரின் புலாலுண்ணாமை என்னும் வழக்கம் புத்த சமயத்தினின்றும் பெறப்பட்ட சிறப்பே ஆகும். புத்த விஹாரங்களின் பிரதிபலிப்பே சைவ, வைணவ சமயத்தாரின் மடாலயப் பணிகள் ஆகும். அசோகரின் வழியைப் பின்பற்றியே பிற்காலத்தில் சத்திரம், ஓய்வு விடுதி, பிணி நீக்கும் நிலையங்கள், வழிப்போக்கர்கள் தங்குமிடம் ஆகியவைகள் இந்தியாவில் தோன்றின. புத்தரின் போதனையால்தான் இந்துக்கள் கடவுள் களுக்கு விலங்குகளைப் பலியிடும் கொடிய வழக்கத்தை விட்டொழித்தனர்.

புத்தப் பிட்சுகள், புத்த சமயத்தைத் தாய்மொழி மூலமாகவே பரப்பினர்கள். இதனால் தாய்மொழிக் கல்வியும் தாய்மொழியும் வளர்ச்சியுற்றது. தாய்மொழி வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியப் பெருமை புத்த சமயத்தையும் சாரும்.

புத்த சமயத்தால் இந்தியாவின் கட்டிடக்கலையில் பெரிதும் மாறுதல் ஏற்பட்டது. காஞ்சி, சாரநாத், பர்ஹுத், அமராவதி, அசோகர் ஸ்தூபி, ஹன்ஹரியின் தேர்க்கோயில் (Bombay) கார்லி (Poona) நாசிக் ஆகிய இடங்களிலுள்ள கலைச் சிறப்பு இந்தியக் கலையின் உச்சக்கட்டமாகும். அஜந்தா ஓவியம், பாக் (Bagh) மற்றும் சிகிவியா (Sigevia - Ceylon) ஆகியவைகள் உலகப் புகழ் பெற்றவைகள்.

புத்த சமயம் தெற்கு மற்றும் தென்-கிழக்கு ஆசிய நாட்டின் பண்பாட்டில் பெரிதும் இடம் வகிக்கின்றது. மேலும் இச்சமயம் அங்கு இன்னும் மக்களுக்கு புத்துணர்வை ஊட்டிக் கொண்டிருக் கின்றது.

இ. சமண சமயம்

1. தோற்றம்

இந்தியாவின் தொன்மைமிகு சமயங்களில் சமண சமயமும் ஒன்றாகும். சமண வழக்காறுபடி இம்மதம் ரிஷபா (Rishaba) என்னும் முதல் தீர்த்தங்கரரால் (Prophet - Tirtangara) ஏற்படுத்தப்பட்டது. தீர்த்தங்கரர் மக்கள் பிறப்பு இறப்பு என்னும் பெருங்கடலைக் கடக்க உதவும் தோணியைப் போன்றவர்கள் எனவும் பொருள்பட்டது. ரிக்வேதத்தில் ரிஷபரின் (Rishaba) பெயர் குறிக்கப்படுகின்றது. விஷ்ணு புராணமும் (Vishnu Purana) பகவத் புராணமும் (Bhagavat Purana) இவரை விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்றே குறிக்கின்றது. மஹாவீரருக்கும் 250 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த பார்சவா (Parsava) என்பவரே 23-ம் தீர்த்தங்கரர் எனப்பட்டார். காசி மன்னரான அஸ்வகோசரின் (Asvagosha) மகனான இவர் க்ஷத்திரிய (Kshatriya) குலத்தைச் சார்ந்தவர். தனது நாட்டை 30 ஆண்டுகள் ஆண்ட பின்னரே துறவறம் பூண்டு தியானத்தை (Meditation) மேற்கொண்டார். கடுமையானத் தவத்தின் மூலம் 84 நாட்களுக்குப் பின்னர் ஞான ஒளி பெற்றார். இவர் 'தான்' என்ற அகந்தையை அறுத்து முற்றிலும் கடந்தவர் (Kailvalya - Free from all bondages) ஆனார். இவர் மக்களுக்குப் பொய்யாமை, யாருக்கும் தீங்கிழையாமை, களவாமை, பொருள் சேர்க்காமை போன்ற போதனைகளை நல்கினார். இவைகளே சமண சமயத்தின் மூல போதனைகள் ஆகும்.

மஹாவீரர் : (Mahavira) கி.மு. 599 - 527. வர்த்தமான மஹாவீரர், சமண சமயத்தின் 24-வது தீர்த்தங்கரர் ஆவார். சமணர்கள் இவரே சமண சமயத்தைத் தோற்றுவித்ததாகக் கருதுகிறார்கள். வைசாலிக்கும் அருகாண்மையிலுள்ள குந்தகிராமா (Kundagrama) என்னும் பகுதியை ஆண்ட க்ஷத்திரிய குலத்தில் தோன்றியவர். ஜனதிரிகாவின் (Janatrika) க்ஷத்திரியத் தலைவனான சித்தார்த்தா (Siddhardha)விற்கும் வைசாலி நாட்டு லிச்சாவி (Lichavi) இளவரசியான திரிசலா (Trisala)விற்கும் மஹாவீரர் மகனாகத் தோன்றினார். முறையாகக் கல்வி பெற்று பின்னர் யசோதா என்னும் இளவரசியை மணந்து ஒரு பெண் மகவையும் பெற்றெடுத்தார். ஆனால் இவர் தனது முப்பதாம் வயதில் இல்வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவறத்தை மேற்கொண்டார். பன்னிரண்டாண்டு கடுந்தவம் மேற்கொண்ட பின்னரே இவர் ஞான ஒளியைப் (Enlightnment) பெற்றார். பின்னரே இவர் ஞான அறிவைப் பெற்ற புலன்களை வென்றவர் (Jena - Conqueror of Senses and Arhat) எனப்பட்டார். பின்னர் தொடர்ந்து 30 ஆண்டு

களும் தனது கொள்கைகளை கோசலம் (Kosala) மகதம் (Magadha) விதேஹா (Videha) அங்கம் (Anga) ஆகிய நாடு களில் போதித்தார். பிம்பிசாரர், அஜாதசத்ரு போன்ற அரசர்கள் தங்கள் பேராதரவை நல்கி ஞர்கள். இவரின் கொள்கை களைப் பின்பற்றுவோரை நிர்கிரந்தர்கள் (Nirgrantha-Free from bonds) பற்றற்ற வர்கள் எனப்பட்டனர். இவர் தனது 72-ம் வயதில் பவா (பாட்ரு மாவட்டம்) என்னு மிடத்தில் இறந்தார்.

படம் 10. மஹாவீரர்

2. சமண சமயத்தின் கொள் கைகள்

மஹாவீரரின் பெற்ருேர்கள் பார்சவா (Parsava) இயக்கத் தைப் பின்பற்றியவர்கள். மஹா வீரர் பார்சவ இயக்கக் கொள் கைகளையும் தத்துவங்களையும் விளக்கத்தினுல் உயர்த்தி அதை நிலை நாட்டப்பட்ட சமயமாகவே மாற்றினுர். மஹாவீரர், இவ்வுலகில் பிறப்பு இறப்பு என்னும் சுழலினின்றும் விடுபட்டு மோட்சம் (Moksha) அடைவதே வாழ்வின் இலக்காக இருக்க வேண்டு மென்ருர். நீதிநெறி முறைகளை வழிதவருமல் பின்பற்றுவதின் மூலமே இவ்வீட்டுப்பேறை அடையமுடியும் என்ருர். இல்வாழ்வில் ஈடுபட்டோர் பஞ்சரத்தனக் (Five Vows) கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ருர். அக்கொள்கைகளாவன : தீங்கிழையாமை (Ahimsa) உண்மை பேசல் (Satya) திருடாமை (Asatya) எப்பொருளையும் கொள்ளாமை (Aparigraha) பிரம்மச்சாரியம் (Brahmacharya) பிறன்மனை - நோக்காமை (Non-Adultary) ஆகும். மேலும் அவர்கள் சமண சமயத்தின் முப்பெரும் ரத்தினக் கொள்கையையும் பின்பற்ற வேண்டும், முப்பெரும் ரத்தினக் (Triratana) கொள்கைகளாவன : 1. சமணர்மீது (Jena) நம்பிக் கைக் கொள்ளல். 2. சமணக் கொள்கையில் ஆழ்ந்த அறிவும், நன் நடத்தையும் வேண்டும். 3. சமணத் துறவிகள் கடுந் துறவற (Tapas) வாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டும். அதன் மூலமாகத் தங்கள் ஆத்மாவை (Soul) தூய்மையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். எளிமையான பற்றற்ற நிலையை (Celibacy) மேற் கொண்டு உலக வாழ்வைத் துறக்க வேண்டும், இவர்கள் தங்கள்

தலைமுடியை ஒவ்வொன்ருக முழுமையாக எடுத்துவிட வேண்டும். மேலும் அடிக்கடி உண்ணு நோன்பிருப்பதைத் தொடர்ந்து இறுதியில் முழுப்பட்டினி (Starvation) இருந்து உயிர் துறக்க வேண்டும். உடல் மீதிருக்கும் ஆசையை அகற்ற உடையையும் களைந்து பிறந்த மேனியுடன் நிர்வாணமாக இருக்கவேண்டும். இவர்கள் தீங்கிழையாமையை (Ahimsa) தங்களின் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நாளும் கட்டாயம் கடைபிடித்தே ஆகவேண்டும். மேலும் அவர்கள் தண்ணீரைக் கூடக் காய்ச்சக் கூடாது என்றனர். அப்போது அதிலுள்ள உயிரினங்கள் (Germs) இறந்து விடுவதால், அது கொல்லாமையை மீறிய குற்றம் ஆகும் என்ருர். இவர்கள் மூக்கைத்திரையிட்டு (Veil) மூடிக்கொள்ள வேண்டு மென்ருர். அன்றேல் சுவாசிக்கும் போது உயிரினங்கள் (Germs) உள்ளே சென்று இறந்துவிடும். இவர்கள் மயில் பீலிகையை (Broom of peacock feathers) எப்போதும் வைத்திருக்க வேண்டும். சமணர்கள் நடக்கும்போது தங்களின் பாதம்பட்டு சிறிய உயிரி னங்கள் இறந்துவிடும்; எனவே நடக்கும் போதே தரையை சுத்தம் செய்வதின் மூலம் அவ்வுயிரினங்கள் அகற்றப்படும் என்ருர்.

இவைகளையே மஹாவீரர் வாழ்வின் உயர் தத்துவங்களாக மக்களுக்குப் போதித்தார். இவ்வுலகு அழியக் கூடியப் பொரு ளாலும்; அழியாத் தன்மையதான ஆத்மாக்களாலும் (Jewas or Souls) ஆனதே. மனிதர்கள் மட்டுமின்றி, விலங்குகள், தாவ ரங்கள் மற்றும் கல்லுக்கும் உயிர் இருப்பதாகக் கருதினர். உயிர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கின்றன. அதற்குக் காரணமே தாங்கள் செய்யும் வினையும் (Karma) வினைப்பயனுமே (Samskara) ஆகும் என்கிருர். தூய்மையான உயிர் (Jeva) வினைப் பயனுல் கறைபடிந்திருக்கிறது. வினைப் பயனைக்களையக் கடுமையான தவ வாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதில் தீங்கிழையாமையே (Ahimsa) தலையாயது. பயிற்சியால் (Sadhana) உயிர் (Jeva) புனித மாகும் போது நிலையான புகழ்மிக்க உயிராகின்றது (Arhat or Paramatma). பரமாத்மன் என்பது எல்லையற்ற இன்பம், அறிவு, சக்தி ஆகியவற்றின் உறைவிடமாகின்றது. தன்னைத்தானே உண்மையில் உணர்ந்தவனே ஜீவன் முக்தி அடைந்தவன் ஆவான். மேலும் மறுபிறவி எடுக்கக் காரணமான உலகியல் ஆசா பாசங்களையும் வென்றவன் ஆகின்ருன் என்கிருர்.

கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர் மஹாவீரர். இவர் கடவுள் மீதோ அன்றி கடவுளே இவ்வண்டத்தை படைத்தார் என்ப

தையோ நம்பவில்லை. மஹாவீரரைப் பொறுத்தவரை அண்டம் (Universe) அழிவற்றது. கடவுள் எனப்படுபவை அப்பழுக்கற்ற ஜீவன்களே (Soul). இவர் வேதங்களின் மேன்மையையும், கட்டளைகளையும், வேத சடங்குகளையும், பிராமணர்களின் மேலதிகாரத்தையும் அறவே வெறுத்தார்.

3. சமண சமயத்தின் வளர்ச்சி

தனது வாழ்நாளிலேயே மஹாவீரர் தனது கொள்கைகளுக்கு பேராதரவு இருப்பதைக் கண்டார். பிம்பிசாரர் போன்ற பேரரசரின் ஆதரவைப் பெற்றார். மஹாவீரருக்கு 11 முக்கிய சீடர்கள் (Gandharas) அல்லது 11 முறைகளின் தலைவர்கள் (11 heads of Schools) இருந்தார்கள். இவரின் மறைவுக்குப் பின்னர் ஆரிய சுதர்மன் (Arya - Sudharman) என்னும் இவரது மாணவர் சமண மடாலயத் தலைவர் ஆனார். இவருக்குப் பின்னர் ஜம்பு என்பவரும் இன்னும் சிலரும் தலைவரானார்கள். சமண சமயத்தின் வரலாற்றைக் கூறும் கல்ப சூத்திரம் (Kalpa - Sutra) என்னும் நூலை இயற்றிய சம்புத விஜயா (Sumbhuta Vijaya) பத்ரபாகு (Bhadrabahu) ஆகிய இருவரும் நந்தர்கள் ஆண்ட காலத்தில் சமண மடாலயத் தலைவர்களாக (Theras or Pontiffs) விளங்கினார்கள். இவர்கள் சமண சமயத்தின் கோட்பாடுகளை 14 இயல்களாக (Purvas) தொகுத்து வெளியிட்டனர். சந்திரகுப்த மௌரியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் பீஹாரில் கடும்பஞ்சம் ஏற்பட்டு 12 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நீடித்தது. இந்தப் பஞ்சத்தின் காரணமாக பத்ர பாகுவின் தலைமையின் கீழ் ஒரு சமணத் துறவியர் குழு, சந்திர குப்த மௌரியருடன் தெற்கே மைசூர் பகுதிக்குச் சென்றனர். சம்புதவிஜயரின் மாணவரான ஸ்துல்பத்ரா (Stul Bhadra) என்பவர், சென்றவர்கள் போக பீகாரிலுள்ள எஞ்சியவர்களைக் கொண்டு கி.மு. 300-ல் பாடலிபுத்திரத்தில் முதல் சமண சமய மாநாட்டைக் கூட்டினார். இவர்கள் சமண சமயத்தின் கோட்பாடுகளை 12 அங்கங்களாகத் (Angas) தொகுத்தனர். தனது ஆதரவாளர்களுடன் மைசூரிலிருந்தும் திரும்பிய பத்ரபாகு, இவர்கள் வகுத்த 12 அங்கங்களை ஏற்கமறுத்ததுடன் வெள்ளை யாடை அணியும் இவர்களின் பழக்கத்தையும் ஒப்ப மறுத்தார். மேலும் சமண சமயம் உடையற்ற அம்மண நிலையையே ஆதரித்தது எனவும் வாதிட்டனர். எனவே இப்பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் திகம்பரர்கள் (Digambaras) (Sky clad) எனவும் மற்ற பிரிவினர் சுவேதாம்பரர்கள் (Swetambaras white clad) எனவும் விளங்கினார்கள், இக்காலத்தில்தான் முதன் முதலாக சமண

சமயத்தில் பிளவு ஏற்பட்டது. தேவர்தி சமஸ்சிரமனர் (Devardhi Kshamasramana) என்பவர் தலைமையில் கி.பி. 512-ல் குஜராத்திலுள்ள, வல்லபியில் கூடியச் சமண சமய மாநாட்டில், 12 அங்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட, சமண கோட்பாடுகள், சுவேதாம்பரர்கள் தொகுத்த தொகுப்பு மீண்டும் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. அர்த்தமகதி (Ardha Magadhi) மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் இப்போது 11 அங்கங்களையேக் கொண்டிருக்கின்றது. காலப் போக்கில் சமண சமயத்தில் மேலும் பல பிளவுகள் தோன்றியது. இதில் ஒரு பகுதியினர் சமண சமய நூல்களையே வணங்கினர். இவர்கள் ஜெரபந்தியர்கள் (Jerapanthis) எனப்பட்டார்கள். இவர்கள் சுவேதாம்பரர்களில் ஒரு பிரிவினரும், சாமயர்கள் (Samaiyas) என்ற பிரிவினர், திகம்பரர்களின்றும் வந்தவர்கள்.

காலப்போக்கில் சமண சமயம் இந்தியா வெங்கும் பரவியது. பத்ரபாகுவும் அவரின் சீடர்களும் சமண சமயத்தை கர்நாடகத்தில் பரப்பினார்கள். இதுவே பின்னர் தென் பகுதிகளில் பரவியது. சங்ககால இலக்கியமான நாலடியார், சமணத் துறவிகளால் இயற்றப்பட்ட நூலாகும். கி.மு. முதல் நூற்றுண்டில் உஜ்ஜெயினி சமண சமயத்தின் தலைமையிடமாக விளங்கியது. மகதநாட்டில் நந்தர்களும், மௌரியர்களும் இம்மதத்தை ஆதரித்தனர். காரவேலர் (Kharavela) என்ற அரசர் இச் சமயத்தைக் கலிங்கத்தில் பரப்பினர். குஷானர்களின் காலத்தில் இம்மதம் மதுராவிலும் (Mathura) பரவியது. குப்தர்கள் சமண சமயத்தை ஆதரித்தமையால் இம்மதம் மத்திய மற்றும் இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியிலும் நிலைத்துவிட்டது. ஹர்ஷரின் ஆட்சிக் காலத்தில் சமண மதம் இந்தியாவின் கிழக்குப் பகுதியிலும் பரவியது. ஐந்தாம் நூற்றுண்டில் இருந்த தென்னிந்திய அரசர் பரம்பரையான கங்கர்கள், கடம்பர்கள் சாளுக்கியர்கள் மற்றும் ராஷ்டிரக் கூடர்களும் சமண சமயத்திற்குப் பேராதரவு நல்கினார்கள். ராஷ்டிரக்கூட இனத்திலேயே சிறந்த மன்னராகக் கருதப்படும் அமோக வர்ஷர் (Amoghavarsha) சிறந்த சமண சமயத்தவர். அனைத்துச் சமணப் பிரிவினர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ரத்தனமாலிகா (Ratnamalika) என்னும் நூலை இயற்றியவரும் இவரே. 12-ம் நூற்றுண்டில் குஜராத்தில் சாளுக்கியர்கள் சமண சமயத்தைப் பெரிதும் ஆதரித்தார்கள். முகலாயர்களின் ஆட்சியிலும் இம்மதம் செழித்தோங்கியது. பேரரசர் அக்பர் சமண சமய வல்லுநர்களை ஆதரித்தார்

4. சமண சமயத்தின் வீழ்ச்சி

மக்களிடையே சமண சமயம் படிப்படியாக தனது செல்வாக்கை இழந்தது. மக்கள் இம்மதத்தின் கொள்கையான தீவிர

அஹிம்சை, கடும் துறவறம் ஆகியக் கொள்கைகளை வெறுத்தனர். மேலும் இச்சமயம் பலபிரிவுகளாகப் பிரிந்தமையால் இதன் வளமையும் குறைந்தது. சாதிமுறை சமண சமயத்தில் நுழைந்ததோடன்றி அதன் உயிர்நாடியையே குலைத்துவிட்டது. சமண முறைப்படி கடவுள் இல்லையென்ருலும் பார்சவ (Parsava) மஹாவீரர் மற்றும் முன்னிலைத் துறவிகளையும் (Arhat) உருவ வழிபாட்டில் கடவுளராகவே மாற்றி விட்டனர். புத்த மதத்திற்கும் இந்துமதத்திற்கும் வேற்றுமை குறைந்து ஒன்றேபோல் காணப்பட்டதைப் போன்று, இம்மதத்தின் சுயத் தன்மை இழந்து இந்து மதத்திற்கும் இதற்கும் வேறுபாடுகள் குறைந்துவிட்டது. பக்தி இயக்கத் தலைவர்களால் இந்துமதம் மறுமலர்ச்சி பெற்று உயர்ந்த போது சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இந்து மதத்திற்கே திரும்பவும்வந்தனர். காலப்போக்கில் அரசர்களது ஆதரவும் இம்மதத்திற்கு கிடைக்கவில்லை. இந்தியாவின் மேற்குப்பகுதி மற்றும் கர்நாடகம் தவிர ஏனைய இந்தியப் பகுதியில் சமண சமயம் வீழ்ச்சியையே கண்டது. ராஜஸ்தானத்திலும், மத்தியப் பிரதேசத்திலும் சற்றே, குறைந்த ஆதரவு இருக்கின்றது. இம்மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பெரும்பாலானோர்கள் பெரும் வசதி கொண்ட செல்வந்தர்கள் ஆதலால், நன்கொடைகள் மிகவும் தாராளமாகத் தந்தனர். இதனால் இச்சமயத்தில் தர்மம் நிலைபெற்று, தர்ம சிந்தனையில் சமணம் இயங்கியது.

5. இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு சமண சமயத்தின் தொண்டுகள்

இந்தியப் பண்பாட்டில் சமண சமயத்தின் பண்புகளில் சில அழிவற்ற உயர்ந்த இடத்தை பெற்றுவிட்டது. சமணர்கள் எங்கு சென்ருலும் அப்பகுதியின் மொழியைப் பயின்று அம்மொழியின் மூலமே தங்கள் சமயத்தைப் பரப்பினர்கள். பிராகிருதம்; பாலி, தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் இவர்கள் இறவாத்தன்மை வாய்ந்த பல இலக்கியங்களை உருவாக்கினர். தமிழின் தலைசிறந்த இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியமும், நன்னூலும் மற்றும் சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி போன்ற சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகளையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு காணிக்கையாக விட்டுச் சென்றனர். கன்னட மொழிக்கும் இவர்களின் தொண்டு குறிப்பிடும்படியாக இருக்கின்றது. வடமொழியிலும் இலக்கணம், அகராதி, குறியீட்டுமுறை (Lexicography) மற்றும் கணிதம் ஆகிய துறைகளில் இவர்களின் பணி சிறப்பானதாகும். சமண சமயக் கலைகளில் கட்டிடக்கலை, மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. மேலும் இவர்கள் ஸ்தூபிகள், கோயில்கள் கட்டினர்கள். அக்கோயிலில்

முழு உருவச் சிலையையும் வைத்தனர். கோமதீஸ்வரரின் (Gomateswara) கம்பீர முழு உருவச்சிலை (70 அடி உயரம்) சிரவனபெலகோலா (Sravanabelagola) என்னுமிடத்தில் ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. குவாலியருக்கு அருகிலுள்ள பாறைகளில் மிகப் பெரிய அளவில் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்களும், உதயகிரி, எல்லோரா, ஹத்திக்கும்பா ஆகிய இடங்களிலுள்ள சிற்பவேலைபாடுகள் சமண சமய கலைக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகும். மேலும் பாவபுரியிலுள்ள கோயில், ராஜகிரி மற்றும் அபுமலையிலுள்ள கோயில்கள், சித்தூர் சமண கோபுரம் ஆகியவைகள் இன்றளவும் சமணத்தின் தொண்டை பறைசாற்றி நிற்கின்றது.

ஈ. சொராஸ்டிரிய சமயம்

பாரசீகத்தில் கி.மு. ஆரும் நூற்ருண்டில் சொராஸ்டிரியச் சமயம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். பாரசீகத்தில் தோன்றிய இச்சமயத்திற்கு இன்றும் பெரிதளவில் இந்தியாவில் மட்டுமே ஆதரவாளர்கள் இருக்கின்ருர்கள். இந்தியாவிற்கும் மேற்குப் பகுதியில் வாழ்ந்த ஒரு இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட பாரசீக மக்களால் பின்பற்றப்பட்டச் சமயமே சொராஸ்டிரிய சமயம். ஃபார்ஸ் (Fars) மாநில மக்களைத் தவிர மற்றய பாரசீகர்கள் இச்சமயத்தை நீண்ட நெடுங் காலத்திற்கு முன்னரே துறந்து விட்டனர். கி.பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில் அரேபியர்கள் (Arabs), பாரசீகத்தைத் தாக்கிய போது, இம்மக்கள் பெருமளவில் அகதிகளாக (Refugees) இந்தியாவிற்கு ஓடிவந்தனர். பாரசீக வழக்காறுபடி (Tradition) அகதிகளில் ஒரு பிரிவினர் கி.பி. எட்டாம் நூற்ருண்டில், முதன் முதலாக கத்தியவாரில் டையூ (Diu) எனுமிடத்தில் குடியேறினர்கள். பின்னர் பம்பாய்க்கு அருகிலுள்ள தானுவில் (Thana) குடியேறினர்கள். இவர்கள் பார்வைக்கு அழகாகவும், மிகச்சிறந்த நெறிகளையும் நன்னடத்தையும் கொண்ட சிறந்த மக்கள். இவர்கள், தொழில், வாணிபம், சமூக வாழ்க்கை ஆகியத் துறையில் தங்கள் சேவையைக் குறைவின்றி இந்திய பண்பாட்டிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் நல்கினர். இவர்கள் நேர்மை, பெருந்தன்மை ஆகிய சிறந்த குணங் கொண்டவர்கள். இவர்கள் தங்கள் பண்டைய சமய நூலை படிப்பதுடன், நெருப்பைப் புனிதமானதென வணங்குகிருர்கள். இவர்கள் தங்கள் வழக்கப்படி இறந்தவர்களைப் புதைக்காமல் அவர்களின் உடலைத் திறந்த வெளியில் அமைதி நிலவும் உயர்ந்த இடத்தில் (Towers of Silence) கழுகு போன்ற பறவைகளுக்கு உணவர்க வைத்துவிடுவார்கள்.

1. சொராஸ்டர் (Zoraster)

பண்டையக்கால மிடியா (Media) எனும் நாட்டில் ராஜஸில் (Rhages - ஈரானிலுள்ள டெக்ரானுக்கு அருகிலுள்ள புறநகர்ப் பகுதி) ஸ்பிடாமா (Spitama) எனும் பிரிவில் சொராஸ்டர் அவதரித்தார். அவர் தோற்றுவித்த மதமே 'சொராஸ்டிரியம்' ஆகும். அவரது பிறந்த காலம் இன்னும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அவர் பிறந்தது கி.மு. 570 அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாக இருக்கலாம் என ஊகிக்கப்படுகின்றது. பாரசீகப் புராதனக் கதைகளின்படி (Legends) அவரின் தந்தையார் ஒரு புரோகிதர். (Priest) ஹோமா என்ற ஒருவகைச் செடியின் (Haoma plant) சாற்றை அவர் ஆண்டவனுக்குப் படைப்பது வழக்கம். அச்சாற்றை அவர் பருகும்போது ஆண்டவன் அதன் வழியாக அவரை அடைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அவருடைய அன்னையார் ஒரு செல்வந்தர் வீட்டில் பணியாளாக (Maid) வேலை பார்த்தார். பாரசீகப் புராதனக் கதைகளின்படி, சொராஸ்டிரரின் தந்தையார் ஹோமா சாற்றை அருந்திய அதேநேரத்தில், அவரது தாயாரின் மார்பில் ஒரு தேவதை ஒளிக்கற்றையாகப் புகுந்தது எனக் கூறப்படுகின்றது. அவ்வாறு தெய்வீகத் தன்மை கொண்ட அவ்விருவருக்கும் பிறந்த குழந்தையே சரதுஸ்டிரா (Zarathustra) ஆவர். கிரேக்கர்கள் அவரை சொராஸ்டர் என அழைத்தனர். அவர் பிறந்த அன்றே வாய்விட்டுச் சிரித்ததாகப் புராதனக் கதைகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவர் நாட்டுப்புறச் சூழலில் விவசாயம், மற்றும் கால்நடை வளர்க்கும் விவசாயக் குடியினருடனே வாழ்ந்து வந்தார். இளம் சரதுஸ்டிராவிற்கு உலக வாழ்விலும், சுகத்திலும் அவ்வளவாகப் பிடிப்பு இல்லாமலேயே இருந்தது. தனது பிள்ளைப் பருவத்திலேயே அவர் அமைதியை நாடி காட்டுப் பகுதிக்குள் சென்று தனிமையில் தியானம் செய்ய ஆரம்பித்தார். அதுபோன்ற வேளையில் அவர் ஒரு துறவியைப் போலவே நடந்துகொண்டார். அச்சமயம் அடிக்கடி துர்தேவதையால் தூண்டப்பட்டார். அவ்வாறு தீயசக்திகளால் (Devil) அலைக்கழிக்கப்படும்போது, தன்னை ஒரு ஒளிக்கடவுள் (Ahura Mazda the God of Light) காப்பாற்றும் என்ற தீவிர நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தார். சொராஸ்டிரரின் கடுந்தவத்திற்குப் பின்னர் 'அகுர மஸ்தா' (Ahura Mazda) எனும் தெய்வம் தோன்றி, 'அவெஸ்தா' (Avesta) எனும் வேத நூலைக் கொடுத்து, அவ்வறிவுப் பெட்டகத்தினை மனித இனத்தின் உய்விற்காகப் பயன்படுத்தும்படிக்கூறி மறைந்தது. அவ்வறிவுப் பெட்டகத்தின் கருத்துக்களைப் போதிக்க ஆரம்பித்தவுடன், அவருக்கு கடும் எதிர்ப்புத் தோன்றியது. அவர் தனது எதிர்ப்பாளர்களைப் பொய்

மையைப் பேணுவோர் (Follower of the Lie) எனச் சாடினார். எதிர்ப்பு அதிகமானபோது, அவர் ஈரானின் மேற்குப் பகுதியினின்றும் விலகி, கிழக்குப் பகுதியில் குடியேறினார். அவர் பாக்டிரியாவில் (Bactria) இருந்தபோது, அந்நாட்டு அரசன் விஷ்டாஸ்பா (Vishtaspa) என்பவர் சொராஸ்டிரரின் புதிய சமயத்தைத் தழுவினார். இவ்வரசனின் பேராதரவினால், அம்மதம் தழைத்தோங்க நல்லதொரு வாய்ப்பினைப் பெற்றது. பாக்டிரியாவினின்றும் மிடியாவிற்கும் (Media), பின்னர் அங்கிருந்து பாரசீகத்திலும் அம்மதம் பரவியது. பாரசீக அரசகுலமான அக்கமீனியர்கள் (Achaemania) சொராஸ்டிரரின் சமயத்திற்குப் பேராதரவு நல்கினர். அற்றைய நாள் வழக்காற்றுப்படி சரதுஸ்டிரா தனது வயோதிகக் காலம் வரை வாழ்ந்தார் எனவும், தனது அந்திமக் காலத்தில் ஒளியுடன் கலந்து மறைந்தார் எனவும் நம்பப்படுகின்றது. கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் கவிஞரான ஃபிர்தௌசியின் (Firdausi) கூற்றுப்படி, இவர் தனது 30-ஆம் வயதில் மடாலயப் பணியைத் தொடங்கி, 42-ஆம் வயதில் விஸ்டாஸ்பா (Vishtaspa) எனும் பாக்டிரிய அரசனைத் தமது சமயத்திற்கு மாற்றி, துரானியர்கள் (Turanians) பால்க்கின் (Balk) மீது படையெடுத்த போது, தனது 72-ஆம் வயதில் கொல்லப்பட்டார் என அறியலாம்.

2. சொராஸ்டரின் போதனைகள் (Teachings of Zoraster)

அக்காலத்தில் மிடார்கள் (Medas) மற்றும் பாரசீகர்கள் விலங்குகளையும், தங்களது முன்னோர்களையும், மற்றும் பூமி, சூரியன், எருது கடவுள் (Bull-God) ஹோமா எனும் செடி போன்றவைகளையே தெய்வங்களாக வணங்கினர். அத்தகு காலத்தில்தான் சொராஸ்டிரர் தனது போதனைகளை ஆரம்பித்தார். கடவுளின் பெயரால் போதை தரும் ஹோமா பானத்தையருந்தி திளைக்கும் அவர்களின் காட்டுமிராண்டித் தனமானப் பழக்கங்களைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தார். அத்தகைய தீய பழக்கங்களைக் கண்டித்ததுடன், அத்தகு வழக்கங்களை வலியுறுத்திய அவர்களது குருவான 'மாகி' (Magi) என்பவரையும் வன்மையாகச் சாடினார். 'அகுர மஸ்தா' ஒருவரே கடவுள் என்றும், அவ்ரே உலகின் ஒளியாகவும், சொர்க்கமாகவும் திகழ்கின்றார் எனவும் போதித்தார். யூதச் சமயத் தலைவரைப் போன்றே இவரும் பல கடவுள் கொள்கையை மறுத்தும், 'புதிய ஒரு கடவுள் கொள்கையையே' (New Monotheism) சிறந்தது எனவும் வலியுறுத்தினார்.

அகுர-மஸ்தாவே (Ahura - Mazda) சொர்க்கம், அவரே அனைத்தும், அவரைச் சுற்றியமைந்ததே உலகு என்றார். அவர் வானமே ஆடையாகவும் சூரிய, சந்திரர்களைக் கண்களாகவும் கொண்டவர். மேலும் நேர்மை, நியதியை நிலைநாட்டும் பெரும் சக்தியும் இவரே என்றார். இவரே நல்ல, பயனுள்ள அனைத்து உயிரினங்களையும் படைத்தவர் எனவும், மக்களின் பாதுகாவல ராகவும், அவர்களுக்கு உதவுவதாகவும், நல்பொருள் கொடுப் பவரும் இவரே எனவும் நம்பப்பட்டது. கடவுளின் ஆக்கப்பணியில் நெருப்பு, நீர், சூரியன், சந்திரன், காற்று, மழை போன்ற சிறு கடவுளர்கள் (Lesser Gods) உதவினார்கள். இவரின் தன்மைகள் ஏழு : அவைகளாவன : ஒளி, நல்ல எண்ணம், நேர்மை, உறை விடம், இரக்கம், நல்முறை, அழிவின்மை என்கிறார். இக்கொள் கையைப் பின்பற்றியவர்கள் அழிவற்றப் புனிதத் தன்மை பெற்ற தங்களின் குல தெய்வங்களை வணங்கினர். இந்தத் தெய்வங் களுக்கெல்லாம் தெய்வமாக அகுர-மஸ்தாவை வணங்கினார்கள். இம்மூல தெய்வத்துடன் பல காவல் தெய்வங்களையும் வணங் கினர். மேலும் புனித தேவதைகளினாலேயே மனிதன் நல்வழி நடக்கிறான். அதேபோல துர்தேவதைகள் மக்களை அழிவுப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன என்கிறார். இவ்வநீதிகளின் தலைவன் அங்ரோ-மெய்ன்யூஸ் (Angro-Mainyus) அல்லது 'அரிமன்' (Ahriman) ஆகும். இவரே இருளின் இளவரசன். மற்றும் இவரே பாதாள லோகத்தின் அரசன் என்றார். இவரே பாம்பு (Serpants) அருவருக்கத்தக்க பூச்சிகள் (Vermin) வெட்டுக்கிளி (Locusts) எறும்பு, குளிர் (winter) இருள், குற்றம், பாவம், நோய் நொடிகள் போன்று உலகிலுள்ள கொடியவைகளைப் படைத்தவர் என்கிறார். அரிமெனும் கிறித்துவச் சமயத்தில் கூறப்படும் சாத்தானைப் (Satan) போன்றதே. சாத்தான் ஆதாம், ஏவாளை அழிவுப் பாதைக்கு அழைத்துச் சென்றதைப் போலவே, இவனும் மக்களை நல்வழியினின்றும் விலக்கி, ஆண்டவனின் அரவணைப்பிலிருந்தும் பிரித்து, சொர்க்கத்தையும் இழக்கச் செய்கிறான்.

சொராஸ்டிரர் உலகம் தோன்றியதிலிருந்தே நல்லதும் கெட்டதும் ஆனசக்திகள் இருக்கின்றன வென்றும் அவைகளும் ஆண்டவனைப் போன்றே அழியாத் தன்மையது என்கிறார். ஒரே சக்தியிலிருந்து (Primordial Source) தோன்றிய இவ்விரு சக்தி களுமே உலகின் படைப்பிற்குப் பெரும் காரணம் ஆகும். இவை இரண்டிற்கும் ஏற்பட்டுள்ள போர் முடிவின்றி உலகு உள்ளளவும் தொடரும். இறுதியில் நன்மையே தீமையை வென்றிடும் என்கிறார்.

சிறு தேவதைகளில் மித்திரர் (Mitra) எனும் ஒளித் தேவதையும் (Spirit of light) நெருப்புக் (Atars - Spirit of fire) கடவுளும் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். எனவேதான் ஒரு சிலர் சொராஸ்டிர சமயம் நெருப்பை வழிபடும் சமயமெனவும், பாரசீகர்கள் தீயையே வணங்குபவர்கள் என்றும் கருதுகின்றனர். அவர்கள் நீர், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரம், ஹோமா செடி, போன்றவற்றிலுள்ள சக்தியையே வணங்கினர்கள். மேலும் இவர்கள் கெட்டத் தேவதைகள் மீதும் நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தனர். அக-மஞ் (Aka - Manch - Evil Spirit) எனும் துர்தேவதை அஸ்மா (Asma) எனும் இரத்தக் காட்டேரி, மற்றும் பரிகாஸ் எனும் மோகினிப்பேய் போன்ற கொடுந்தேவதைகள் இருப்பதாக நம்பினர்கள்.

சொராஸ்டிரர் இறப்பிற்குப் பின்னர் இருப்பதாக எண்ணப் படும் வாழ்வுபற்றி தனிக்கருத்துக் கொண்டிருந்தார். மனிதன் இறந்து மூன்று நாட்களுக்கு அவனது ஆத்மா (ஆவி) உடலைச் சுற்றி அலைந்த பின்னர் சின்வேட் (Cinvat) எனும் பாலத்தைக் கடந்து இறந்தவர் உலகை அடைவதாகக் கூறுகிருர். நற்செயலைச் செய்த மனிதனின் நல் உயிர் அகுராவை நோக்கிச் செல்கிறதெனவும், அவைகள் நல்தேவதைகளுடன் இணைந்து இன்பமுறுகின்றதென்கிருர். அதேபோன்று பாவ ஆத்மாக்கள் சின்வேட் எனும் பாலத்தைக் கடக்க இயலாமல் இருண்ட நகரத்தை அடைந்து தன்பாவத்திற்காக துன்புற்று விஷத்தையே உண்டு அமைதியற்று வாழ்கிறது. இறையருள் பெற்றவர்களில் இறுதியாக ஒருவர் வருவார் என்பதை முன்னுரைக்கிருர். அவரே இறந்த உயிர்களின் ஆத்மாவை உயிர்த்தெழச் செய்வார். உயிர்களின் நடத்தைக் கேற்ப நீதி வழங்கப்படும். பின்னர் ஊழித் தீயால் உலகு அழிக்கப்பட்டு, புதிய உலகம் தோன்றும் என்ருர். மூவாயிரம் ஆண்டுகள் கொண்ட நான்கு யுகங்கள் (epoch) சென்ற பின்னர் உலகம் அழியும். அந்நான்கு யுகங்களில் அகுர-மஸ்தாவும் அரிமனும் (Ahriman) மாறிமாறித் தலைமையேற்பர் என்கிருர். முடிவாக அகுரமஸ்தா எனும் ஆண்டவனே தீயச் சக்திகளை வென்று நிலைபெறுவார். புண்ணிய ஆத்மாக்கள் அகுர-மஸ்தா எனும் ஆண்டவனை சொர்க்கத்திலடையும் போது பாவாத்மாக்கள் நரகத்தையே அடைகிறதென்ருர்.

சடங்குகள் (Rituals) : சொராஸ்டிர சமயத்திற்கு கோயிலோ அன்றி உருவ வழிபாடோ இல்லை. வழிபாட்டிடம் (Altars) மலையின் உச்சியிலும் அல்லது நகரின் மையத்திலும் அமைக்கப்பட்டு.

புனிதத் தீயை வளர்த்து அகுர-மஸ்தா மற்றுமுள்ள சிறு கடவுள் களுக்கும் சிறப்பு செய்வர். தீயே எப்போதும் வணங்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு குடும்பமும் தங்களது வீட்டு அடுப்பு எப்போதும் எரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதை தங்களின் சமயத்தின் முக்கிய மானச் சடங்காகவேக் கருதினார்கள். காலையிலும் மாலையிலும் என்று மணையா நெருப்பான சூரியக் கடவுளையே வணங்கினார்கள். மலர்கள், ரொட்டி, பழவகைகளை ஆண்டவனுக்குப் படைத்தனர். சில நேரங்களில் விலங்குகளையும் மனிதர்களையும்கூட ஆண்டவனுக்குப் பலியிட்டனர். போதையூட்டும் ஹோமா மதுவை ஆண்டவனுக்குப் படைத்துப் பின்னர் பக்தர்களுடன் பகிர்ந்து பருகினார்கள். ஆரியர்களைப் போன்றே தங்களின் குழந்தைகளுக்கு, வலமிருந்து இடமாகப் புரிநூலிட்டு, துறவியைப் போல் ஆடையணிந்து மதச் சடங்குகளைச் செய்து தங்களின் வேதமான ஜென்ட்-அவஸ்தாவை (Zend-Avasta) பாரசீகியர் ஓதச் செய்தனர். அந்நாள் தொட்டு, தன் வாழ்நாள் வரை ஒவ்வொருவரும் அப்புரி நூலை அகற்றாமலே அணிந்திருக்க வேண்டும்

பண்பியல்: சொராஸ்டிரரின் சமயம் நன்னெறி, நல்லவை, தீயவை ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. ஒரு மனிதன் தன் வாழ்நாளில் அதிகமாக நன்மை செய்திருந்தால் அவன் அகுர-மஸ்தாவையும் சொர்க்கத்தையும் அடைவான். அதேபோல் ஒருவன் தனது வாழ்க்கையில் தீயவைகளை அதிகமாகச் செய்திருப்பின் அவன் அரிமனையும் (Ahriman) நரகத்தையுமே அடைவான் என்கிறார். ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது சுயசிந்தனையால் நன்மையையோ அல்லது பொய்மையையோ பின்பற்றுவதெனமுடிவுசெய்து கொள்ள வேண்டும். அரிமன் பொய்மையின் தலைவனெனவும் பொய்மையைப் போற்றுவோர் அவனின் தொண்டர்கள் எனவும் கூறினார். "தன்னில் நலம் தராத எதையும் இன்னொருவனுக்குத் தராத இயற்கையே நலமானதெனும்" பொன்னான விதியினுள் எல்லா நெறிமுறைகளும் அடங்கும். ("That nature alone is good which shall not do unto another whatever is not good unto its own self") மனிதனுடையக் கடமை முத்தன்மையது ஆகும், என்பது அவஸ்தாவின் கருத்து. பகைவனையும் நண்பனாக்கல், கெட்டவனையும் நல்வழிப்படுத்தல், அறிவிலியை அறிவாளியாக்கல் என்பன. (To make him who is an enemy a friend, to make him who is wicked righteous and to make him who is ignorant learned) இரக்கச் சுபாவமே தலைச்சிறந்தக் குணம் எனப்பட்டது. நேர்மையும் பெருந்தன்மையையும் தொடர்ந்தே பேச்சும் செயலும் வெளிப்படுகின்றது. கடனைக் கொடுக்கும்

பணத்திற்கு வட்டி பெறல் பாவம் என்கிறார். கடவுளின் மீது நம்பிக்கைக் கொள்ளாத குற்றத்திற்கு தண்டனை சாவே என்கிறார். நல்லெண்ணம், நல்லவற்றை பேசல், நற்செயல் ஆகியவைகளே முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. நேர்மை, புனிதம், பெருந்தன்மை ஆகியவைகளே, சிறப்பாகக் கருதப்பட்டது. வேளாண்மையே சிறந்த, சேவையாகக் கருதப்பட்டது.

3. சொராஸ்டிர சமயத்தின் வீழ்ச்சி (Decline of Zorastrianism)

காலப்போக்கில் சிறு தேவதைகளான மித்திரர் (Mitra) சூரியக் கடவுள் அனேதா எனும் (God of vegitation & Fertility) வளமை தேவதைகள் போன்றவை மக்களிடம் பெரும் சிறப்பைப் பெற்றன. மாகி (Magi) எனும் சொராஸ்டிரிய சமயக் குரு. புனித சமய நெறிகளைப் பின்பற்றியும், புறத்தூய்மையுடையவராய், எளிய உடையுடன், இறைச்சி போன்றவற்றை நீக்கிய எளிய உணவுகளை மேற்கொண்டு, தூய்மையான வாழ்க்கை நெறியைக் கடைபிடித்தமையால் மக்களிடையே நன்மதிப்பைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். மக்களினினும் மன்னர்களிடையே நன்மதிப்பை பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். இச்சமயக் குரவர்களைக் கலந்தாலோசிக்காமல் எதையுமே செய்வதில்லை. டேரியேஸ், செர்க்கஸ் (Darius, xerxes) போன்ற அக்கமீனிய வமிச அரசர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபின்னர், இச்சமயம் தனது தலையாயப் புனிதத்தை இழந்து விட்டது. அலெக்சாந்தரின் படையெடுப்பு இச்சமயத்திற்கு பேரழிவைத் தந்தது. அச்சமய நூலகம் முழுதுமாகவே அழிக்கப்பட்டது. ஆனல், மீண்டும் சசானிய (Sassanians) வமிச அரசர்களால் ஓரளவுக்கு புதுப்பிக்கப்பட்டது. இவ்வமிச அரசர்கள் இச்சமயத்தைத் தங்கள் நாட்டிலும் மற்றும் தொலைதூரங்களிலும் பரப்பினர்கள். 7 ஆம் நூற்றுண்டில் ஏற்பட்ட அராபியர்களின் படையெடுப்பில் இம்மதம் தனது முடிவான வீழ்ச்சியைக் கண்டது. இவர்கள் பின்னர் தங்கள் மண்ணிலிருந்தும் பலவாருகப் பிரிந்து உலகின் பலப் பகுதிகளிலும் பரவினர்கள். இவர்களில் ஒரு பகுதியினர் இந்தியா வந்து பாரசிகர் (Parsees)கள் என இங்கேயே நிலைத்துவிட்டனர். பிறந்த மண்ணினின்றும் பிரிந்து வேற்று மண்ணிற்கு வந்தாலும் தங்களின் சமயம், சடங்குகள், நெறி முறைகளை இழக்காமல் தாங்கள் இருக்கும் நாட்டுடன் இணைந்து விட்டார்கள். சிறந்த சமயமென சீர்பெற்று விளங்கிய இச்சமயம், தான் தோன்றிய மண்ணிலேயே வீழ்ச்சியைக் கண்டது.

உ. கிறிஸ்தவம் (Christianity)

கிறிஸ்தவச் சமயம், இன்று நூறு கோடிக்கும் மேலான மக்களால் பின்பற்றப்பட்டுவரும் ஒரு மதமாகும். மிகப் பெரியதும் உலகிலேயே மிக அதிகமாகப் பரவியுள்ள மதமும் இதுவே எனலாம். அதேசமயம் இந்தியாவில் மிகப் பெரும் சமயங்களில் ஒன்றாகவும் இது திகழ்கின்றது. இச் சமயத்தின் ஆரம்ப காலப் போதகர்களில் சிலர் கிறிஸ்துவின் சீடரான புனித தோமாவைப் போன்றோர், இந்தியாவுக்கு வருகை தந்தனர். புனித தோமா கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே கொண்டோபர்னஸ் (Ghondo-phernes) எனும் அரசனது சபைக்கு வருகை தந்து அவ்வரசனையும் கிறிஸ்தவச் சமயத்திற்கு மாற்றினார் எனக் கூறப்படுகின்றது. பின்னர் இவர் இந்தியாவின் கிழக்கு, மேற்கு கடற்கரைப் பகுதிகளில் பயணம் செய்து கிறிஸ்தவத்தைத் தென் இந்தியாவிலும் பரப்பினார். இவரை சென்னையிலுள்ள மயிலாப்பூரில் கொடூரமாகக் கொன்றனர் என சொல்லப்படுகிறது. இவரது உடல் சென்னையிலுள்ள பரங்கிமலையில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. மைலாப்பூரில் இருக்கும் புனிததோமாவின் ஆலயம் (St. Thomas Church) இவராலேயே நிறுவப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. சான்றாக கிறிஸ்தவச் சமயத்தின் மிகப் பழமையான பிரிவுகள் இங்கு காணப்படுகின்றன. பழங்காலத்திலிருந்தே மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் சிரியன் கிறிஸ்தவர்கள் என்ற பிரிவினர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்தியாவெங்கும் கத்தோலிக்கரும் (Catholics) பிராட்டஸ்டெண்டுகளும் (Protestants) மிகவும் வெகுவாகப் பரவினர். கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவிய இந்தியர், தேசிய நலனுக்கும் இந்தியப் பண்பாட்டிற்கும் தங்கள் பணியைக் குறையின்றி நிறைவு செய்தனர்.

1. இயேசு கிறிஸ்து (Jesus Christ)

கிறிஸ்துவ மதத்தைத் தோற்றுவித்த இயேசு நாதர் இஸ்ரவேல் நாட்டிலுள்ள பெத்லெகேம் எனும் ஊரில் ஒரு யூதக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவரது வாழ்வு, வரலாற்றைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளது. சான்றாக அவரது பிறப்பை வைத்துத்தான் கி.மு. (கிறிஸ்துவுக்கு முன்) என்றும் கி.பி. (கிறிஸ்துவுக்கு பின்) என்றும் வரலாற்றின் காலம் கணிக்கப்படுகின்றது. யூத தீர்க்கத் தரிசனம்படி இயேசுநாதர் தாவீது அரசனின் வம்சத்தில் பிறந்தவர். யூதரின் மிகப் பெரிய அரசரான தாவீது கி.மு. 1055 முதல் 1015 வரை அரசாண்டார். தாவீது அரசருக்கும் பிறகு வந்த 14-வது தலைமுறையில் பிறந்தவர். அரசருக்குரிய செல்வம், யாவும் நாளடைவில் மறைந்த போதிலும் தாவீதின் சீரிய பண்பு அவரது

குடும்பத்தில் நிலைநின்றது. தேவனது அதிசயமாக, மரியாள் எனும் ஒரு மங்கை தான் ஒரு கன்னிகையாக இருக்கும்போதே இயேசுவைக் கர்ப்பந்தரித்தாளென நம்பப்படுகிறது. இயேசுவை மகனாக ஏற்றுக்கொண்ட யோசேப்பு தச்சு வேலையில் ஈடுபட்டவர். வழிவழிவரும் நம்பிக்கைகளின்படி இயேசு அவதரித்த போது வானிலே ஒரு புதிய விண்மீன் தோன்றியது. கிழக்கத்திய ஞானிகள் சிலர் இவ்விண்மீனைப்பின் தொடர்ந்து வந்து, பெத்தலெகேமில் இக் குழந்தையைப் பணிந்து கொண்டனர், பரலோகத்து தேவதூதன் ஒருவன், புதிதாகப் பிறந்த இந்த குழந்தையே உலக இரட்சகரென அறிவித்தார்.

அவரது முப்பது வயதுவரை இயேசுநாதர் தன்னை மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தவில்லை. தனது பெற்றோர்களுக்கு உதவி செய்ததுபோக, மீதி நேரத்தை தியானத்திலும் ஜெபத்திலும் செலவிட்டு தனது வாழ்வின் குறிக்கோளை அடைவதற்கேற்ற ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டார்.

இயேசுநாதருக்கு முன் தூதுவனாக, யோவான்ஸ்நானகன் என்னும் தீர்க்கதரிசி இருந்தார். இவர் எளிய வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். யூதர்களிலும் அவர்களை ஆண்ட உரோமர்களிலுமுள்ள எல்லா தரத்தினரின் பாவங்களையும் ஒழுங்கற்ற வாழ்க்கையையும் கண்டித்தார். இயேசுநாதர் 30 வயதாயிருக்கும்போது, அவரே மேசியா அல்லது இரட்சகரென யோவான் அறிந்துக் கொண்டான். அவருக்காகவே தீர்கத்தரிசனம்படி யூதமக்கள் அநேக காலம் காத்திருந்தனர். இயேசுநாதர் யூதர்களை ரோமானிய ஆட்சியிலிருந்து விடுவித்து, இஸ்ரவேல் தேசியத்தை நிலைநாட்டுவாரென அநேகர் தவறாகக் கருதினர். ஆனால், இயேசுநாதருக்கு அரசியலோடு எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. யோவான், இயேசுநாதரை, உலகத்தின் பாவத்தை சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டியென சுட்டிக் காட்டினர். மக்களின் கவனத்தை அவருக்கு நேராக திருப்பினர். அநேகர் இயேசுநாதரை பின்பற்ற ஆரம்பித்தனர்.

பொதுமக்களிடம் ஊழியம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன் இயேசுநாதர் சிலகாலம் சாத்தானல் சோதிக்கப்பட்டார். சுய திருப்தியையும், சுய நம்பிக்கையையும், சுய மகிமையையும் பின்பற்றும்படி அவர் தூண்டப்பட்டார். ஆனல், அவர் இச்சோதனைகளில் எல்லாம் மயங்காது வெற்றி கண்டார். தன்னைத்தான் தியாகம் செய்வதையும், மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்வதையும் மனித பாவத்திற்கே தன்னைக் கிருபாதார பலியாக அர்ப்பணம் செய்வதையும்

குறிக்கோளாகக் கொண்டு மக்களின் பாவங்களைப் போக்குவதற்காகத் தன்னையே ஒப்பற்ற முறையில் தியாகம் செய்ய முன் வந்தார். அவர் தனது ஊழியத்தை ஆரம்பித்து தேவனது இராஜ்யம் சமீபித்திருக்கிறது. உங்கள் பாவங்களுக்காக மனந்திரும்பி என்னை விசுவாசியுங்கள், ஏனென்றால் நான் உங்கள் பாவத்தை எடுத்துக் கொண்டு உங்களை விடுதலையாக்குவேன், என அவர் அறிவுரை கூறினார். பிறகு பல இடங்களுக்கும் சென்று இந்நற்செய்தியைப் பரப்பினார். அநேகர் இவரைப் பின்பற்றினர். பல துறைகளிலிருந்து இவர் 12 சீடர்களைத் தெரிந்தெடுத்தார். சமயச்சடங்குகளைச் செய்வதைவிட நீதியான வாழ்க்கையே முக்கியமென வற்புறுத்தினார். இப்போதனை அக்காலத்து வைதீகம் நிறைந்த மதத் தலைவர்களின் உள்ளங்களைப் புண்படுத்தியது. தேவன் யூதமக்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல் எல்லோருக்கும் தகப்பனெனக் கூறினார். "நல்லொழுக்கமாக வாழ தேவனிடமிருந்து நம்பிக்கை கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" எனக் கூறி தங்கள் தீய வழிகளிலிருந்து திரும்புமாறு மக்களுக்கு அறிவுரை வழங்கினார். சடங்காச்சாரங்களைவிட அன்பும் பரிசுத்தமுமே மேலானவையென வற்புறுத்தினார். ஒருசமயம் கோயிலிலிருந்த வியாபாரிகளை கடிந்து கொண்டு அவர்களை விரட்டினார். தேவாலயம் ஒரு சந்தைக் கடையாக மாறினதற்காக வருந்தினார். பெரிய உற்சவங்களைவிட சிறிய பிரார்த்தனையே மேலானது எனக் காட்டினார். எல்லாவித மக்களையும் சேவித்து, தம்மிடம் வந்தவர்களையும் சேவித்தார் அவர் வியாதியஸ்தரை சுகமாக்கி, முடவனை நடக்கவைத்து, குருடனுக்குப்பார்வை அளித்து, குஷ்டரோகியைச் சுத்தமாக்கி எல்லாவித வியாதிகளிலுமிருந்து சுகம் அருளினார். மக்களின் கூட்டம் அவரை நெருக்கினது. யூதமார்க்கத்தலைவர்கள் இவர்மேல் பொருமை கொண்டனர். இயேசுவின் மார்க்கத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அவர்களது மார்க்கம் கீழாகக் காணப்பட்டது. இயேசுவைக் கொல்லுவதற்கு ரோம அரசாங்கத்தின் உதவியை நாடினர். ரோம அதிகாரிகளிடம் சென்று இயேசு தேசதுரோகி என்றும் அவர் ரோம அரசியலைக் கவிழ்க்க முயலுகிறாரெனவும் முறையிட்டனர். அவருக்கு விரோதமாக ஒரு சூழ்ச்சி செய்யப்பட்டது. யூதாஸ் இஸ்காரியோத் எனும் ஒரு போலியானச் சீடனுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்து அவரைக் காட்டிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தனர். எருசலேம் நகரின் அருகிலுள்ள கெத்சமெனி தோட்டத்தில் இரவில் ஜெபம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது இருளில் இவரைக் கைது செய்தனர். யூத சபையின் முன் அவர் நிறுத்தப்பட்டார். அங்கு இயேசு துரோகம் செய்தவரென முடிவு செய்யப்பட்டது. தன்னை தேவ குமாரரெனன அறிவிப்புச் செய்த கலை சமய மறுப்பு செய்தவரெனக் கூறினர். மரண தண்டனைக்குத்

தகுதி என முடிவுகட்டினர். ஆனால், யூத சபைக்கு மரண தண்டனை விதிக்கும் அதிகாரம் கிடையாது. எனவே இவர் ரோமானிய கவர்னர் பொந்திபிலாத்து (Pontius Pilate) முன்னிலையில் நிறுத்தப்பட்டு சீசருக்கு (Caesar) எதிராக தேச துரோகம் செய்தாரென குற்றம் சாட்டப்பட்டார். விசாரணையின் முடிவில் இயேசு குற்றமற்றவர் என்பதை கவர்னர் பிலாத்து கண்டுபிடித்தார். ஆனால், யூதமார்க்கத்துத் தலைவர்களால் கூலிக்கு நியமிக்கப்பட்ட மக்கள்திரள் இயேசு கொல்லப்பட வேண்டு மெனக் கூச்சலிட்டது. எனவே பிலாத்து மக்கள்திரளை மகிழ் விக்க எண்ணி இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைய ஒப்புக் கொடுத்தார். போர் வீரர்கள் அவரை எள்ளி நகையாடி அடித்து, ஒரு முள்முடியை அவர் தலையில் வைத்தனர். பின் அவரை தன் சிலுவையைச் சுமந்து கொல்கதாமலைக்கு நடக்க வைத்தனர். இரண்டு திருடர்கள் மத்தியில் அவரைச் சிலுவையில் அறைந் தனர். அவர் இறந்து அடக்கம் செய்யப்பட்டார். மூன்றும் நாள் அவர் கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார். அழுது புலம்பிக்கொண்டிருந்த தனது சீடர்களுக்கு அவர் வெளிப்பட்டார். அவர் தமது சீடர்களை உலகெங்கும் போய் நம்பிக்கையளிக்கும் தனது நற்செய்தியைப் பரப்புமாறு கூறினர். இயேசுவின் உயிர்த் தெழுதலால் தைரியமடைந்த அவரது சீடர்கள் ஆண்டவரின் நற்செய்தியை மக்களுக்கு அறிவிக்க தங்களை அர்ப்பணித்தனர்.

2. இயேசுவின் போதனைகள்

இயேசுவின் போதனைகளாவன கி. மு. 1491-ல் மோசே இஸ்ரேல் மக்களுக்கு அளித்த பிரமாணங்களின் முழுமையான விளக்கமேயாகும். மேலும் அவை நடைமுறைக்கொத்தவையாகும். மோசேயின் கட்டளை கூறுவதாவது: ஒரே தேவன் உண்டு, அவர் எல்லோருக்கும் பிதா, அவரைத் தேடி அறிந்து அவருக்கு பணி விடை செய்யவேண்டும். நமது இஷ்டப்படி யாதொரு சொரூபத் தையும் செய்யக் கூடாது. இயேசுவின் போதனைகள் வருமாறு: (1) 'இயேசு தேவ குமாரர், ஒரேமெய்யான இறைவனின் சுபா வமும் தன்மையும் என்னவென மக்களுக்குத் தனது வாழ்க்கையின் மூலம் காட்டவே அவர் இவ்வுலகில் தோன்றியவர். (2) இயேசு மனித பாவத்திற்குப் பலியாகத் தன்னையே அர்ப்பணம் செய்தவர். இந்த பலியின் புண்ணியத்தால் யாரென்றாலும் தன் பாவத்திற் காக வருந்தி வரும்போது தேவனிடமிருந்து மன்னிப்புபெற்று, பாவத்தின்மேல் வெற்றிபெற்று வாழ வல்லமையைப் பெறுகின்றனர். (3) இயேசு பாவமற்ற தூய்மையான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து, அதன்பின் தன் வாழ்க்கையைப் பலிகொடுத்தார். தனது தியாக

பலி, விரும்பி தன்னிடம் வரும் எவரையும் பரிசுத்த தேவனோடு தொடர்புகொள்ளச் செய்யும் என்று கூறினார். (4) தனது பலியைத் தவிர மனித பாவத்திற்கு வேறெந்த பலியும் தேவையில்லையெனக் கூறினார். (5) எல்லா மக்களும் சமமென்றும், நமது அயலகத்தாரிடம் அன்பு கொள்ள வேண்டுமென்றும் போதித்தார். மற்றவர்கள் உனக்கென்ன செய்யவேண்டுமென எண்ணுகிறாயோ அதையே நீ மற்றவருக்கும் செய்ய வேண்டும் என்றார் (6) தனது விரோதிகளை மன்னித்து இயேசுநாதர் இறந்தார். தன்னைப் பின்பற்றுகிறவர்களும் அவ்விதம் செய்ய வேண்டுமெனக் கற்பித்தார். அவர்களுக்கு வாஞ்சையிருந்தால் அவர்களும் அவ்விதம் செய்ய வல்லமையை அளிப்பார். (7) இயேசுநாதர் சொன்னது தீமைக்குப் பதிலாகத் தீமை செய்யக் கூடாது; தீமையை நன்மையால்தான் வெல்லலாம். (8) தன்னைப் பின்பற்றுகிறவர்களுக்கும் துன்பத்திலிருந்தும் துன்புறுத்துதலிலிருந்தும் பாதுகாப்பு அளிப்பதாக அவர் வாக்களிக்கவில்லை. ஆனால், தொல்லை சூழ்ந்த நிலையிலும் கூட மனோ சமாதானத்தை அளிப்பதாக வாக்களித்தார். (9) மதச் சடங்குகளிலிருந்து மக்களின் மனதை அகற்றி, அன்பின் மூலமாய்ச் செயல்படுகின்ற தேவன் மேலுள்ள விசுவாசத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தார். (10) மனித வாழ்வின் உயர்வு அநேக பொருள்களைச் சம்பாதிப்பதைப் பொருத்து அமைவது அன்று. தேவனையும் தன்னைச் சுற்றியுள்ளோரையும் நேசிப்பதைப் பொருத்தே அது அமையும். (11) இயேசு கிறிஸ்துவின் இறப்பும் உயிர்த்தெழுதலுமே அவரது எல்லா போதனைகளுக்கும் அடிப்படை. (12) இயேசு கூறியது இந்த உலகத்திற்கு ஒரு முடிவு உண்டு. மனிதரது ஒழுக்கமும், சன்மார்க்கமும் நாளுக்கு நாள் சீரழிந்து ஒரு பயங்கரமான நிலையேற்படும். அப்போது நான் வந்து இவ்வுலகில் ஒரு பரிபூரண அரசை நிலைநாட்டுவேன். என்னை உண்மையாகப் பின்பற்றுகிறவர்களுக்கு அதில் ஒரு பங்கு உண்டு. (13) இவ்வுலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் உயிர்த்தெழப்பட்டு தனது வாழ்க்கைக்கு இறைவனிடம் கணக்கு ஒப்புவிக்கவேண்டும். இயேசுவின் மரணத்தின் மூலமாய் அவரது இரட்சிப்பைப் பெற்றவர்கள் தேவனோடு சதாகாலமும் வாழ்வார்கள். தங்கள் பாவத்திலிருந்து மனந்திருந்தி இறைவனது மன்னிப்பைப் பெறாதவர்கள் நரகத்திலே தள்ளப்படுவர்.

3. கிறிஸ்துவத்தின் வளர்ச்சி (Expansion of Christianity)

இயேசுநாதர் விண்ணுலகை எய்தியபின் அவரது சீடர்கள் அவரின் போதனைகளான கிறிஸ்துவச் சமயக் கொள்கைகளை உலகின் பல்வேறு பாகங்களுக்கும் எடுத்துச் சென்றனர்.

புனித தோமா பாதிரியார் இந்தியாவிற்கு வந்து இங்கே கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பினார். சவுல் (Saul) என்ற யூதர் முதலில் கிறிஸ்துவச் சமயத்தினரைத் துன்புறுத்தினார். ஆனால், இயேசு இவருக்கு காட்சியளித்து கிறிஸ்துவச் சமயத்தின் கொள்கையை உலகெங்கும் பரப்பக் கோரினார். இவரே புனித பவுல் (St. Paul) என, தனது சமய மாற்றத்திற்குப் பின்னர் கிறிஸ்துவ உலகில் பெரும்புகழ் கொண்டார். முக்கியமாக இவரே கிறிஸ்துவச் சமயம் என்பது யூத மக்களுக்கு மட்டுமல்ல அனைத்துலகிற்குமே உரித்தானது என்றார். இயேசுவின் கொள்கைகளை இவரே ரோமானியத் தலைநகரில் பரப்பியவர். மேலும் இவர் சிரியா, ஆசியா மைனர், மற்றும் மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளிலும் அவற்றைப் பரப்பினார். ரோமானியப் பேரரசரை வணங்க மறுத்தமையால் நீரோ (Nero) மன்னரால் கி.பி. 64-ல் இவர் கொலை செய்யப்பட்டார். இயேசுவின் சீடர்களில் ஒருவரான பேதுரு ரோமில் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையை நிறுவினார். இதுவே பின்னர் கிறிஸ்துவச் சமயத்தின் தலைமையிடமாக மாறியது. இக் கிறிஸ்துவச் சமயக் கோயிலில் எல்லா இன மக்களும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். ரோமானியப் பேரரசரை வணங்க மறுத்தமையால் இவரும் கொல்லப்பட்டார். ரோமானியப் பேர்ரசின் இப்படுகொலைக்கு எண்ணற்ற கிறிஸ்துவச் சமயத்தினர் பலியானார்கள். இரக்க குணமும் அமைதியும் கொண்டு நல்லரசனாக விளங்கிய மார்க்கஸ் அரேலியஸ் (Marcus Aurelious) என்பவரும் கூட கிறிஸ்துவர்களைக் கொலை செய்வது என்பது மிகவும் அவசியமெனக் கருதினார். கிறிஸ்துவர்கள் இரத்தம் சிந்த சிந்த, இச்சபை மிகவும் வலிவு கொண்டதாகவே விளங்கியது. இத்தியாகிகளின் இரத்தமே கிறிஸ்துவச் சமயத்தின் விதையாக மாறியது எனலாம். முடிவாக கி.பி. 313-ல் மிலான் ஆணையை (Edict of Milan) வெளியிட்டு கிறிஸ்துவருக்கு உரிமைகள் வழங்கி, கிறிஸ்துவக் கொள்கையையும் பேரரசர் கான்ஸ்டன்டின் (Constantine) ஏற்றுக் கொண்டார். மிகவும் குறுகியக் காலத்தில் கிறிஸ்துவச் சமயத்தையே நாட்டின் மதமாகவும் மாற்றினார். பிற்காலத்தில் ரோமானியப் பேரரசு நாகரிகமற்ற முரட்டின வகுப்பு (Barbarian Kings) அரசர்களால் தாக்கப்பட்டு அழிந்தது. அந்நாட்டைக் கைப்பற்றிய அம்மன்னர்களும் அவர்தம் குடிமக்களும் கிறிஸ்துவ சமயத்தை நாளடைவில் பின்பற்றினார்கள். கி.பி. 15-ம் நூற்றாண்டின் முடிவில் கிறிஸ்துவச் சமயம் ஏறத்தாழ ஐரோப்பா முழுவதுமே பரவியதெனலாம். கிறிஸ்துவச் சமயமெனும் ஆன்மியப் பேரரசின் தலைநகராகவே ரோம் நகரம் விளங்கியது. போப்பாண்டவர் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்துவச் சமயத்தின் தலைவராக

ரோம் நகரில் வீற்றிருந்தார். கி.பி. 16-ம் நூற்றுண்டில் திருச் சபையிலிருந்த குறைகளை மறுக்க ஜெர்மனியில் ஏற்பட்ட சமய சீர்திருத்த இயக்கம் (Reformation movement) காரணமாக ரோமன் கத்தோலிக்கம், பிராட்டஸ்டெண்டுகள் (சமய மறுப்பாளர்கள்) என கிறிஸ்துவத்திலும் சமயப்பிளவு ஏற்பட்டது. பிராட்டஸ் டெண்டுகளினின்றும் பியூரிட்டன்கள் (Puritans) ஆங்கிலிக்கன்கள் (Anglicans) மெத்தாடிஸ்டுகள் (Methodist) எனப் பலப்பிரிவுகள் தோன்றலாயின. இவர்கள் ரோமன் கத்தோலிக்கரின் சில நம்பிக் கைகளை எதிர்த்தனர். ரோமன் கத்தோலிக்கர்களின் கொள் கையான 'புனிதப் பொருள் மாற்றும் கொள்கை' (Transub-stantiation) பாவமன்னிப்புக் கோரல் (Auricular Confession) பாதிரிகளின் துறவு வாழ்வு ஆகிய கொள்கையை எதிர்த்தனர். ஆனால், இயேசுவின் கோட்பாடுகளிலும், அவரின் அடிப்படை யான போதனைகளிலும் இவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் சத்தியவேதம் எனும் நூலைப் பின்பற்றினர். தற்காலத்தில் ஐரோப்பியர்கள் குடியேற்ற நாடுகளைப் பெற்றவுடன் அங்கெல் லாம் கிறிஸ்துவச் சமயத்தைப் பரப்பும் பணியை பாதிரிமார்கள் மேற் கொண்டனர்.

இந்தியாவில் கிறிஸ்துவத்தை உபதேசித்தவர்களே போர்த்து கீசியர்கள்தான் எனலாம். சமய ஒறுப்புக் கொள்கையைக் கடுமை யாகப் பின்பற்றியமையால், இவர்கள் தங்கள் முயற்சியில் தோல்வியே கண்டனர். ஆங்கிலேயர்களுக்கு வாணிபமே முக்கிய மானதால் அவர்கள் மதமாற்றத்தை ஏற்கவில்லை. மேற்கத்திய ரோமன் கத்தோலிக்க மடாலயக் குழு மதுரா மடாலயத்தின் மூலம் எண்ணற்ற இந்துக்களைக் கிறிஸ்துவர்களாக மாற்றியது. கல்கத்தாவிலுள்ள செரம்பூர் மடாலயமும் (Serampore) அதிக அளவில் இந்துக்களை கிறிஸ்துவத்தில் இணைத்தது. இந்துக்களி டையே கிறிஸ்துவத்தைப் பரப்புவதில் கத்தோலிக்கர்களும் பிராட் டெஸ்டென்டுகளும் போட்டியிட்டுப் பணியாற்றினர்கள்.

4. இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு கிறிஸ்துவத்தின் சேவை (Christian Contribution to Indian Culture)

கிறிஸ்துவ மடாலயங்கள் கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியைப் பரப் பவே இந்தியாவிற்கு வந்தவையெனினும் மிக விரைவில் இந்தியப் பண்பாட்டுடன் இணைந்ததோடல்லாமல், இந்தியத் தன்மை (Indianized) யாக்கப்பட்டது. இந்தியப் பாமரமக்களிடையே எழுச்சியை ஊட்ட இம்மதம் பெருந்தொண்டாற்றியது. இவர் களின் புகழ்மிகு சேவை, இந்தியாவில் கல்வியைப் புகுத்தி, இந்துக்

களுக்கு அறிவுச் சேவையாற்றினர்கள். இயேசு சபை தன்னால் இயன்ற இடங்களிலெல்லாம் கல்வி நிலையங்கள் அமைத்து சமயத்துறையை விடுத்து விஞ்ஞானக் கல்வியை கிறிஸ்துவச் சமய நெறிமுறைகளுடன் போதித்தனர். திருச்சியிலுள்ள புனித யோசேப் கல்லூரியும் சென்னையிலுள்ள லயோலாக் கல்லூரியும் கத்தோலிக்கர்களால் நிறுவப்பட்டு இன்றும் கல்வித்துறையில் அரும்பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. தாம்பரத்திலுள்ள சென்னை கிறிஸ்துவக்கல்லூரி (MCC), திருச்சியிலுள்ள பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி முதலியன பிராட்டஸ்டென்டு கிறிஸ்துவர்களினல் நிறுவப்பட்டு, இன்றும் கல்வித்துறையில் அரும்பெரும் சேவைச் செய்து மக்கள் மத்தியிலே ஓர் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. மேலும் இந்தியாவில் இலண்டன் மடாலயம் எண்ணற்ற உயர் நிலைப் பள்ளிகளை நிறுவியுள்ளது. மேலும் தொழில் கல்விக் கூடங் களையும் தொழில் நுணுக்கக் கல்லூரிகளையும் நிறுவியுள்ளார்கள். இந்தியாவில் அச்சுக் கூடங்களை நிறுவி கல்வியறிவைப் பெருக் கினர்கள். வீரமாமுனிவர் எனும் பெஸ்கி பாதிரியார் தலமொழி யான தமிழைப் பயின்று, தேம்பாவணி எனும் இலக்கிய நூலை வெளியிட்டுப் பெருமை செய்தார். இவரைப் போன்றே பாதிரி யார்கள் அவ்வப்பகுதி மொழியினைப் பயின்று அதிலேயே தங்கள் பணியை மேற்கொண்டனர். கால்டுவெல் அவர்களும் தமிழில் புலமை பெற்று திராவிட மொழியின் இலக்கணத்தைத் தொகுத்து எழுதினர். மற்றும் ஹீராஸ் பாதிரியார் போன்றோர் வரலாற்றிலக் கியம் படைத்தனர். இவரின், பல்லவர்கள் மற்றும் சிந்து சம வெளி நாகரிக ஆராய்ச்சி இன்றும் குறிப்பிடும்படியாகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. பிறருக்கு அன்பு காட்டுவதையே கொள்கை யாகக் கொண்ட கிறிஸ்துவம் தனது மடாலயங்களின் மூலமாக தூத்துக்குடிக்கு அருகில் அனாதை இல்லத்தையும் வேலூரில் ஒரு பிணிபோக்கும் மருத்துவ இல்லத்தையும் (Hospital) நிறுவினர். மற்றும் தொழுநோய் மருத்துவமனையும் இவர்களின் நிறுவனமே. இந்தியர்களுக்கு தன்னலமற்ற தன்மையைப் போதிக்க இவர்கள் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவே விளங்கினர். இந்தியச் சமுதாயத்திலே ஏழை எளிய வர்க்கத்தினருக்கே இவர் களின் சேவை ஒரு வரப்பிரசாதமாகவே அமைந்தது. இந்தியச் சாதிக் கொடுமையான தீண்டாமையை அகற்ற, பறையர், பரவர்கள் போன்றவர்களைத் தங்கள் சமயத்திலே இணைத்துக் கல்வி அறிவைத் தந்து மற்ற கிறிஸ்துவர்களுடன் இணையாகவே உயர்த்திய பெருமை இச்சமயத்தையே சாரும். நாகாலாந்திலுள்ள மலைவாழ் மக்களான பண்பாடற்ற மக்களை, தங்கள் சமயத்திலே இணைத்து நாகரிகம் கொண்ட கல்வி அறிவு பெற்றவர்களாக மாற்றியப் பெருமை, தன்னலமற்ற கிறிஸ்துவச் சமயத்தையே

சாரும். ஆனால், ஈண்டும் கிறிஸ்துவச் சமயத்திலும் சாதிக் கொடுமையும் ஏற்றத்தாழ்வும் ஒழியாமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனாலும், கிறிஸ்துவத்தின் மேன்மையாலேயே, சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் அவலமுற்ற மக்கள், தங்கள் வாழ்விலே ஒரு ஒளி மயமான நம்பிக்கையைக் கொண்டு இயங்க முடிந்தது. தீண்டத் தகாதோர்களை தங்கள் சமயத்திலே இணைத்து தீண்டாமையை ஒழிப்பதிலும் இவர்கள் ஓரளவு வெற்றி கொண்டார்கள் எனலாம். நவீனகால இந்தியத் தலைவர்களான சுவாமி விவேகானந்தர், நாராயணகுரு, பூலி, ஈ. வே. ராமசாமி பெரியார், காந்திஜி போன்ற பெரும் தலைவர்கள் தீண்டாமையை ஒழிக்கப் பெரும் சேவை செய்தனர். ரோமன் கத்தோலிக்க மடாலயங்களைப் பின் பற்றியே இராமகிருட்டின பரம்ம ஹம்சரின் மடாலயத் துறவிகள், உயர்கல்வி நிலையங்களைத் தோற்றுவித்து, பெரும் சேவை செய்யத் துவங்கினர். தன்னலமற்ற சேவை, பகைவனுக்கும் அருளும் மனம், நேர்மைக்கும் நியதிக்கும், துன்பத்தையும் அஞ்சாமல் ஏற்பது, சுகவீனருக்கும் பாதிக்கப்பட்டோர்களுக்கும் சேவை செய்தல், போன்ற கொள்கைகள் இந்தியாவில் கிறிஸ்துவச் சமயம் பரவும் முன்னரே இருந்திருப்பினும், இவர்களின் வருகையால் இக்கொள்கைகள் மேலும் வலுப்பட்டு வலுவான சமுதாயத்தைப் படைத்தன எனலாம்.

ஊ. இஸ்லாமிய சமயம்

இந்தியாவில் அதிகமாகப் பரவியுள்ள சமயங்களில் இஸ்லாமும் ஒன்று. இந்தியாவில் ஆறுகோடிக்கும் அதிகமான முஸ்லிம்கள் இருக்கின்றனர். பாகிஸ்தானில் இருக்கின்ற முஸ்லிம்களை விட இது சற்று அதிகமாகும். இவர்கள் இந்தியாவின் பல பாகங் களிலும் வசிக்கின்றனர். உருது, இந்துஸ்தானி, பாரசீகம் போன்ற மொழிகளுடன், தாங்கள் வசிக்கின்ற பகுதியின் மொழியையும் பேசுகின்றனர். தமிழகத்திலிருக்கும் ‘லப்பைகள்’ (Labbai) என்பவர்கள் தமிழையே தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். இஸ்லாமியரிடமும் பல உட்பிரிவுகள் உள்ளன. அவைகளில் மிகவும் முக்கியமான பிரிவுகள் ‘ஷியா’வும் (Shia) சுன்னி (Sunni) என்ற பிரிவுமாகும். பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டிருப்பினும் இஸ்லாம் சமயத்தின் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு, அடிப்படையில் ஒரே சமயத்தினராக ‘முஸ்லிம்களாக’க் காட்சியளிக்கின்றனர். முகமது நபிகளை இறையருள் பெற்றவ ராகவும், திருக்குர்ஆனை இஸ்லாமிய வேத நூலாகவும் போற்றிப் புகழுகின்றனர். ஒரே இறைவனை ‘அல்லா’ என்று, தினமும்

ஐந்து முறை தொழுகின்றனர். 'ஒரே இறைவன்' என்பது இஸ்லாமின் தலையாய தத்துவமாகும். எனவே முஸ்லிம்கள் ஒரே கடவுளை 'அல்லா' (Allah) என்ற பெயரில் தொழுகின்றனர். உருவ வழிபாட்டை அறவே வெறுக்கின்றனர். முஸ்லிம்கள் அனைவரும் ஒரேவிதக் கொள்கை, தொழுகை முறை, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

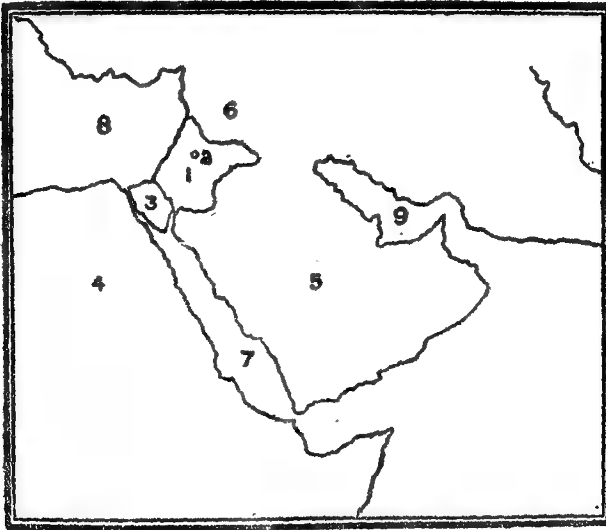
1. இறையருள் பெற்ற முகமது (Prophet Mohammad)

இஸ்லாம் மதத்தைத் தோற்றுவித்தவர் முகமது நபிகள் (இறையருள் பெற்ற முகம்மது - Prophet Mohammad) ஆவார். இவர் அரேபியாவிலுள்ள மெக்கா நகரில் கி. பி. 570ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். இவருடைய தந்தை அப்துல்லா, (Abdullah) தாயார் பெயர் அமினு (Amina). 'குரைஷ்' (Quaraish) என்ற செல்வாக்குமிக்க குலத்தில் பிறந்த இவர், ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். குழந்தையாக இருந்த போதே பெற்றோர்களை இழந்த இவரை, தந்தைவழி பாட்டனர் ஓராண்டுக்காலம் வளர்த்தார். பாட்டனரும் இறந்த பின்னர், சித்தப்பாவான அபு-தாலிப் (Abu Talip) என்பவரின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தார். இளம் வயதில் ஏழ்மையில் வாடியதால் முறையான கல்வி கற்க வாய்ப்பில்லாது போயிற்று. இவருக்கு பன்னிரு வயதே ஆனபோது அவரது சித்தப்பாவின் கையாளாக, வர்த்தகக் குழுவில் பணியாற்றினர். அபு-தாலிப் வர்த்தகத்தின் நிமித்தம் (Caravan) வெளிநாடு களுக்குச் சென்ற போது, முகமதுவும் அவருடன் சென்றார். அவ்வாறு சிரியா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றபோது, அந்நாட்டு மக்களின் நடவடிக்கைகள் இவரை மிகவும் கவர்ந்தன. பதினறு வயது காளையாக முகமது இருந்தபோது, மக்காவில் குலங்களுக் கிடையே நடந்த போரில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். வயது 25 ஆனபோது 'கதிஜா' (Kadija) என்ற விதவையான செல்வச் சீமாட்டியின் வர்த்தகப் பொறுப்பை ஏற்ருர். கதிஜாவின் பேரா ளாக ஒருமுறை சிரியா நாடு சென்று, பெரும் இலாபத்துடன் திரும்பினர். முகமதுவின் நேர்மை, அறிவாற்றல், அழகு ஆகியவை கதிஜாவை மிகவும் கவர்ந்தது. இதனல் முகமதுவை திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புவதாக கதிஜாவே கேட்க, அவரும் சம்மதித் தார். இவர்களின் திருமண உறவில் பிறந்த பல பெண் குழந்தை களில் பாத்திமா (Fatima) என்ற ஒரு மகளைத் தவிர மற்றவை யனைத்தும் இறந்துபட்டன. பாத்திமா வளர்ந்தவுடன் அவரை முகமதுவின் வளர்ப்பு மகனும், அபு-தாலிபின் மகனுமான அலி-க்கு (Ali) திருமணம் முடித்தார்.

வர்த்தகத்தின் காரணமாக பாலஸ்தீனம், எகிப்து, சிரியசு போன்ற நாடுகளில் முகமது பயணம் செய்தார். அப்பயணங்களின் போது கிறித்தவ, யூத, சொராஸ்டிரிய சமயத்தைச் சேர்ந்த அறிஞர்களைக் காணவும், கண்டு பேசவும், பழகவும் இவருக்கு வாய்ப்பு கிட்டியது. வேற்று சமய அறிஞர்களிடம் பழகிய போது, அவர்கள் பின்பற்றிய 'ஒரு கடவுள் கொள்கை' இவரை மிகவும் கவர்ந்தது. செல்வச்சீமாட்டியை மணந்த முகமது, அக்காலத்து செல்வ சீமான்களைப் போலவே, தானும், ஆண்டில் ஒருசில நாள்கள் குகைகளுக்குச் சென்று, உலகை மறந்து தியானத்திலிருப்பது வழக்கம். முகமது வழக்கமாக 'ஹிரா' என்ற குகையில் (Ghar Hira) தியானிப்பது உண்டு. 'ஹிரா' என்ற குகை மெக்காவினின்று மூன்றுகல் தொலைவிலிருந்த ஒரு மலையில் அமைந்திருந்தது. அவ்வாறு குகையில் அமர்ந்திருக்கும் போது, தாம் வெளிநாட்டுப் பயணத்தின் போது அறிந்த ஒரு கடவுள் தன்மையைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பார். முகமதுவிற்கு நாற்பது வயதான போது, தியானத்திலும், சிந்தனைகளிலும் மிகவும் அக்கரைகாட்ட ஆரம்பித்தார். இரவு, பகல் பாராது பல நாள்கள் கூட தியானத்தில் இருப்பது வழக்கமாக ஆனது. அவ்வாறு தியானத்தில் இருக்கும் போது தமது இன மக்களின் வழிபாட்டு முறைகளையும், சமுதாய மூடப்பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றியும் சிந்திக்க ஆரம்பித்தார். 'குரைஷ்' இனத்தைச் சேர்ந்த இவரது குல மக்களும், பொதுவாக அராபியர்களும் 360-க்கும் அதிகமான உருவங்களை கடவுள்களாக வணங்கினர். அவர்களுடைய வழிபாட்டு முறைகளையும், மூடநம்பிக்கைகளையும் முகமது அறவே வெறுத்தார். அவரது மனத்தில் சமுதாய சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டும் என்று எழுந்த உணர்வு, வெறியாக மாறியது. மக்களின் மூடப்பழக்க வழக்கங்களைக் களைந்து, முன்னேற்றப் பாதையில் செலுத்த தனக்கு வழிகாட்டுமாறு இறைவனிடம் இறைஞ்சினர். முகமது தியானத்தில் இருக்கும் போது ஏற்பட்ட உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பால், வலிப்புநோய் வந்தவனைப் போல கைகால்களை உதைத்துக் கொண்டு உருண்டு புரள்வதுகூட உண்டு. அவ்வாறு ஒருநாள் தன்னையறியாத நிலையில் கிடந்த போது, அவர் தனது காதருகில் குரல் ஒலி கேட்டார். கி.பி. 610ஆம் ஆண்டில் ஓர் இரவில் அதுவரை அவர் காதருகில் ஒலித்த குரலின் உருவத்தை கனவில் காண்பது போல கண்டார். அவ்வுருவம் தன்னை கேப்ரியேல் (Angel Gabriel) என்றும், இறைவனுகிய அல்லாவிடமிருந்து நற்செய்தியுடன் வந்திருப்பதாகவும், அல்லாவின் அச்செய்தியை முகமது மக்களிடையே பரப்ப வேண்டுமென்றும் கூறி மறைந்தது. கனவில்

லிருந்து விடுபட்ட முகமது அச்சமடைந்து, அதிர்ச்சியடைந்து தமது வீட்டை நோக்கி ஓடினுர். வீட்டில் தனது மனைவி யிடத்தில் தனது அனுபவத்தைக் கூறினுர். முகமதுவின் சொற் களைக் கேட்ட அவரது மனைவி கதிஜா அகமகிழ்ந்தார். 'இறை யருள் பெற்ற ஒருவர் அக்காலத்தில் தோன்றப் போகிருர்' என்று மற்ற சமயத்தினர், குறிப்பாக கிறிஸ்தவர்கள் நம்புவதாகவும், அவர்கள் எதிர்நோக்கிய அந்த இறையருள் பெற்றவர் அவரே என்றும் கதிஜா மகிழ்வுடன் அறிவித்தார். மனைவியின் ஆதர வுடன், அதிசயக் குரல் தனக்கு அறிவித்த புதுமைக் கருத்துக் களைக் கொண்டு புதிய சமயத்தை தோற்றுவித்தார். அல்லாவின் தூதுவரான கேப்ரியேல் அடிக்கடி முகமதுவின் முன்னர் தோன்றி, இறைவன் திருவுள்ளத்தை அறிவுறுத்தினுர். இத்தகு நிகழ்ச்சி களால் முகமதுவும் தனக்கு இறையருள் கிடைத்திருப்பதாக நம்பினுர். தன்னை அல்லாவின் தூதுவன் (Messenger of Allah) என்றே அழைத்துக் கொண்டார். தான் அறிந்தவற்றை தன்னுடன் நெருங்கியவர்களான, கதிஜா, அலி, அபுபக்கர் போன்றவர்களிடம் அறிவித்து, அவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்ருர். அம்மூவரே முதன் முதலில் முகமதுவின் சொல்கேட்டு, மனமாறியவர்கள் ஆவர். மூன்ருண்டுகள் இரகசியமாக செயல் பட்டு வந்த முகமது, பின்னர் மக்களிடையே தனது கொள்கைகளை விளக்க ஆரம்பித்தார். உருவ வழிபாட்டையும், பல கடவுள் கொள்கைகளையும் சாடினுர். அவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் முதலில் அவரது கருத்துக்களைக் கேட்டு எள்ளிநகையாடினுர்கள். அவர் தொடர்ந்து தனது புதிய புரட்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்பவே ஆத்திரமடைந்தனர். அவருடைய புரட்சிக் கருத்துக்கள் பரவ ஆரம்பித்தால் மெக்கா நகரில் குவிகின்ற இறைவழிபாட்டுப் பொருள்கள் தடைப்படும். அதனுல் தங்களது பொருளாதாரநிலை மிகவும் பாதிக்கப்படும் என அஞ்சினுர்கள். எனவே முகமது வின் புதிய சமயக்கொள்கைகளை முழு மூச்சுடன் எதிர்க்க ஆரம்பித்தனர். முகமதுவின் புரட்சிக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டவர்களைப் பிடித்து சித்திரவதை செய்தனர். மறை முகமாக முகமதுவிற்கும் தொல்லைகள் கொடுக்க ஆரம்பித் தனர். ஆனுல், கதிஜாவின் செல்வாக்கும், அபுதாலிபின் உயர் நிலையும் முகமதுவைக் காப்பாற்றியது. 619ஆம் ஆண்டில் கதிஜாவும், பின்னர் அபுதாலிபும் ஒருவர் பின் ஒருவராக மறைந்த பின்னர், தனது பாதுகாப்பற்ற நிலையை முகமது உணர்ந்தார். எதிரிகள் அவரை நெருங்கி சூழ ஆரம்பித்தனர். எனவே அறுபது கல் தொலைவிலிருந்த 'தய்ஃப்' (Taif) நகர் சென்று, அங்கு தமது புதிய சமயத்தின் புரட்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்ப முயன்ருர். தைபா நகர மக்கள் அவரைப் பெரிதும் கேலி செய்தனர், கல்லால் அடித்துத்

துன்புறுத்தினர். முகமது மீண்டும் மெக்கா நகர் திரும்பினார். அங்கு 'சயிதா' (Saida) என்ற விதவையையும், 'ஆயிஷா' (Aiyisha) என்ற ஒன்பதே வயது நிறைந்த இளநங்கையையும் மணந்தார். ஆயிஷா அபுபக்கரின் செல்வமகளாகும். இதன் பின்னர் திடீரென ஒருநாள் இவர் பறக்கும் குதிரையிலேறி ஜெருசலம் நகர் அடைந்து, அங்கிருந்து சொர்க்கலோகம் சென்று, சொர்க்கத்தின் ஏழாவது இறுதிப் பிரிவில் அமர்ந்திருந்த தலைமை இறைவனான 'அல்லா' வுடன் உறையாடி, மறுநாள் மெக்கா திரும்பியதாக இஸ்லாமிய சமய நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. (Heavenly Ascension) இந் நிகழ்ச்சி மிஹ்ராஜ், (Mihraj) எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

படம் 11. அரேபியா

1. பாலஸ்தீனம் 2. ஜெருசலேம் 3. சினாய் தீபகற்பம்
4. எகிப்து 5. அரேபியா 6. சிரியா
7. செங்கடல் 8. மத்திய தரைக்கடல் 9. பாரசீக வளைகுடா

620ஆம் ஆண்டில் 'யாத்ரிப்' (yathrib) நகரைச் சேர்ந்த புனிதப் பயணிகள் மெக்கா நகர் வந்தனர். அவர்களிடையே தமது புதிய கருத்துக்களை முகமது வெளியிட்டார். யாத்ரிப் நகரில் இனப் போராட்டம் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்த மக்கள் தமது ஊர் வந்து, தலைமையேற்கும்படி முகமதுவை வேண்டினார்கள். இதற்கிடையில் மெக்கா நகரில் முகமதுவைக் கொலை செய்வதற்கான திட்டங்கள்

தீட்டப்பட்டன. அத்திட்டத்தினை அறிந்த முகமது, மெக்கா நகரிலிருந்து வெளியேறினார். அவர் வெளியேறிய ஆண்டு கி.பி. 622ஆகும். இவ்வாண்டிலிருந்துதான் முகமதியராண்டு கணக்கிடப் படுகின்றது. முகமது மெக்கா நகரிலிருந்து வெளியேறிய நிகழ்ச்சி 'ஹிஜிரா' (Hijira) என்றழைக்கப்படுகின்றது. இஸ்லாமிய வரலாற்று நூல்கள் இந்நிகழ்ச்சியின் சிறப்பை விளக்குகின்றன. 'ஹிஜிரா' நிகழ்ச்சி முகமதுவின் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. யாத்ரிப் நகர் சென்ற இவரை மக்கள் உற்சாகத்துடன் வரவேற்றனர். அத்தகைய மக்களின் அன்புத் தொல்லையைக் கண்ட முகமது அகமகிழ்ந்தார். யாத்ரிப் நகரின் தலைவரானார். தமது புதுமையான, புரட்சிகரமான சமயத்தின் கொள்கைகள் வரவேற்கப்பட்டன. அவரது கொள்கையினை ஏற்றவர்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தது. முகமதுவாக இருந்த அவரை 'நபிகள் நாயகமென' அல்லாவின் தேவ தூதுவன் எனப் போற்றிப் பணிந்தனர். யாத்ரிப் நகரின் பெயரை 'மதினா' (Madina) என்று மாற்றினார். 'மதினா' என்பது நபிகள் நாயகத்தின் உறைவிடம் (City of the Prophet) என்று பொருள்படும். மதினா அருகில் வாழ்ந்த 'பெதுயின்' (Bedouins) என்ற முரட்டுச் சாதியினரைத் தமது கனிவால் கவர்ந்து, தன்னுடைய புனிதப் படையின் வீரர்களாக்கினார். தன்னை எதிர்த்த இனத்தினருடன் போரிட்டார். மெதினா நகரிலிருந்த உட்பூசல்களை அழித்து, அந்நகரின் ஆட்சித் தலைவராக உயர்ந்தார். 630ஆம் ஆண்டில் மக்கா நகருக்குப் படையுடன் சென்று, வென்றார். அங்கு மக்கா நகரின் மையத்தில் 'காபா' (Kaabah) என்ற விண்ணுலகிலிருந்து வந்த கருங்கல் தூணைச் சுற்றியிருந்த மண்டபங்களில் குடிகொண்டிருந்த கடவுள் சிலைகளை உடைத்து நொறுக்கினார். வெறும் கற்கள் மட்டுமே மிஞ்சின. மக்கா நகர் மக்கள் நபிகள் நாயகத்தின் புதுமையான மதத்தினை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றனர். மக்கா நகர் எப்பொழுதும் போல புனித நகராகவே இருக்கும் எனவும், முஸ்லிம்கள் அனைவரும் மக்காவை நாடி புனிதப் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஆணையிட்டார். நபிகள் நாயகத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் நபிகளின் புதிய கொள்கைகளை அரேபியா முழுவதிலும் பரப்பினர். அரேபியாவின் எல்லைகளைத்தாண்டியும் இச் செய்தி பரவியது. புதிய சமயத்தினை உருவாக்கி, அரேபியாவில் சமுதாய, சமயப் புரட்சியைத் தோற்றுவித்த நபிகள் நாயகம் 632ஆம் ஆண்டில் மதினாவில் அல்லாவை அடைந்தார். மதினாவில் அவரது உடல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

2. நபிகளின் போதனைகள்

முகமதுநபி போதித்த சமயம் 'இஸ்லாம்' எனப் பெயர் பெற்றது. 'இஸ்லாம்' என்ற சொல்லுக்கு 'இறைவன் திருவடியைச் சரண் அடைதல்' என்பது பொருளாகும். நபிகள் தனது முதல் சமய பிரசாரத்தை மதினு நகரில் தொடங்கும் முன்னர், தாம் நின்று பேசப் போகும் இடத்தை மும்முறை விழுந்து வணங்கிய பின்னரே, தமது [illegible] சொற்பொழிவைத் தொடங்கினர். 'இஸ்லாம்' என்ற சொல்லுக்கு 'இறைவன் திருவடியைச் சரண் அடைதல்' என்பது பொருள். அந்த 'இஸ்லாம்' சமயத்தைத் தழுவியவர்கள் 'முஸ்லிம்கள்' [illegible] அழைக்கப்பட்டனர். 'முஸ்லிம்' என்ற வார்த்தை 'இறைவனின் திருக்கட்டளைக்குப் பணிந்தவர்' (Surrendering oneself to the will of God) என்பது பொருளாகும். நபிகளின் சமய போதனைகள் யாவுமே இறையருளால் அவரது உள்ளத்தில் உதித்தவை என நம்பப்படுகின்றது. நபிகளின் மறைவிற்குப் பின்னரே அவரது போதனைகள் தொகுக்கப்பட்டு 'திருக்குர்ரான்' (Quran) என்றழைக்கப்பட்டது. திருக்குரானில் 114 இயல்கள் (Chapters) அடங்கியுள்ளன. வழிபாட்டின் சிறப்பு, பண்பியல், கடவுளின் படைப்பின் தன்மை, வெள்ளம், விதி, (Predestination) உயிர்த்தெழுதல் (Resurrection), 'தீர்ப்பு நாள்' (Day of Judgement) ஆகிய பொருள்கள் பற்றி, திருகுர்ரான் விரித்துரைக்கின்றது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது இயேசு கிறிஸ்துவின் போதனைகளை ஒத்திருப்பது போலக் காணப்படுகின்றது. அப்ரகாம் (Abraham) மோசஸ் (Moses) போன்ற பழைய ஏற்பாட்டில் (Old Testement) கூறப்பட்டிருக்கும் இறையருள் பெற்றவர்கள் (அல்லது) தீர்க்கதரிசிகளின் (Prophets) தன்மையை முகமதுநபிகளும் ஏற்றுள்ளார். அதேபோல இயேசு கிறிஸ்துவையும், தன்னைப் போலவே 'இறையருள் பெற்றவர்' என்றே குறிப்பிடுகிறார். இயேசுவை இறைவனின் திருக்குமாரன் அல்லது தேவகுமாரன் என்றழைப்பதை முகமதுநபிகள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மேலும் இறையருள் பெற்றவர்கள் வரிசையில் தானே இறுதியானவரென்றும், இனி இறையருள் பெற்றவர்கள் தோன்றவே மாட்டார்கள் என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

முக்மதுநபிகளின் போதனைகள் எளிமையானவை. பின்பற்றுதற்கும் எளிதானவை. வழிபாட்டுச் சடங்குகளோ, முறைகளோ, வழிபாடு நடத்தும் புரோகிதர்களோ, அல்லது வழிபடும் திருவுருவமோ இஸ்லாமிய சமயத்தில் இல்லை. "இறைவன் ஒருவரே, அவர் அல்லா எனப்படுவர்" அல்லாவின் அருள்பெற்றவரே நபிகள் நாயகம் முகமது ஆவர்." இக்கருத்துக்களே இஸ்லாமிய

சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் தினமும் ஐந்து முறை தவருது தொழுகை நடத்த வேண்டும். வெள்ளிக்கிழமைகளில் மசூதிக்குச் சென்று, பொதுத் தொழுகையில் கலந்துகொள்ள வேண்டும். முகமது இறையருள் பெற்ற ரம்ஸான் (Ramzan) மாதத்தில் உண்ணு நோன்பு இருக்க வேண்டும். சூரியன் உதித்தது முதல் மறையும் வரை எவ்வித உணவையும் உட்கொள்ளாது நோன்பிருக்க வேண்டும். இரவில் உணவு உட்கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் தமது வாழ்நாளில் ஒருமுறையாவது மக்காவிற்குப் புனிதப் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டும். (Haj). 1. ஒரே இறைவன் அது அல்லா, முகமது இறையருள் பெற்றவர் என்ற நம்பிக்கை (Faith) 2. தினமும் ஐந்து முறை தொழுதல் (Prayer) 3. ஏழை எளியோருக்கு தானம் செய்தல் (Zakat-Alms Giving) 4. ரம்ஸான் மாதத்தில் நோன்பிருத்தல் (Ramzan) 5. மெக்கா புனிதப் பயணம் மேற்கொள்ளுதல் (Haj) ஆகிய இவ்வைந்தும் இஸ்லாமின் அடிப்படைக் கொள்கைகள் அல்லது தூண்கள் என நம்பப்படுகின்றது (Five pillars of Islam). இவ்வைந்து கொள்கையுடன் அல்லாவின் செய்தியைப் பரப்ப, தேவையாஞல் புனிதப் போரையும் (Jihad) மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆருவது கட்டளேயும் உண்டு. புனிதப் போர் என்பது இஸ்லாமிய சமயத்திற்கு ஆபத்து வரும் போது தொடுக்கின்ற தற்காப்பு போரேயாகும். வலிந்து போர் தொடுப்பதல்ல என்பதாகும். தூய நற்பணிகளேயும், அல்லாவிடத்து நன்னம்பிக்கையை கொண்டிருப்பவன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்வான் என்றும், தீயவழிகளில் ஈடுபடுபவன் நரகத்தில் தள்ளப்படுவான் என்றும் இஸ்லாமிய சமயம் அறிவுறுத்துகின்றது.

இஸ்லாமியப் பண்பியல் (Ethics): இஸ்லாமிய சமயம் சில பண்பியல் கட்டுப்பாடுகளே உருவாக்கியிருக்கின்றது. பணியாளர்களுக்கு முறையான ஊதியம் குறிப்பிட்ட காலத்தில் தவருது அளிக்கப்பட வேண்டும். முதலாளிகள், தொழிலாளர்களுக்குக் கடனுதவி செய்யலாம். ஆனல், கடன்களுக்கு வட்டி வசூலிக்கக்கூடாது. ஒரு முஸ்லிம் நான்கு மனைவியரை மணந்து கொள்ளலாம். நான்கு மனைவியரை வைத்து காப்பாற்றும், வசதி பெற்றிருந்தால் மட்டுமே அவ்வாறு செய்யலாம். மனைவியர்கள் இஸ்லாமிய சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. யூத, கிருஸ்துவ சமயங்களைச் சேர்ந்த பெண்களை மணம் செய்துகொள்வதை இஸ்லாம் வரவேற்கிறது. ஆனல், உருவ வழிபாட்டை மேற் கொண்டுள்ள பெண்ணை மணம் செய்து கொள்ளத் தடை விதிக்கின்றது. பிறன் மனைவியுடன் கள்ள உறவு கொண்டால் அந்தக் குற்றத்திற்குத் தண்டனை 100 கசையடிகள் ஆகும்.

ஆண் பெண் இருபாலருமே திருமண விலக்கு (Divorce) பெறுவது எளிது. ஒரு குறிப்பிட்ட சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு, திருமண விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. பெண் ஆணுக்கு அடிமை. கணவனுக்கு அடிபணிந்து நடப்பதே மனைவியின் கடமையெனக் குறிப்பிடுகின்றது. குழந்தைகள் பெற்றோருக்குப் பணிந்து நடக்க வேண்டும். மது அருந்துவது, சூதாடுவது, பன்றியிறைச்சி உண்ணுவது ஆகிய இம்மூன்றும் தடைசெய்யப்பட்ட, வெறுக்கத் தக்க பழக்கங்களாகும். ஒருவர் மற்றொருவரை இழித்துப் பேசுவது தவிர்க்கப்படவேண்டும். நோயுற்றவர்களுக்கும், வறியவர்களுக்கும் உதவுவது உயர்பண்பாகப் போற்றப்படும். 'மனிதர் அனைவரும் சகோதரரே' என்ற சகோதர பாசத்தோடு அனைவரிடமும் பழக வேண்டும். அடிமைகளை வைத்திருப்பது தவறன்று. ஆனால், அடிமைகளையும் மனிதாபிமானத்தோடு நடத்தவேண்டும். என இஸ்லாமிய சமயக் கோட்பாடுகள் பண்பியலைப்பற்றி கூறுகின்றன.

3. இஸ்லாமிய சமயத்தின் வளர்ச்சி (Expansion of Islam)

நபிகள் நாயகத்தின் காலத்தில் அரேபியாவின் பெரும் பகுதியில் இஸ்லாம் பரவி நின்றது. அரசு, சமயம் ஆகிய இவ்விரு துறைகளின் தலைவராக நபிகள் நாயகம் இருந்து, இஸ்லாமியத்தை வேரூன்றச் செய்தார். அவரது மறைவின் பின்னர், நபிகள் நாயகத்தின் உற்ற தோழரும், மாமனுருமான அபுபக்கர் (Abu Baker) முஸ்லிம்களின் தலைவராக ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் 'காலிப்' அல்லது 'காலிபா' (Caliph or Calipha) என்ற பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். 'காலிபா' என்ற சொல் 'அல்லாவின் இறையருள் பெற்ற நபிகள் நாயகத்தின் தலைமையை ஏற்றுக் கொண்டவன்' என்று பொருள்படும். (Khalifat Rasul Allah) அபுபக்கர், அவருக்குப் பின்னர் தலைமை யேற்ற உமர் (Omar) உஸ்மான் (Osman) அலி (Ali) ஆகியோரின் காலத்தில் எகிப்து, பாரசீகம், சிரியா, பாபிலோன், அசிரியா போன்ற நாடுகளில் இஸ்லாமிய சமயமும், இஸ்லாமியர் ஆட்சியும் விரிவடைந்தன. அவர்களுக்குப் பின்னர் தலைமையேற்ற 'உமையாக்கள்' (Ommayads) டமாஸ்கஸ் (Damascus) நகரைத் தலைநகராகக் கொண்ட உமையது பேரரசினை (Ommayad Empire) நிறுவினர். 'அபாசிடுகள்' (Abbasids) உமயதுகளை வீழ்த்திய பின்னர் 'பாக்தாத்' (Baghdad) நகரை தலைநகராக்கி, மாபெரும் இஸ்லாமியப் பேரரசை ஆண்டனர். மத்தியாசியாவிலிருந்த வீரம் மிக்க துருக்கியர்களை வென்று, மதமாற்றம் செய்து, அவர்களுதவியால் ஆப்பிரிக்காவின் வடபகுதி முழுவதையும் வென்று, பின்னர் ஸ்பெயின் நாட்டிலும் இஸ்லாமியரின் ஆட்சியை நிறுவினர்.

உமயது காலிபாவான முதலாம் வலித் (Ommayad Caliph Walid I) காலத்தில், முகமது-பின்-காசிம் என்ற படைத்தலைவன் இந்தியாமீது படையெடுத்து சிந்துமாநிலத்தைக் கைப்பற்றினான் (கி.பி. 711-712). ஆனால், இவ்வெற்றியின் விளைவாக இஸ்லாமிய சமயம், இந்தியாவில் பரவி நிலைக்கவில்லை. ஏழாம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவின் மேற்கு கடற்கரைப் பகுதிக்கு வந்த முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள், பல இந்தியப் பெண்களை மணந்தனர். இந்த திருமணங்கள் வாயிலாகப் பிறந்தவர்களே 'மாப்ளாஸ்' (Moplahs) என்ற பெயருடன் மலபார் பகுதியில் வாழும் முஸ்லிம்களாகும். பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கஜினி நாட்டின் சுல்தான் மகமது இந்தியா மீது பலமுறை படையெடுத்து, ஏராளமான செல்வத்தைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றார் (Mahmud of Ghazni) (கி.பி. 1000-1027). கோர் என்ற ஆப்கானியப் பகுதியை ஆண்ட முகமது என்ற சுல்தான் இந்தியாமீது 1192ஆம் ஆண்டில்படையெடுத்து தானேசுவர் (Tarain) என்ற இடத்தில் இராஜபுத்திரர்களைத் தோற்கடித்து இந்தியாவில் முஸ்லிம்களின் ஆட்சியைத் தோற்றுவித்தார் (Mohamnd of ghor). அவருக்குப் பின்னர் அடிமைவமிசத்து அரசர்கள், மற்றும் கில்ஜி,துக்ளக், சயிது, லோடி வமிசத்து அரசர்கள் வடஇந்தியாவை 1206-லிருந்து 1526 வரை ஆண்டனர். அலாவுதின் கில்ஜி தென்னிந்தியா மீது படையெடுத்து மதுரை மாநகர் வரையில் வந்து திரும்பியிருக்கின்றார். துக்ளக்குகளின் ஆட்சி காலத்தில் தக்காணத்தில் முஸ்லிம்களின் ஆட்சி வேரூன்றியது. லோடி வமிசத்தை வீழ்த்திய பின்னர் மொகலாயப் பேரரசர்கள் 1526-லிருந்து, மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கும் அதிகமாக இந்தியாவை ஆண்டனர். அக்பர் போன்ற சிறந்த மொகலாயப் பேரரசர் காலத்தில் இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் நட்புறவுடன் வாழ்ந்தனர். இந்திய மறவர் குலமான இராஜபுத்திரர்களும், முஸ்லிம்களும் கலப்பு மணம் செய்து கொண்டனர். மொகலாயப் பேரரசர் அவுரங்கசீப் போன்றோரின் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமை மறைந்தது. இந்துக்கள் வன்முறையால் முஸ்லிம்களாக மதமாற்றம் செய்யப்பட்டனர். அதேபோல தக்காணத்தில் இருந்த முஸ்லிம் அரசுகளும் இந்துக்களை வற்புறுத்தி முஸ்லிம்களாக மாற்றின. இத்தகைய செயல்களால் 'இந்திய முஸ்லிம்கள்' (Indian Muslims) என்ற புதிய பிரிவினர் தோன்றினர். பெரும் பாலரான இந்துக்கள் முஸ்லிம்களாக மாற விரும்பாது மதமாற்றக் கொள்கையினை எதிர்த்தனர். இக்காலத்தில் பக்தி இயக்கம் (Bhakti Movement) தோன்றியது. இராமானந்தர், கபீர் (Kabir) குருநானக் (Guru Nanak) சைத்தன்யர் (Chaitanya) போன்ற தலைவர்கள் தோன்றி இந்துசமயம் மக்களிடையே இழந்த

செல்வாக்கினை மீண்டும் பெற உதவினர். இதனால் இந்துக்கள் தொடர்ந்து தங்களது சாதி, சமயம், வழிபாட்டு முறைகள், ஆகியவற்றுடன் ஒதுங்கி வாழத் தலைப்பட்டனர். முஸ்லிம்களை 'மிலேச்சர்கள்' (Melechchas) என்று தீண்டத்தகாதவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்வாக மதிக்க ஆரம்பித்தனர். இஸ்லாமிய சமயத்தின் 'ஒரே கடவுள் கொள்கையும், 'மானிடர் அனைவரும் சகோதரர்களே' என்ற கொள்கையும் இந்துசமய சாதி, கடவுளர் முறைகளுக்கு முற்றிலும் முரணானவையாகும். எனவே இந்து முஸ்லிம் வேறுபாடு வளர்ந்தது. இந்து முஸ்லிம்கள் தனித்து வாழ ஆரம்பித்தனர். நாளடைவில் இஸ்லாமிய புனிதத்துறவிகள் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்ட இடங்களுக்கு இந்துக்கள் சென்று வழிபட ஆரம்பித்தனர். பொதுவாக இந்துக்கள் சமயப் பொறையுடையவர்கள். எம்மதத்தையும் இணையானதாக ஏற்றுக் கொள்ளும் சகிப்புத் தன்மையுள்ளவர்கள். இத்தகு சகிப்புத் தன்மையால் முஸ்லிம்களையும் தங்கள் உடன்பிறவாச் 'சகோதரர் களாக பாவித்து ஏற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கினர். ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான முதல் இந்திய சுதந்திரப் போரிலும் (1857) இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இணைந்து நின்று போரிட்டனர். ஆனால், அரசியலில் ஏற்பட்ட போட்டியினால் இந்து-முஸ்லிம் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. இக்கலவரங்கள் இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமையின்மையை வெளிப்படுத்தி, இந்தியா - பாகிஸ்தான் என இருநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட காரணியாயிற்று. சுதந்திர இந்தியா சமய சார்பற்ற அரசியல் கொள்கையைப் பின்பற்றி முஸ்லிம் சகோதரர்களுக்கும் சம உரிமை வழங்கியிருக்கின்றது.

4. இந்தியப் பண்பாட்டில்-இஸ்லாமியம்

ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கும் அதிகமாக இந்திய மண்ணில் அரசோச்சிய முஸ்லிம்கள், காலத்தால் அழிக்க முடியாத எண்ணற்ற பண்பியல் சிறப்புக்களைத் தோற்றுவித்து, இந்தியப் பண்பாட்டியலில் விட்டுச் சென்றிருக்கின்றனர். இந்திய வரலாற்றில் இடைக்காலத்தில் புகழ் மணக்க வீற்றிருந்த முஸ்லிம், மொகலாயப் பேரரசுகள் அழிந்துபட்டாலும், அப்பேரரசுகளால் உருவாக்கப்பட்ட மாடமாளிகைகள், நகரங்கள், கலை அழகு மிளிரும் ஓவியங்கள், போன்றவைகள் அவர்களின் பெருமித வாழ்வை உலகிற்கு அறிவிக்கும் காவியங்களாக, கண்டோரை வியக்கச் செய்யும் கலைக் கருவூலங்களாக, இந்தியமண்ணில் நிலைபெற்று நிற்கின்றன. மக்கள் வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் இஸ்லாமிய நாகரிகம் கலந்துவிட்டிருக்கின்றது. அரசியல், பொருளாதாரம், சமுதாய அமைப்பு, பண்பியல் ஆகிய அனைத்துத்

துறைகளிலும் இஸ்லாமிய நாகரிகத்தின் கைவண்ணங்களைக் காணலாம்.

அரசியல் : அரசியலில் முஸ்லிம்கள் அளவிடற்கரிய புதிய முறைகளை, அமைப்புகளை உருவாக்கியிருக்கின்றனர். ஏராளமான சுதந்திர அரசுகளாக, சிற்றரசுகளாக போர் மனப்பான்மைக் கொண்ட பல்வேறு அரசகுலங்களினால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்தியாவின் பெரும்பகுதியை வென்று ஒருகுடைக்கீழ் முதலில் கொண்டுவந்த பெருமை முஸ்லிம்களையே சாரும். இந்திய ஒருமைப்பாட்டு எண்ணத்தையும், இந்தியர் அனைவரும் ஒரே இனம் என்ற உணர்வுக்கும் வித்திட்டவர்கள் முஸ்லிம்களே. வடஇந்தியா முழுவதையும், தக்கணத்தையும்கூட வென்று, ஒரேமாதிரியான அரசு நிர்வாக முறையை அப்பகுதிகளில் செயல்படுத்தியவர்களும் முஸ்லிம்களே. பாரசீக மொழியை —ஒரேமொழியை ஆட்சிமொழியாக உயர்த்திய பெருமையும் அவர்களையே சாரும். இந்தியாவெங்கணும் புழக்கத்திலிருந்த பல்வேறு நாணய முறைகளை அகற்றி, ஒரேவிதமான நாணய முறையை புகுத்திய சிறப்பும் முஸ்லிம்களுக்கே உரித்தாகும். மொகலாயர் உருவாக்கி விட்டுச் சென்ற மாநிலம் (Subhas) மாவட்டம் (Zillahs) கோட்டம் (Taluks) போன்ற நாட்டுப் பிரிவினை மாதிரிகள் இன்னமும் வழக்கிலிருக்கின்றன என்பதை அறிவோம். அவர்கள் விட்டுச் சென்ற அரசு அலுவலர்களின் பெயர்களான தாசில்தார், (Tahsildar-வட்டாட்சியாளர்) கோர்ட் (Court-நீதி மன்றம்) பர்ஸார் (Bursar-நிதியாளர்) கஜானா (Kazana-கருவூலம்) ஜமாபந்தி (Zamabandi-நிலவரி வசூல் கணக்குகளைச் சரிபார்த்து அரசுக்குப் பணிந்தனுப்புதல்) போன்றவைகள் இன்றும்கூட அரசு நிர்வாகத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. நிலவரி முறைகள் (Land Revenue System) நீதித்துறை மற்றும் அரசு பணித் துறைகளில் முஸ்லிம்கள் விட்டுச் சென்ற பல அடிப்படை அமைப்புகள் இன்னமும் பின்பற்றப்படுகின்றன. மராட்டியர்களும் (Marathas) இராசபுத்திரர்களும் மொகலாயர்களின் நிர்வாக அமைப்பையும், மற்றும் அரசவை முறைகள், விழாக்கள், உடைகள், அரசர்கள் சூட்டிக்கொள்கின்ற பலவித பட்டப் பெயர்கள், அரசு நெறிமுறைகள் ஆகிய அனைத்தையும் அப்படியே பின்பற்றியிருக்கின்றனர்.

படைத்துறை : இந்திய போர்க்கலையில் பலவித உத்திகளையும், படை அணிவகுப்பு, படைக்கலன்கள் மற்றும் படைநடத்துதல், போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் ஏராளமான புதுமைகளைப் புகுத்தியிருக்கின்றனர். குதிரைப் படைகளைச் சிறப்பாக செலுத்து

கின்ற முறையினையும் சுடுபடைக்கலன்களை (Artillery) திறமை யாகப் பயன்படுத்துகின்ற வழிவகைகளையும் இந்தியருக்கு உணர்த்தினர். யானைப் படைகளின் பயனற்ற தன்மையையும், விரைந்து செல்லும் குதிரைப் படைகளின் உயர்வையும் எடுத்துக்காட்டினர். முஸ்லிம்களின் ஆட்சியின்போது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக போரில் யானைகளைப் பயன்படுத்தும் போர்முறை மறைந்தது. வலிவுள்ள மாபெரும் கோட்டைகளை உருவாக்கி, அவைகளைத் திறமையாக பாதுகாக்கும் நுணுக்கங்களையும் மொகலாயர்கள் இந்தியருக்கு கற்றுத்தந்தனர்.

சமூக-சமயத்துறைகள் : முஸ்லிம்களின் ஒரு கடவுள் கொள்கையும், வழிபாட்டு முறைகளும், சமய ஆர்வமும், இந்துக்களின் சிந்தனையைத் தூண்டிவிட்டன. இஸ்லாமின் எழுச்சிமிக்க சமய போதனைகள் இந்துக்களை விழிப்படையச் செய்தன. அவர்களின் சமயப் பரப்பார்வம், இந்துக்களுக்கு அச்சத்தையளித்தன. இந்த அச்சத்தின் விளைவாகவும், இந்துக்களிடையே தோன்றிவிட்ட ஏராளமான மூடப்பழக்க வழக்கங்களின் மீது மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த வெறுப்பினை மாற்றி, சமய மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்து கின்ற வகையிலும் இந்தியாவில் 'பக்தி இயக்கம்' தோன்றியது என்பதை முன்னரே கண்டோம். இராமானந்தர், கபீர்தாஸர், குருநானக், சைத்தன்யர் போன்றோர் கணக்கற்ற கடவுளர்கள் இந்துமத வழிபாட்டு முறைகளில் காணப்பட்டாலும், அக்கடவுளர்கள் அனைவரும் ஒரே அம்சத்தின் வெவ்வேறு உருவங்களே என்ற ஒரு கடவுள் தத்துவத்தையும், சாதிகளற்ற சமுதாயம் ஏற்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினையும் வலியுறுத்தி, மறுமலர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தனர். கபீர்தாசரின் போதனைகளும், குருநானக் தோற்றுவித்த சீக்கிய மதமும் இந்து-முஸ்லிம் சமயக் கோட்பாடுகளின் கலப்பேயாகும். இந்துசமுதாயம் முன்னேற இந்து சமுதாயப் பிணிகளான உடன்கட்டையேறுதல், பால்ய விவாகம், குடிப்பழக்கம் விலைமகளிர் ஆகியவைகளைக் களைந்து, சமுதாயச் சீர்திருத்தம் செய்ய மொகலாய மாமன்னர் அக்பர் முயற்சி எடுத்தார். அக்பரின் இத்தகைய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களே இன்றைய சமுதாய சீர்திருத்தவாதிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்து-முஸ்லிம்கள் சகோதரபாசத்தோடு, சமுதாயத்தில் இணைந்து வாழவேண்டும் என்ற அக்பரின் கனவு, இன்றைய தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற கொள்கையின் அடிப்படையாக அமைத் துள்ளது. தேசிய ஒருமைப்பாடு வெறும் அரசியல் முறைகளாலோ, சட்டங்களை ஆக்குவதன் மூலமோ ஏற்பட்டுவிடாது. மக்களின் இதயங்களில் நாம் அனைவரும் இந்தியரே என்ற எண்ணம் உறுதி

யாக இடம்பெற வேண்டும் (Emotional Integration) என்ற இன்றைய வேட்கை, அக்பரின் உள்ளத்திலேற்பட்ட சமுதாய ஒருமைப்பாடு எண்ணத்தின் மறுபதிப்பாகும். இந்துக்கள், முஸ்லிம்களின் உணவு, உடை, பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றில் பெரும்பாலானவற்றை பின்பற்றியிருப்பதையும் நாம் காணலாம்.

பொருளாதாரம் : முஸ்லிம்கள் ஆடம்பரப் பிரியர்கள். ஆடம்பர வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருள்களை உற்பத்திசெய்ய தொழிற்கூடங்களை (Kharkanas) ஏற்படுத்தியிருந்தனர். ஏராளமான பூ, சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய மிக அழகான ஆடை வகைகள், தங்கம், வெள்ளி, நூல் இடையிட்ட (Brocades) விலையுயர்ந்த ஆடைகள், கண்களைப் பறிக்கும் வண்ணச் சால்வைகள் (Shawls), மஸ்லின் துணிகள், இரத்தினக் கம்பளங்கள்; பலவகையான அணிகலன்கள், பலவகையான (வேட்டெஃகங்கள்) துப்பாக்கிகள், (தகரிகள்) பீரங்கிகள் மற்றும் பல்வேறுபட்ட படைக்கலன்கள், குண்டுகள், பல்வேறு வகையான இசைக் கருவிகள் ஆகிய அனைத்தும் தொழிற்கூடங்களில் (Kharkanas) உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.

கலைகள்-பண்பாடு : முஸ்லிம்களின் செல்வாக்கு பண்பாட்டுத் துறையில் மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. நவீனகால இந்திய இசையிலும், இசைக்கருவிகளிலும் முஸ்லிம்களின் செல்வாக்குக் காணப்படுகின்றன. கவாலி (Qawali) (பாட்டிற்கு எதிர்ப்பாட்டு பாடுதல்) துமரி (Thumari- உள்ளத்தை உருக்கும் வகையில் கருத்துகளுக்கும் சொற்களுக்கும் முதலிடம் அளிக்கும் இசையோடு கலந்த பாடல்கள்) மற்றும் 'கசல்' (Ghazal)-ஈரடிகள் கொண்ட இசைப் பாடல்கள்) போன்ற, இசைப் பாடல் வகைகள் மொகலாயர் காலத்தில் புகழ்பெற்றவை. அத்தகைய இசை இன்றும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. இந்துஸ்தானி இசையின் அமைப்பே மொகலாயர் காலத்தில் தோன்றி அவர்கள் ஆதரவுடன் வளர்ந்த கலையாகும். தபலா (Tabala) கித்தார் (Guitar) சாரங்கி (Sarangi) போன்ற இசைக்கருவிகளை மொகலாயர்கள் இந்திய இசைக்கு அளித்தனர். மொகலாயர் காலத்தில் ஓவியக் கலையில் (Painting) புதுமுறைகள் தோன்றின. ஜஹாங்கீரின் காலத்தில்தான் நுண் ஓவியங்கள் (Miniature Painting) முறை மிகவும் சிறந்து விளங்கியது. இந்திய பண்பியல் முறையில் ஓவியங்கள் வரைவது ஆதரித்து வளர்க்கப்பட்டது. இந்து-முஸ்லிம் கட்டிடக்கலையின் கலப்பான இந்திய-சரசனிக் (Indo-Saracenic) கட்டடக்கலை தோன்றி வளர்ந்தது. பதேபூர் சிக்ரி (Fatepur Sikri) நகரில் அக்பர் உருவாக்கிய மாபெரும்

மாளிகைகளும், ஷாஜஹானின் கட்டிடக்கலையின் ஆர்வத்தை உலகிற்கு உணர்த்திப் புகழ்பெற்று நிற்கின்ற டெல்லி செங்கோட்டை (Redfort) அவர் தன்னுடைய கனவினைப் பளிங்கு மாளிகையாக உருவாக்கி, தன்னுடைய மனைவியின் நினைவாக, அழிவற்ற காதல் காவியமாக உலகிற்கு வழங்கியிருக்கும் தாஜ்மஹால் (Taj Mahal) மற்றும் முத்து மசூதி (Moti Masjid) ஜும்மா மசூதி (Jumma Masjid) போன்ற எழில்மிகு கட்டிடங்கள், மொகலாயர்கால கட்டிடக்கலையின் சிறப்புச் சின்னங்களாக வடஇந்தியாவில் இருப்பவை. கோல்கொண்டா கோட்டை (Golconda Fort) ஸ்ரீரங்கப்பட்டிணத்துக் கோட்டை (Fort of Srirangam) பீஜப்பூர் கோட்டையில் வானளாவி நிற்கும் கோல்கும்பா என்ற கோளங்கள் (Golcumba domes) சார்மினர் போன்ற அழகுமிளிர் கோபுரங்கள் (Char-minar) போன்றவை தக்கணத்தில் முஸ்லிம்களின் கலைவனப் பைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருப்பவையாகும். பூங்காக்களும், அவைகளில் உருவாக்கப்படும் நீரூற்றுகளும் மொகலாயர் இந்தியா விற்கு அளித்த கவின் கலைகளாகும்.

மொழி, இலக்கியத் துறையில் இந்தியாவில் முஸ்லிம்கள் ஆற்றியிருக்கும் பணிகளைச் சொல்லில் வடிக்க இயலாது. காகிதம், சித்திர எழுத்துமுறை (Calligraphy) ஒளியூட்டுதல் (Illuminatidn) போன்றவைகள் முஸ்லிம்கள் தமக்குக் கற்றுத்தந்தவைகளே யாகும். அமைதியான அரசியல் சூழ்நிலையும், ஓய்வு நிறைந்த வாழ்க்கையும், இலக்கியத் துறையில் முஸ்லிம்களும், இந்துக்களும் முனைந்து ஈடுபட வகை செய்தன. இந்திய மொழிகளில் இலக் கியம் பெருகத் தொடங்கியது. பக்தி இயக்கம் இலக்கிய வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தது. இந்துஸ்தானி, உருது போன்ற கலப்பு மொழிகள் தோன்றி, இலக்கிய வளம்பெற்றுச் சிறந்தன. வரலாற்றுக்குறிப்புகள், வரலாறு எழுதும் முறைகள் கலையாகவே உருப்பெற்றன. அபுல்பசல் (Abul Fazl) பெரிஷ்டா (Ferishta) பதௌனி (Badauni) காஃபிகான் (Khafi Khan) போன்றோர் மிகச் சிறந்த வரலாற்று நூல்களைப் படைத்தனர். பொதுவாக வரலாற்று நூல் எழுதும் முறையே முஸ்லிம்கள் கற்றுக்கொடுத்த கலையாகும். யுனானி வைத்திய முறை (Unani System of Medicine) மொகலாயர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். வானியல் போன்ற அறிவியல் கலைகளுக்கும் முஸ்லிம்கள் பேராதரவு தந்து வளர்த் திருக்கின்றனர். இதுபோன்றே பல்வேறு நிலைகளிலும் முஸ்லிம்கள் இந்திய மக்களுக்கு உருவாக்கித்தந்த முறைகள் இன்றும் என்றும் இறவா நிலைபெற்றிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஏ. சீக்கிய சமயம்

1. குருநானக் (Guru Nanak—1469-1538)

குருநானக் என்பவரே சீக்கிய சமயத்தைத் தோற்றுவித்தவர் ஆவார். இவர் கி.பி. 1469ஆம் ஆண்டில், மேற்கு பஞ்சாப்பிலுள்ள 'தல்வாண்டி' (Talwandi) எனும் சிறிய கிராமத்தில் மேத்தா காலு (Mehta Kalu) என்பவருக்கும் திரிப்தா (Tripta) என்ற அம்மையாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். தனது ஏழாம் வயதில் அவரது கிராமப் பள்ளி ஒன்றில் கல்வி பயிலத் தொடங்கினார். இவருக்குப் படிப்பில் விருப்பமே இருக்கவில்லை. இதனால் ஆத்திரமடைந்த இவரது தந்தை, பள்ளியினின்றும் நீக்கி, ஆடு மாடுகள் மேய்க்கவும், உழவுத் தொழிலைக் கவனிக்கும்படியும் வற்புறுத்தினார். இத்தொழில்களிலும் நானக் அவ்வளவாக அக்கறைக் காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. ஆடுமாடுகளை காட்டுக்கு ஓட்டி சென்றவர், காட்டுப் பகுதியின் அமைதியானச் சூழலில் மனதைப் பறிகொடுத்து ஆழ்ந்த சிந்தனை வயப்பட ஆரம்பித்தார். இந்நிலையைக் கண்ட இவரது தந்தை மிகவும் வருந்தினார். விளையாட்டுக்களிலும், கல்வி, தொழில் ஆகியவற்றிலும் அக்கறை காட்டாத பிள்ளையை, பொருளாசையாவது வாழ்க்கையில் ஒருவிதப் பிடிப்பை ஏற்படுத்தாதா என்று நப்பாசையில் இவரை வாணிபத்தில் ஈடுபடுத்தினார். வாணிபத்திற்கு வேண்டிய தனித்தன்மை இவரிடம் இருக்கவில்லை. மிகவும் நேர்மையானவராக இருந்தமையால் இவர் வாணிபத்தில் சிறக்க முடியவில்லை. இவர் ஏழை எளியவர்களுக்குத் தாராளமாக உதவியளித்து வந்தார். பண ஆசையும் இவருக்கு இல்லையென்பது தெளிவாயிற்று. திருமணமும், குடும்ப வாழ்க்கையும் இவருக்கு மனமாற்றம் ஏற்படுத்தி, உலகவாழ்வில் பற்று ஏற்படுத்தும் என்று நம்பிய இவரது தந்தையார், சுலாகினி (Sulakhni) என்ற அழகு நங்கையை இவருக்கு மணமுடித்தார். இரண்டு பிள்ளைகளுக்கு

படம் 12. குருநானக்

தானக் தந்தையான பின்னரும் கூட உலகியலில் பற்று இல்லாத வராகவே இருந்தார். நானக்கின் எண்ணமும் சிந்தனையும் இறைவன்பாலும், சமுதாயத்தில் நிலவிவருகின்ற சமயக் கோட் பாடுகளின்பாலும் நிலைத்து நின்றது. தனது முயற்சிகள் பயனற்ற தான பின்னர் நானக்கின் தந்தையார், இவரை சுல்தான்பூரில் இருந்த தனது மைத்துனரிடம் அனுப்பி வைத்தார். அங்கு 'பொருள் காப்போர்' (Store keeper) பணியில் இவர் அமர்த்தப் பட்டார். நேர்மையுடனும், கடமையுணர்வுடனும் பணியாற்றிய இவர், இடையிடையே தமது சிந்தனை ஓட்டத்தையும் தொடர விட்டார். 1499 ஆம் ஆண்டு பியாஸ் நதிக்கரையில் இயற்கை எழிலுடன், ஆற்றுநீரின் சலசலப்பில் மயங்கி, தன்னை மறந்து ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியபோது, இவருக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டது. ஞானோதயம் பெற்ற பின்னர் இவர் தனது 'பொருள் காப்போர்' என்ற மிகச்சிறு பணியை விடுத்து, மக்களை நல்வழிப் படுத்தும் உயர்பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். துறவறம் மேற்கொண்டார். ஊர் ஊராகத் திரிந்தார். தான் பெற்ற ஒளிமயமான அறிவை மக்களுக்கும் உணர்த்தி, அவர்களை ஆற்றுப்படுத்த முயன்றார். இதன் காரணமாகவே இவர் மூன்று பயணங்களை மேற்கொண்டார். முதல் பயணத்தின்போது அமினாபாத், குருச்சேத்திரம், ஹரித்துவாரம், காசி, காமரூபம் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றார். தனது இரண்டாவது பயணத்தின் போது தக்கணம், இலங்கைக்கும் சென்று வந்தார். காஷ்மீர் மற்றும் கைலாய மலையில் இவரது மூன்றாவது பயணம் முடிவுற்றது. இந்தியா, இலங்கைப் பகுதிகளில் தான் உணர்ந்த நல்லறிவை விளக்கிய இவர், பாக்தாத், மெக்கா, மெதினா போன்ற அயல் நாட்டுப் பகுதிகளுக்கும் சென்று வந்தார். இவரின் இறுதிப் பயணம் பஞ்சாப் மாநிலத்திலேயே முடிவுற்றது. மொகலாய மாமன்னர் பாபரின் ஆட்சிக் காலத்தில், நானக் அவருடைய சீடரான மார்த்தானாவுடன் (Mardana) கைதுசெய்யப்பட்டார். இவர்கள் 'துறவிகள்' என்றறிந்த உடனேயே விடுதலை செய்யப் பட்டனர். 1538-ஆம் ஆண்டு கர்தார்பூர் (Kartarpur) என்னு மிடத்தில் இவர் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

2. குருநானக்கின் போதனைகள்

குருநானக்கின் போதனைகளே சீக்கிய சமயத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. பின்னர் இவரது கூற்றுக்கள், கருத்துக்கள் தொகுக்கப்பட்டு, 'ஆதிகிரந்தம்' (Adigranth) என்று சீக்கியரின் வேத நூலாயிற்று. நானக் பல கடவுளர்களை வணங்கும் வழக்கத்தை எதிர்த்தார். ஒரு கடவுள் கொள்கையை வலியுறுத்தினார். இறைவன் ஒருவனே என்றும்,

அவனது திருநாமத்தை, உள்ளன்போடு, போற்றி, வழிபட, வழிகாட்டும் குரு ஒருவரின் உதவியையும் நாடவேண்டும். இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவர், எதிலும் இருப்பவர். எவ்வழியிலும் அவரை வழிபடலாம். ஆண்டவன் அழிவற்றவர். அனைத்திலும் நிறைந்து நிற்பவர். உன்னிலும் இருக்கின்றார். உலக மக்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் குடிகொண்டிருக்கின்றார். யார் ஒருவன் ஆண்டவனின் திருப்பாதங்களில் முழுமையான அன்போடு சரணடைகின்றாரோ, அவருக்கு ஆண்டவனின் அருள்கிட்டும். மந்திரமாக அவனது திருப்பெயரை திரும்பத்திரும்ப உச்சரிப்பதன் மூலமாக அவனை வழிபடலாம். உலக வாழ்க்கைக் கடலிலிருந்து மீண்டு, இம்மை மறுமையை அறுத்து, நிலைபேறுமிக்க நிவாரணம் பெற முயற்சிக்கும்போது ஏற்படுகின்ற இன்னல், இடையூறுகளை அகற்றும் சக்தியை இறைவனது திருப்பெயரைத் திரும்பத் திரும்ப உச்சரிப்பதன்மூலம் ஒருவன் அடையமுடியும். இவ்வனைத்தும் பெற, சமயப் போதகரோ, அன்றி ஒரு குருவோ நிச்சயமாகத் தேவைப்படும் என்றார். குருவின் துணையின்றி, ஆண்டவன் அருளைப்பெற இயலாது என்பதனையும் வலியுறுத்தினார். இறையருளாலேயே ஒருவன் சிறந்த குருவையும் அடையமுடியும் என்றார்.

குருநானக் உருவ வழிபாட்டையும், பொருளற்ற சமயச் சடங்குகளில் ஈடுபடுவதையும் கண்டித்தார். புனிதப் பயணத்தாலும், புண்ணிய நீராடல்களினாலும், எவரும் முக்திபெறமுடியாது என்றார். ஆண்டவனின் அருட்பெயரைத் திரும்பத் திரும்ப தியானிப்பதன் மூலமே ஒருவன் மனது தூய்மையடைய முடியும். மிகைப்பட்ட உணர்ச்சி வேகம் (Passion) கோபம் (Anger) பேராசை (Greed) பாசம், பந்தம் (attachment) பொறாமை ஆகிய அனைத்து உலகியல் நிலைகளும், களையப்படல்வேண்டும். இந்துக்களின் சாதி முறைகளையும் கடுமையாகச் சாடினார். 'சிக்' (Sikh) என்ற வார்த்தையின் பொருளே 'சீடன்' ஆகும். சீக்கியர்கள் சாதி பாகுபாடுகளை விடுத்து அனைவரும் சமபந்தியாக உணவருந்த வேண்டும் என்றார். அவ்வழக்கமே 'அனைவரும் சமபந்தியாக உணவருந்தும் பொது இடம்' (Common Kitchen) என அழைக்கப் பட்டது. இராமன் என்றாலும், இரஹிம் என்றாலும் ஒன்றே என்றார் நானக். எனவே இந்துக்களுக்கும், முஸ்லிம்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமைகள் கற்பனையே என்று வாதிட்டார். 'எல்லோரும் ஓரினம்' எல்லோரும் ஓர்குலம், எல்லோரும் ஒரு கடவுளின் குழந்தைகளே, எனவும் அறிவுறுத்தினார். 'இராமர்', 'கிருஷ்ணர்', 'விஷ்ணு' ஆகிய இந்து கடவுளர்களுக்கும் மேலானவரே 'இறைவன்' என்றார். ஆண்டவனை வழிபடுவதைத் தவிர்த்து

ஆண்டவனின் அவதாரங்களை வழிபடுவதை நானக் கடுமையாகக் கண்டித்தார். வேதங்கள் மற்றும் சமயத்தின் விளக்கங்களெனப் படும் இந்துசமய நூல்களின் கூற்றுப்படியே வழிபாடு செய்வதே இறைவன் திருவடிகளை அடைய உன்னத வழி என்ற கூற்றினை மறுத்தார். இத்தகைய புரட்சிகரமான போதனைகளால், குருநானக் ஒரு புதிய சமயத்தையே தோற்றுவிக்க நாட்டம் கொண்டு விட்டாரென, பழமையில் மூழ்கிய இந்துக்களாலும், மற்றையோ ராலும் கடிந்துரைக்கப்பட்டார். இத்தகைய புரட்சிக் கருத்துக் களின் மூலம் இந்து வழிபாட்டு முறைகளையும், கடவுளர்களையும் குறைகூறுவதாகவோ, அல்லது எள்ளி நகையாடுவதாகவோ கருதவேண்டியதில்லை. "இந்துக் கடவுளர்களே அனைத்தும்" என்னும், அக்கடவுளர்களை வழிபட வேதங்கள் கூறும் வழிகளை யுமே அவர் எதிர்த்தார். அதே வேதங்களும், சமயநெறி நூல்களும் கூறும் அறிவுரைகளை அவர் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் ஒரு சமய சீர்திருத்தவாதியே ஆவர். இந்துசமயத்தில் நுழைந்துவிட்ட கண்மூடித்தனமான மூடப்பழக்க வழக்கங்களையும், சாதிபாகுபாடுகளையும் களைந்து, இந்து சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்தம் செய்யவே எண்ணினர். காலப்போக்கில் அவரது கொள்கை யைப் பின்பற்றுவோர், சீக்கியத்தை ஒரு தனித்த சமயமாகவே உயர்த்திக் கொண்டனர்.

3. சீக்கிய சமய வளர்ச்சி

குருநானக் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றிருந்த போதிலும், அவர்களில் எவரையும் தனது வாரிசாக நியமிக்கவில்லை. மாருக 'அங்காத்' (Angad. 1538-52) என்பவரையே தமது வாரிசாக நியமித்தார். தனது குருவின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும், போதனை களையும் அங்காத் அவர்கள் தொகுத்து நூலாக வெளியிட்டார். அவர் கட்டுப்பாடு, மற்றும் ஒழுங்கு முறைகளை வகுத்து சீக்கியர் களைப் பின்பற்றச் செய்தார். சீக்கியர்களிடையே ஒருமைப் பாட்டினை ஏற்படுத்தினர். புதிய அகரவரிசையைக் கண்டுபிடித்து, அதற்கு 'குரு முக்தி' (Guru Mukti) எனப் பெயரிட்டு, மக்க ளிடையே பரப்பினர் மொகலாய மன்னன் ஹுமாயூன் இவரை நாடி, ஆசிபெற்றார்.

குரு அங்காத் அவர்களின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவருடைய விருப்பத்திற்கிணங்க, அமரிதாஸ் (Amar Das—1552-74) என்பவர் சீக்கியர்களின் குருவானர். குருநானக், மற்றும் 'அங்காத்' அவர்களின் பிள்ளைகள், அமர்தாஸர் குருவானதை எதிர்த்தனர். ஆனல், சிறிது காலத்திற்குள் அவர்களது எதிர்ப்புகள் மறைந்தது. குரு அமர்தாஸர் பல புதிய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும், நெறி

முறைகளையும் உருவாக்கி, சீக்கியர்களின் ஒற்றுமையுணர்வினைத் தூண்டி வளர்த்து, அவர்களைப் சிறந்ததொரு இனமாக உயர்த்தினர். இந்துக்களைப் போன்று, பிறப்பு முதல் இறப்புவரை உள்ள அனேக சடங்குகளை சீக்கியர்களும் பின்பற்றுவதைத் தடுத்தார். சீக்கியர்களுக்கென ஒருசில தனிச்சடங்குமுறைகளையும் உருவாக்கிக் கொடுத்தார். மேலும் மது அருந்துதல், உடன்கட்டையேறல்,

படம் 13. பொற்கோயில்

மற்றும் பெண்கள் முகத்திரை அணிதல் ஆகிய அனைத்து தீயப் பழக்கங்களையும் எதிர்த்தார். சீக்கிய சமயத்தினர் அனைவரையும் உள்ளிட்ட சீக்கிய சமயப்பேரரசு (Spiritual Empire) ஒன்றினையும் தோற்றுவித்தார். அதனை 22 பகுதிகளாகப் (Manjis) பிரித்து ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒரு சீக்கியனைத் தலைவனாக நியமித்தார். லாகூரில் 'போலி' (Boali) என்னும் புனித ஆலயத்தை நிறுவினர். அவ்வாலயம் சீக்கியர்களின் புண்ணியத்தலமாக ஆக்கப்பட்டது. அவருடைய அத்தகு

செயல்களால் சீக்கியர்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் இடையே வேறுபாடுகள் அதிகரித்தன. பின்னர் சீக்கியர்கள் தனி இனத்தவராகவே பிரிந்துவிட்டனர்.

குரு அமர்தாஸரைத் தொடர்ந்து அவருடைய மருமகனை இராமதாசர் (1575-81) அவர்கள் சமயக் குருவானார். பேரரசர் அக்பரால் போற்றப்பட்டார். அமிர்தசரசுக்கு அருகில் நீர்வளம் நிறைந்த பெருநிலப்பரப்பை, அக்பர் இராமதாசருக்கு மானியமாக வழங்கினார். அவர் அந்த இடத்தில் ஒரு ஆலயத்தினை நிர்மாணித்து, பெரிய குளத்தையும் உருவாக்கினார். 'இராமதாச நகர்' என்ற புதியதொரு நகரையே நிர்மாணித்தார். அந்நகரே அமிர்தசரஸ் (Golden City-பொன்னகரம்) என இன்றும் புகழப் படுகின்ற சீக்கியர்களின் புண்ணியத் தலமாகும். அவர் மேலும் அமிர்தசரஸ், சந்தோக்சர் (Amritasaras & Sandokshar) எனும் இரு குளங்களையும் கட்ட ஆரம்பித்தார்.

4. குரு அர்ஜுன்-(1581-1606)

குரு இராமதாசருக்குப் பின்னர் சமயத் தலைவரான குரு அர்ஜுன் கால்நூற்றாண்டு காலம் சீக்கியர்களின் ஒப்பற்ற தலைவராசுக விளங்கினார். அவர்காலத்தில் சீக்கிய சமயம் மிகவும் புகழுடன் வளர்ந்தது. சீக்கிய சமய குருக்களிலேயே அவர் மிகவும் சிறந்தவராகவும் கருதப்படுகின்றார். இவருடைய சீரியத் தலைமையில் சீக்கிய இனமே ஒன்றெனத் திரண்டது. அவர் குருநானக், மற்றும் இந்து, முஸ்லிம் சமயக் குரவர்களின் சிறந்த கொள்கைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, சீக்கியர்களின் வேதமான 'ஆதி கிரந்தத்தை'த் தொகுத்து வெளியிட்டார். அவரது பெருமுயற்சி யால் சீக்கிய மடாலயத்தில் பொருள் குவிந்தது. செல்வம் பெருகியது. 'மசந்த்' அல்லது 'மஸ்நத்' (Masand or Masnad) எனும் முறைப்படி, ஒவ்வொரு சீக்கியனும், தங்களது வருமானத்தில் பத்தில் ஒருபங்கினைச் சமய மடாலயத்திற்கு நிதியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நியதியை ஏற்படுத்தினார். அவருடைய பெரு முயற்சியால் சீக்கியம் பஞ்சாப் முழுவதும் பரந்து நிலைபெற்றது. இத்தகு பலவாறனச் சிறப்புத் தன்மைகளைப் பெற்றிருந்த இவர், மொகலாய மாமன்னரின் புரட்சித் தனயனை 'குஸ்ரு' (Khusru) இளவரசருக்கு பாதுகாப்பளிக்க நேர்ந்தது. அந்நிகழ்ச்சி, சீக்கிய சமயத்தினர் அனைவருமே பின்னர் வருந்தக் கூடிய நிலைக்கு ஆரம்ப மாக அமைந்தது. குரு அர்ஜுன் அவர்களுக்கு ஆபத்தையும் உருவாக்கித் தந்தது. இலாகூரின் திவானக இருந்த 'சாந்து' (Chandu) என்பவருக்கு குரு அர்ஜுன் மீது சொந்தக் காரணங் களினல் தீராத பகைமை இருந்தது. தக்கத் தருணம் பார்த்து,

தன்து பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணிய திவான் 'சாந்து' ஜஹாங்கீரிடம் குரு அர்ஜுனைப்பற்றி பொய்யான பல காரணங்களைக் கூறி, அவருக்கு இரண்டு லட்சம் ரூபாய் அபராதம் விதிக்கச் செய்தார். குரு அபராதம் கட்டமறுக்கவே, ஜஹாங்கீரால் சித்திர வதைச் செய்யப்பட்டு, பின்னர் கொல்லப்பட்டார்.

5. குரு ஹர்கோவிந்த் (1606-45)

குரு அர்ஜுனின் கொடுமையான முடிவு சீக்கிய வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது. அமைதியையே விரும்பி, அறவழி நின்ற சீக்கியர்கள் மறவழி நிற்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக, குரு ஹர்கோவிந்த், தன்னையே பேரரசராகக் கருதிக் கொண்டு பேரரசின் சின்னங்களாக அரசக் குடை, வாள், பறவைச்சின்னம் (Hawk) ஆகியவைகளை ஏற்றுக் கொண்டு, 'சாச்சா பாதுஷா' (Saeha Badusha) என்ற பட்டப் பெயரையும் சூட்டிக் கொண்டார். குரு கோவிந்த் ஒரு படையை உருவாக்கி, அதன் தளபதியாகவும் தாமே இருந்தார். அவர் தனது இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு 'வாள்களை' அணிந்து கொண்டிருந்தார். ஒருவாள் அவரது சமயத் தலைமையையும், மற்றது அவரது படைத்தலைமையையும் குறிப்பிட்டது வரிசெலுத்துவதற்குப் பதிலாக, தமக்கு குதிரையையும், படைக் கலன்களையும் தரும்படி அவர் ஆணையிட்டார். ஜஹாங்கீர் அவர் தந்தையின் மீது விதித்த அபராதத் தொகையை, இவரும் கட்ட மறுத்தார். இதன் விளைவாக, அவர் கைதுசெய்யப்பட்டு குவாலியர் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டார். ஒருசில அரசவைப் பிரபுக் களின் தலையீட்டால் ஜஹாங்கீர் இறந்ததும், ஷாஜஹான் ஆட்சிக்கு வந்தார். குருவிற்கும், இவருக்குமிடையே மீண்டும் உறவு சீர்கெட ஆரம்பித்தது. சீக்கியரின் புண்ணியத்தலமான 'போலி' அழிக்கப்பட்டது. இதற்கு சீக்கியர்கள் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக் கவே, முகமதியர் படைக்கும், சீக்கியர்களுக்குமிடையே மோதல்கள் ஆரம்பமாயின. அமிர்தசரஸ், கர்தர்பூர் ஆகிய இடங்களில் சீக்கியருக்கும், முகமதியருக்குமிடையே கடும்போர் ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் ஆங்காங்கே சிறுசிறு வெற்றிகளைப் பெற்ற போதிலும், முடிவில் தோல்வியைக் கண்ட இவர், முகமதியரிடமிருந்தும் தப்பிச் சென்று, காஷ்மீரத்து மலைகளில் ஒளிந்து கொண்டார். தனது வாழ்நாளின் எஞ்சியப் பகுதியைக் காஷ்மீர மலைகளி லேயே கழித்தார். அவருக்குப் பின்னர் அவரது பேரனை 'ஹர் ராயும்' (Har Rai 1645-61) குரு அர்ஜுனின் கொள்ளுப் பேரனை ஹர் கிஷானும் (Har Kishan 1661-64) சீக்கியத் தலைமைப் பதவியை ஏற்றனர். குரு ஹர்ராய் அவுரங்கசீப்பின் புரட்சிக்

கார சகோதரனுன தாரா ஷுகோவை (Dara Shukov) ஆதரித்து உதவிகள் செய்தமையால், அவர் அவுரங்கசீபின் பகைமையைப் பெற்ருர். 'அவர் டெல்லி சென்று, ஆதிகிரந்தத்தின் சில பகுதிகளை விளக்கவேண்டும்' என்று அவுரங்கசீப் ஆணையிட்டார். ஹர்ராய் தனது மகனை அவுரங்கசீப்பின் அரசவைக்கு அனுப்பினுர். ஆதிகிரந்தத்திலிருந்த சில சொற்களை மாற்றிக்கூறி, விளக்கம் கொடுத்து தப்பித்துக் கொண்டார். தனது மகனின் இத்தகு இழிச் செயலைக் கண்டித்து குரு ஹர்ராய், அவரைத் தனது மகனே அல்ல என்று கூறி விலக்கிவைத்து விட்டார். எனவே ஹர்கிஷனைத் தனது வாரிசாக நியமித்தார். ஐந்து வயது ஆன ஹர்கிஷன் குரு பதவி யேற்றவுடனேயே, டெல்லிக்கு வரும்படி அவுரங்கசீபிடமிருந்து ஆணை பிறந்தது. அவர் டெல்லி செல்லும் வழியிலேயே பெரியம்மை நோயினுல் இறந்து விட்டார்.

6. குரு தேக்-பகதூர்-(1664-75) (Guru Teg Bahadur)

குரு ஹரிகிஷன் இறந்தவுடன், ஹர்கோவிந்தின் இரண்டாம் மகனுன தேக்பகதூர் சீக்கியரின் ஒன்பதாவது குருவாகப் பதவி யேற்ருர். இந்துக் கோவில்களை இடித்து தரைமட்டமாக்கும் அவுரங்கசீப்பின் சமய ஒறுப்புக் கொள்கையினை இவர் கடுமை யாகச் சாடினுர். வன்முறைகளைப் பயன்படுத்தியும், அச்சுறுத்தியும் இந்துக்களை முஸ்லிம்களாக மாற்றும் வெறிச் செயல்களையும் வன்மையாக எதிர்த்தார். அவுரங்கசீப்பின் தூண்டுதலால் காஷ்மீரத்துக் கவர்னர் ஐந்நூறு பிராமணக் குடும்பங்களை முஸ்லிம்களாக மதமாற்றம் செய்ய முயன்ருர். குரு தேக்பகதூர் இச்செயலை எதிர்த்ததுமல்லாமல், அந்த ஐந்நூறு பிராமணர் குடும்பங்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கவும் முடிவுசெய்தார். மேலும் அவுரங்கசீப்பால், குரு தேக்பகதூரை முஸ்லிமாக்க முடியுமானுல், நாங்களும் எங்கள் மதத்தைத் துறந்து முஸ்லிம்களாக மாறுவோம் என்று அவர் களையே அறிவிக்கும்படிச் செய்தார். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தமையினுல், கவர்னரின் கொடுமைப் பிடியினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டனர். இதனுல் அவுரங்கசீப்பின் ஆத்திரம் அதிகரித்தது. தேக்பகதூர் உடனே டெல்லி அரசவைக்கு வரவேண்டும் என அவுரங்கசீப் ஆணையிட்டார். அந்த ஆணையை ஏற்றபின்னரும், குரு தேக்பகதூர் நிதானமாகவே டெல்லி நோக்கிப் பயணமானுர். வழியிலேயே, காலந்தாழ்த்தியக் காரணத்திற்காகக் கைது செய்யப்பட்டார். அரசவைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது, இஸ்லாமினும் சீக்கியம் உயர்ந்ததென நிருபிக்கும் வகையில் ஏதாவது மகிமை செய்துகாட்ட வேண்டுமென அவர் வற்புறுத்தப்பட்டார். உடனே தேக்பகதூர் ஒரு துண்டுச் சீட்டில் ஏதோ ஒருசில வரிகளை

எழுதி, தனது கழுத்தின்மீது வைத்துக் கொண்டு தனது தலையைத் துண்டிக்கும்படி கொலையாளியிடம் கூறினார். அரசனின் கொலையாளியும் தனது கொலைவாளினால் தேக்பகதூரின் தலையினைத் துண்டித்தான். குருவின் கழுத்தின் மீதிருந்த துண்டுச்சீட்டை எடுத்து படிக்கும்படி அவுரங்கசீப் உத்தரவிட்டார். அச்சீட்டில் "நான் எனது தலையைக் கொடுக்கிறேன், ஆனால், எனது தலையாய கொள்கையினை அல்ல" (Sir Deo Sar Nadia) என எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்நிகழ்ச்சி சீக்கியர்களிடையே பெரும் பரபரப்பையே ஏற்படுத்தியது. இந்நிகழ்ச்சியே முஸ்லிம்களுக்கும் சீக்கியருக்குமிடையே தீராத பகைமையை ஏற்படுத்தியது. மொகலாயப் பேரரசை வீழ்த்தும்வரை தாங்கள் ஓய்வுபெறப் போவதில்லையென வீரசபதத்தைச் சீக்கியர்கள் மேற்கொண்டனர்.

7. குரு கோவிந்த்சிங் (1675–1708)

சீக்கியச் சமயத்தின் பதினோராவதும், கடைசிக் குருவுமான கோவிந்த்சிங், தேக்பகதூரின் மகனும் வாரிசும் ஆவார். அவரே சாதுவாக இருந்த சீக்கியர்களைச் சிங்கமறவர்களாக மாற்றியவர். தனது தந்தையை மிகவும் கொடுமையான முறையிலே கொன்ற மொகலாயர்களைத் தனது தீராப் பகைவர்களெனக் கருதினார். சீக்கியப் படை ஒன்றினை உருவாக்கி, அதில் பட்டாணியர், மற்றும் ஜாட் (Jats) இனத்தவர்களையும் வீரர்களாக இணைத்துக் கொண்டார். இவர் கி.பி. 1699-ல் கால்சா படையை (Khalsa) நிறுவினார். அனந்தபூரில் கூடிய சீக்கிய மாநாட்டில் ஐந்து சீக்கியச் சிங்கங்களைப் பொறுக்கி எடுத்து, அவர்களை 'பாஞ்-பியார்கள்' (Panj-Piarea) என அழைத்தார். தமது உடைவாளினை அமிர்தசரஸ் புனித குளத்து நீரில் நனைத்தெடுத்து, புனிதத்துவம் கொண்டதாகக் கருதப்பட்ட அந்நீரைப் பருகச்செய்து, உண்மையான சீக்கியராக்கி, தன்னை ஊக்குவிக்கும் படிப் பணித்தார். "குரு கால்சாவினுள் ஐக்கியமாகிவிட்டார் ; கால்சா, குருவுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டது" என்றறிவித்தார். 'குருவும் கால்சாவும் இனி ஒன்றே' - என்றும் குறிப்பிட்டார். இதுவரை தனியொருவரே தலைவராக இருந்த சீக்கிய சமயத்திலே மாற்றம் ஏற்பட்டு, ஐவரின் கூட்டுத்தலைமை ஏற்பட்டது. மற்றைய சீக்கியரனைவரும் எந்நேரத்திலும் தங்களது பகைவர்களான மொகலாயருடன் போரிட ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டுமெனப் பணித்தார் இக்காரணத்திற்காகவே ஒவ்வொரு சீக்கியனும் 'ஐம்பொருள்களை அணிய வேண்டுமென்றார். சீக்கிய சமயத்தவர் 'K' எனும் எழுத்திலேயே ஆரம்பமாகும் ஐம்பொருள்களை அணியவேண்டினார். அவைகளின் பெயர்களாவன : கேஷ் (நீண்டமுடி)

கிர்பான் (குறுவாள்), கச்சா (கோவணம்) கங்கா (சீப்பு), காரா (கையிலணியும் இரும்புக்காப்பு). இந்த ஐந்து 'K'வுமே மொகலாயர்களின் கொடுமைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் கருவி யாகக் கருதப்பட்டது.

மொகலாயப் பேரரசும், பஞ்சாப் மலையின இளவரசர்களும் சீக்கியர்களின் எதிர்ப்பினை அழிக்க அவர்கள் மீது போர் தொடுத் தனர். கடுமையான போரில் மலையின இளவரசர்களை, சீக்கியர் தோற்கடித்து வெற்றிவாகை சூடினர். பின்னர் மொகலாயப்படை அணி அணியாக ஐந்துமுறை அனந்தப்பூர் நகரை முற்றுகை யிட்டது. அவ்வைந்து முற்றுகைகளையும் சீக்கியர்கள் முறியடித் தனர். ஆனால், அளவற்ற செல்வமும், எண்ணற்ற படைவீரர் களையும், படைக்கலன்களின் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்த மொக லாயப் பேரரசின் படைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது குரு கோவிந்த்சிங் அவர்களின் சீக்கியப் படையினர் வீரத்தின் வித்துக் களாக இருந்தாலும், சிறு படையினரே. எனவே மொகலாயப் படையினர் முன் சிறிய சீக்கியப்படை அழிவுற்றது 'சிர்கிந்த்' (Sirhind) மாநிலத்தின் மொகலாய கவர்னரான வசீர்கான் (Wazir Khan) என்பவர் சீக்கியர்கள் மீது பழிதீர்த்துக்கொள்ள ஆரம் பித்தார். குரு கோவிந்த்சிங்கின் பிள்ளைகள் இருவரைப் பிடித்து உயிருடனே அவர்களைச் சுற்றி சுவர் எழுப்பிக் கொன்றார். அப்போதும் குரு கோவிந்த் சிங் அடிபணிந்து இஸ்லாமைத் தழுவ மறுத்தார். கோவிந்த் சிங்கின் மற்ற இருபிள்ளைகளும் 'சம்கார்' (Samkaur) என்னுமிடத்தில் நடந்த போரில் வீரமரணம் அடைந் தனர். குரு கோவிந்த் சிங் 1706-ல் 'முக்சார்' (Muksar) என்னு மிடத்தில் நடந்த போரில் தோல்விகண்டு, தக்கணத்திற்குத் தப்பி ஓடினார். அவுரங்கசீப் இறந்தவுடன் இவர் மீண்டும் தந்நாடு திரும்பி, மொகலாய அரசனை பகதுர்ஷாவுடன் நல்லுறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். 1708ஆம் ஆண்டு அவர் பேரரச ருடன் தக்கணம் செல்லும்போது பத்தானிய வெறியன் ஒருவனால் கொலை செய்யப்பட்டார். இவர் தனது இன்னுயிரை நீக்கும் முன்னதாக, தனது சீடர்களுக்கு பொன்னான இறுதி அறிவுரைகளை கூறினார். "எங்கெல்லாம் ஐந்து சீக்கியர்கள் கூடுகின்றார்களோ அங்கெல்லாம் நான் இருப்பேன், குரு கால்சாவினும் கால்சா குருவினுமாக இரண்டற இணைந்து விட்டது. கிரந்சாகிப்பிற்கும், கால்சாவிற்கும் எனதுடல் பொருள், ஆவியை அர்ப்பணித்து விட்டேன்" எனப்பகன்றார்.

தக்கணத்தில் குரு கோவிந்த்சிங் இருந்தபோது பந்தாபகதூர் என்ற 'தோக்ரா' இராசபுத்திரனின்' (Dograrajput) திறமையைக்

கண்டு. அவரைத் தனது சீடனுக்கிக் கொண்டார். வடக்கே இருக்கும் கால்சாவின் (Khalsa) எதிரிகளை அழிக்க வேண்டிய பொறுப்பை இவரிடம் ஒப்படைத்தார். தனது குருவின் ஆணை களுக்கேற்ப, பந்தாபகதூர், வடக்கு நோக்கிச் சென்று மற்ற சீக்கியர்களின் உதவியுடன் 'சிர்கிந்தின்' (Sirhind) கவர்னரைப் பிடித்து, சித்திரவதை செய்து கொன்றுர். தனது குருவின் இரு மகன்களையும் சுவரோடு சுவராக்கியக் கொடுமையைப் பழிதீர்த்த பின்னரும், எண்ணற்ற முஸ்லிம்களையும் கொன்று குவித்தார். ஆரம்பத்தில் பெரு வெற்றிகளைப் பெற்று, பல கோட்டைகளைக் கைப்பற்றியிருந்தாலும், இறுதியில் தோல்விகண்டார். 1716 ஆம் ஆண்டில் இவர் கொல்லப்பட்டார். இவரது இறப்பிற்குப் பின்னர் சீக்கிய இனம் பல சிறிய 'மிசல்'களாகப் (Misl) பிரிந்து, மொகலாயர்களுக்கு கொரில்லா போர்முறையில் தொல்லைகள் கொடுத்து வந்தது. முடிவாக 1807 ஆம் ஆண்டில் ரஞ்சித்சிங் என்பவர் இச்சிறு 'மிசல்' பிரிவுகளில் பலவற்றைவென்று, ஒருமைப் படுத்தப்பட்ட வலிமையான சீக்கிய அரசினை உருவாக்கினுர். சீக்கியர்கள் இந்தியாவிலேயே வலிமையும் வீரமுமிக்க இனமா கவே இன்றளவும் கருதப்படுகின்றனர் எவ்வளவு வீரமிக்கவர் [illegible] இருப்பினும், பண்பியல் உயர்வு பெற்றிருப்பினும், நானக்கின் போதனைகளான ஆதிகிரந்தத்தையும், ஐந்து 'K' களையும், தொடர்ந்து பின்பற்றுகின்றனர். உண்மையான சீக்கியன் தாடி, தலைமுடி, தலைப்பாகையை நீக்கவேக்கூடாது என்ற தங்களின் குருவின் போதனையை இன்றளவும் தொடர்ந்து பின்பற்று கின்றனர்.

பகுதி—ஆ

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

கவின் கலைகளும்–இலக்கியங்களும்

ஒரு நாட்டின் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், அவர்களின் எண்ணற்ற உள்ளக்கிளர்ச்சிகளையும் உணரவைப்பது அந்நாட்டின் கலைக்கருவூலங்களும், இலக்கியங்களுமே. இதே நோக்கில் இந்தியாவின் கவின்கலைகளும், இலக்கியங்களும் இந்திய மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், எண்ண ஓட்டங்களையும் தெளிவாக்கப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இந்தியாவெங்கணும் சிதறிக் கிடக்கின்ற கணக்கற்ற சிற்பங்களும், கட்டிடங்களும், பல்வேறு கருத்துக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்ற இலக்கியப் பேழைகளும் இந்திய வரலாற்றின் ஒவ்வொரு நிலையிலுமிருந்த மக்களின் கற்பனை வளத்தையும், ஆக்க சக்திகளையும் நமக்குத் தெளிவு படுத்துகின்றன. இத்தகைய கலைகளை விளக்கும் வகையில் இந்த இயலில் இந்தியாவின் கட்டிடக்கலை, கவின் கலைகளான ஓவியம், இசை, நடனம் போன்றவைகளையும், இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியும், வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்திலிருந்து சுருக்கமாக கண்டு காணலாம். அந்நியர்களின் செல்வாக்கு இந்தியக் கலை-இலக்கிய வளர்ச்சியில் எந்த அளவிற்கு இருந்திருக்கின்றது என்பதைக் குறிப்பாகவும் காணலாம்.

அ. கட்டிடக்கலை

இந்தியக் கட்டிடக்கலையின் தொன்மை

இந்திய வரலாற்றுச் சின்னங்களின் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கிய அரசப் பிரதிநிதி கர்ஸான் பிரபுவுக்கு இந்திய வரலாற்றைப் பயிலும் மாணவர்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கவேண்டும். இந்திய அரசப்பிரதிநிதியாகப் பொறுப்பேற்கும் முன்னர் கர்ஸான் பிரபு கம்போடிய நாட்டிலுள்ள 'அங்கர்வாட்' என்ற வரலாற்றுத் தொன்மை மிக்க இடத்தினையும், இந்தியாவில் எல்லோரா, அஜந்தா போன்ற குகைக் கோவில்களையும் 'ஹம்பி' போன்ற பாழடைந்த சின்னங்களையும் பார்த்திருந்தார். அந்தப் புராதன வரலாற்றுச் சின்னங்களையும், அவைகளின் சிறப்புக்களையும் உணர்ந்த அவர், அவைகளை அழிவிலிருந்து காக்கும் எண்ணம்

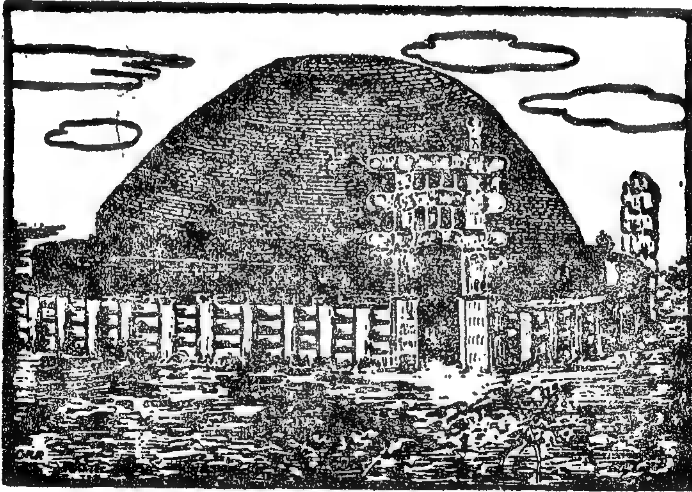
கொண்டார். அந்த எண்ணத்தின் விளைவாகவே, இந்திய அரசப் பிரதிநிதியாக நியமனம் பெற்ற உடன் 'இந்திய வரலாற்றுச் சின்னங் களின் பாதுகாப்புச்சட்டத்தை' உருவாக்கினுர். பண்டைய பண்பாட்டுச் சிறப்பியல்புகளைப் போற்றிக்காக்கும் உள்ளம் படைத்த இவர் பண்டைய இந்திய வரலாற்றுச் சின்னங்களின் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை 'இந்திய தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினரிடம்' (Archaeological Department of India) ஒப்படைத்தார். அந்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையினைச் சார்ந்த அறிஞர்கள் பூமிக்கடியில் புதைந்து கிடைந்த வரலாற்றுச்சின்னங்கள் பலவற் றைத் தோண்டியெடுத்தனர். அவர்களின் ஆராய்ச்சியின் விளைவாக இந்திய வரலாற்றில் இடம்பெருத காலங்களின் வரலாறு வெளியிடப்பட்டது. சர் ஜான் மார்ஷல் என்பாரின் தலைமையி லான புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்குழு மொகன்சதாரோ, ஹாரப்பா போன்ற இடங்களில் அகழ்வாராய்ச்சிகளை நடத்தின. பின்னர் கன்னிங்ஹாம் (Cunningham), ஜேம்ஸ் ஃபர்குசன் (James Fergusson), டாக்டர் பர்கஸ் (Dr. Burgess) போன்ருேர் பலமுக்கிய இடங்களில் பூமியைத் தோண்டி வியத்தகு வரலாற்றுச்சின்னங்களை வெளிக்கொணர்ந்தனர். அவர்களது ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் பண்டைய இந்தியக் கட்டிடக்கலை மற்றும் சிற்பக்கலையின் சிறப் புக்களை எடுத்துரைத்தன. அந்த குறிப்புக்கள் பண்டைய இந்தி யாவின் கட்டிட மற்றும் சிற்பக்கலைச் சிறப்புக்களோடு பண்பாட்டுச் சிறப்பையும் அறிவிக்கும் தடயங்களாகவும் அமைந்தன. இவை களைக் கற்றுணர்ந்த அறிஞர்கள் பண்டைய கிரேக்க, ரோம பண்பாட்டு பெருமைகளுடன் இவைகளை ஒப்பிட்டு, பெருமிதம் கொண்டனர்.

2. பழங்கால இந்திய கட்டிடக்கலையும்—சிற்பக்கலையும் (Architecture and Sculpture in Ancient India)

பழங்கால இந்தியாவின் கட்டிடங்களின் அமைப்பு பற்றிய விளக்கம் 'சிந்துவெளி நாகரிகம்' என்ற பகுதியில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. பல அடுக்குகளைக் கொண்ட மாளிகைகள், பொதுக் குளியலறைகள், மிகப்பெரிய தானியக்கிடங்கு மற்றும் தொழிலாளர் குடியிருப்புகள் ஆகிய அனைத்தும் ஏறத்தாழ நவீனகால கட்டிட அமைப்பு முறையிலேயே சிந்துவெளி மக்கள் கட்டியிருக்கின்றனர். ஆனல், அந்தக் கட்டிடங்கள் அனைத்தும் சுட்ட செங்கற்களாலோ அல்லது சுடாத செங்கற்களாலேயோ கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கருங்கற்களைப் பயன்படுத்தும்முறை அங்கு காணப்படவில்லை. வேத காலத்தின் முற்பகுதியில் கருங்கற்களைக் கொண்டு கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டன என்பதற்கு ரிக்வேதத்தில் சான்றுகள் உள்ளன.

பல கற்றூண்களைக் கொண்ட பெரிய கற்கோட்டைகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் வேதகால இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. கலை அழகுமிளிரும் கட்டிடக்கலை மௌரியர் பேரரசு காலத்தில்தான் காணப்படுகின்றது. மௌரியர் காலத்துக் கட்டிடங்கள் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும், பல்வேறு கட்டிட அமைப்புக்களுடன் காணப்படுகின்றன. இந்தக் கட்டிடங்கள் இந்திய கட்டிடக் கலையின் சிறப்புகளுக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கின்றன.

அசோகர் காலத்து ஸ்தூபிகள், தூண்கள், குகைக்கோவில்கள் போன்றவைகள் மௌரியர்காலக் கட்டிடக்கலையின் சிறப்பினை வெளிப்படுத்தும் சின்னங்களாகக் காணப்படுகின்றன. அரைக் கோள வடிவில் செங்கற்கள், அல்லது கற்களைக் கொண்டு கட்டப் பட்டு நிற்கும் வடிவங்களே ஸ்தூபிகள் ஆகும். புத்த பகவானின்

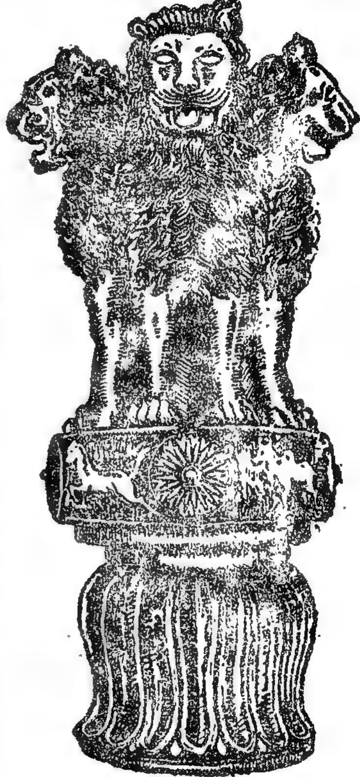

படம் 14. சாஞ்சி ஸ்தூபி

சின்னங்களின் மீதுதான் ஸ்தூபிகள் கட்டப்பட்டன. மத்திய பிரதேசத்தில் போபால் நகருக்கருகில் இருக்கும் சாஞ்சி என்ற இடத்திலிருக்கும் ஸ்தூபி ஒன்றினைத் தவிர ஏனைய ஸ்தூபிகள் அனைத்தும் படையெடுப்புக்களின்போது அழிந்துபட்டன.

அசோகர் காலத்தில் நிறுவப்பட்ட கற்றூண்கள் அனைத்தும் ஒரே வெண்ணிறக்கல்லில் உருவாக்கப்பட்டு, சிற்பியின்

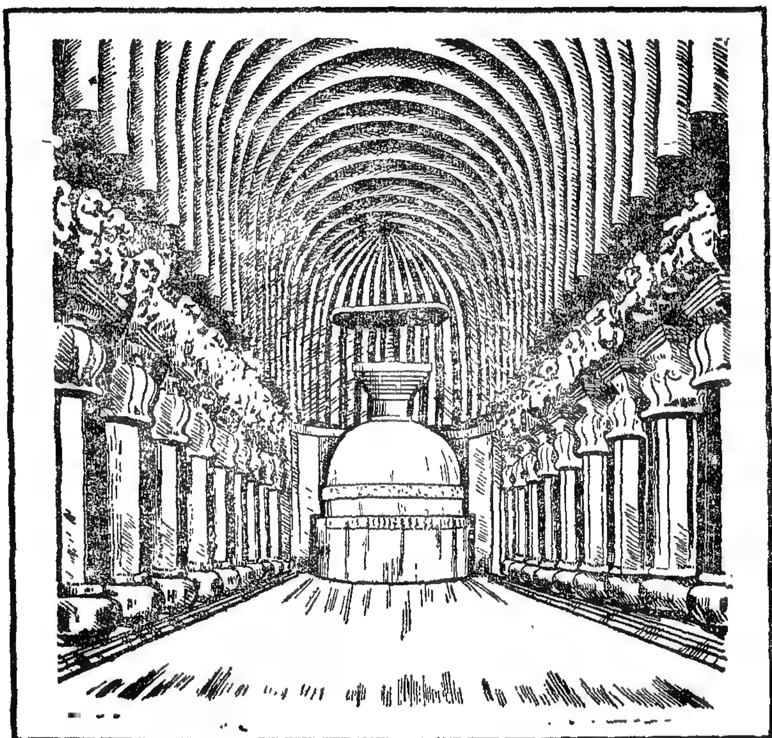
கைவண்ணத்தால் பளபளப்பாக்கப்பட்டு, காண்பதற்கு உலோகத்தால் ஆனதுபோல் தோற்றமளிக்கின்றன. அவைகள் 12-லிருந்து 16 மீட்டர் உயரமுள்ளவை, 'சாரநாத்' என்ற இடத்திலிருக்கும் தூண் மிகவும் சிறப்புப் பெற்றதாகும். இந்தத் தூணின் உச்சியில் அமைந்திருக்கும் தர்மசக்கர அமைப்பை அடித்தளமாகக் கொண்டு முதுகைத் தொட்டுக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கும் நான்கு சிங்கங்கள் இப்போது இந்திய அரசின் சின்னமாக விளங்குகின்றது. அலகாபாத், சாஞ்சி, ருமிந்தை (Rummendai) நிக்லிவா (Nigliva) (ருமிந்தையும், நிக்லிவாவும் நேபாளத்திலிருக்கின்றன) பீகார் மாநிலத்திலிருக்கும் ராம்புர்வா (Rampurva) போன்ற இடங்களில் அசோகரது தூண்கள் காணப்படுகின்றன. பஞ்சாப் மாநிலத்தில் தோப்ரா (Topra) என்ற இடத்தில் நிறுவப்பட்டிருந்த அசோகர் காலத்து கற்றூண் மட்டும், பிரோஸ் ஷாவினால் (Firuz Shah) டெல்லிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு விட்டது. இந்த கற்றூண்களின் உச்சியில் கைவேலைப்பாட்டுச் சிறப்புமிக்க சிங்கம், யானை, எருது போன்ற மிருகங்களின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. சாஞ்சியில் இருக்கும் கற்றூணின் உச்சியில் மட்டும் தர்மசக்கரத்தின் அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதுகைத் தொடும்வண்ணம் அமர்ந்திருக்கும் நான்கு சிங்கங்களின் அமைப்பு இந்திய சிற்பக்கலைக்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாகும் என சர் ஜான் மார்ஷல் புகழ்ந்துரைத்தார்.

படம் 15. சாரநாத் தூண்

புத்தரின் உருவச்சிலையை வணங்கும் முறையைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்னர், அவருடைய சின்னங்கள் மீது கட்டப்பட்டிருந்த ஸ்தூபிகளுக்குச் சென்று பௌத்தர்கள் வழிபட்டனர். ஸ்தூபிகள் அனைத்தும் புத்த சமயத்தினருக்கு கோவில்களாகவே தென்பட்டன. புனித சின்னங்களாக விளங்கிய ஸ்தூபிகள்

சைத்யங்கள் (Chaityas) என அழைக்கப்படுகின்றன. சைத்யா முறை ஸ்தூபிகள் பெரும் பாறைகளைக் குடைந்து உருவாக்கப் பட்டவைகளாகும். கிறித்தவர்களின் திருக்கோயில்கள். (Church) அமைப்பில் 'சைத்யா'வில் விசாலமான அறைகள் இருக்கும். பம்பாய் அருகில் இருக்கும் கார்லே (Karle) 'சைத்யா' அல்லது குகைகள்தான் மிகப் பெரியது ஆகும். ''கார்லேயில் இருக்கும்

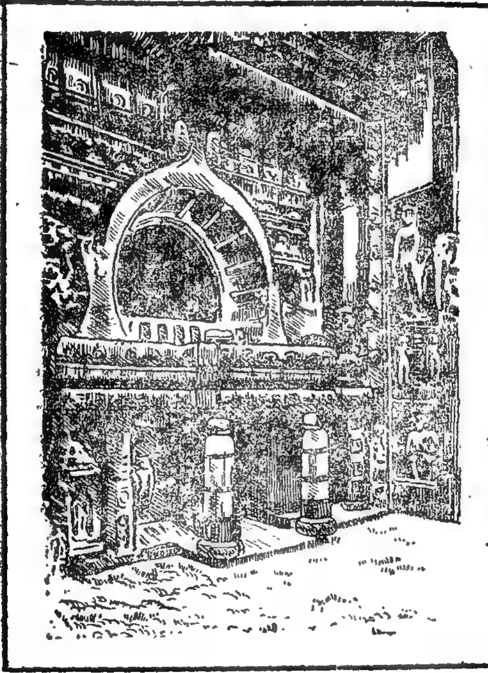

படம் 16. சைத்யங்கள்

விசாலமான அறைகள் தான் (Halls) இந்தியாவின் புராதன சின்னங்களில் மிகச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகும்'' என ஆனந்த குமாரசாமி (A. K. Coomarasamy) என்ற பேரறிஞர் 'இந்திய, இந்தோனேஷிய கலை வரலாறு' ('History of Indian and Indonesian Art') என்ற தமது நூலில் புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.

பண்டைய இந்திய கட்டிடக் கலைக்கு சங்கராமா (Sangharama) அல்லது 'விகாரங்கள்' (Vihara) என்றழைக்கப்பட்ட புத்த, சமண மதத்தினரின் மடாலயங்கள் மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

புத்த சமயத்தினரின் விகாரங்கள் தனிச்சிறப்பு பெற்று விளங்கு கின்றன. அஜிவிகர்கள் என்றழைக்கப்பட்ட தீவிர சமண சமயத்தைச் சேர்ந்த துறவிகள் வாழ்ந்த குகைகள் சமண சமய விகாரங்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். அத்தகைய குகை விகாரங்கள் இந்தியாவெங்கிலும் பரவலாகக் காணப் பட்டாலும் 'பாரபர்' மற்றும் நாகர்ஜுனி (Nagarjuni) போன்ற குகைகள் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தனவாகக் கருதப் படுகின்றன. 'பாரபர்' குகைகள் அசோகர் காலத்திலும், நாகார் ஜுனி குகைகள் அசோகருக்குப் பின்னர் ஆண்ட தசரதன் (Dasaratha) என்பவர் காலத்திலும் உருவாக்கப்பட்டவை எனக்

படம் 17. அஜந்தா சிற்பம்

கருதப்படுகின்றது. ஒரிசா மாநிலத்தில் புவனேசுவருக்கருகில் இருக்கும் உதயகிரி (Udayagiri) கந்தகிரி (Kandagiri) குகைகள் கலிங்கத்து காரவேலர் (Kharavela of Kalinga) என்ற மன்னர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டவை எனக் கூறப்படுகின்றது.

இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியில் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த விகாரமாகக் கருதப்படுவது பாஜா (Bhaja) என்ற இடத்தி லிருக்கும் குகைகளாகும். அஜந்தாவிலும், நாசிக்கிலும் இருக்கும்

குகைக்கோயில்கள் அழகான அமைப்புக்கள் கொண்டவை. தூண்கள் அமைந்த தாழ்வாரங்களும், அவற்றிற்கு அடுத்தாற் போல ஒரு பெரிய அறையும், அந்த அறையின் மூன்று பக்கங் களிலும் ஏராளமான சிறு அறைகளும் அஜந்தா, மற்றும் நாசிக் விகாரங்களில் காணப்படுகின்றன. அந்தச் சிறு அறைகளின் உட்புறச் சுவரில் ஏராளமான அழகுச் சிற்பங்கள் செதுக்கப் பட்டுள்ளன.

மௌரியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கும், குப்தபேரரசின் தோற்றத் திற்கும் இடையேயான ஐந்து நூற்றாண்டுகளில், இந்தியக் கலைகளும், கட்டிடக்கலையும் சிறந்த முறையில் வளர்ந்திருக் கின்றன. பலவகைப்பட்ட சிற்பமுறைகள் இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் தோன்றி வளர்ந்திருக்கின்றன. அவையாவன : 1. மத்தியபிரதேசத்தில் பர்குத் (Barhut) மற்றும் சாஞ்சியில் தோன்றிய சிற்பக்கலை வடிவங்கள். 2. பீகாரில் போத்கயா (Bodh Gaya). 3. உத்திரபிரதேசத்தில் மதுரா (Mathura) 4. வடமேற்கு இந்தியாவில் காந்தாரம் (Gandhara). 5. தென்னிந்தி யாவில் அமராவதியிலும், நாகர்ஜுன கொண்டா போன்ற இடங்கள் ஆகும்.

கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில், இந்தியாவில் சுங்கர்களின் (Sunga Period) ஆட்சியின்போது, 'பர்குத்' (Barhut) என்ற இடத்தில் மிகப்பெரிய ஸ்தூபி ஒன்று கட்டப்பட்டது. காலத்தின் கோர விளையாட்டினால் அந்த ஸ்தூபி அழிந்துபட்டது. அந்த ஸ்தூபியைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்த சுற்றுச் சுவரின் ஒரு பகுதியும், வியத்தகு சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த நுழைவாயில் களில் ஒன்றும் கிடைத்துள்ளன. நுழைவாயில் கல்கத்தாவில் உள்ள 'இந்திய அரும்பொருட்காட்சியகத்தில்' (Indian Museum) கொலுவீற்றிருக்கின்றது. அந்த ஸ்தூபியின் சுற்றுச் சுவரில் புத்தர் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஜாதாகா கதை களில் காணப்படுகின்ற நிகழ்ச்சிகள் சிற்பமாக வடிக்கப் பட்டிருந்தன.

போத்கயாவில் இருக்கின்ற பெரிய கோவிலின் சுற்றுச் சுவரிலும், பர்குத் ஸ்தூபியின் சுற்றுச் சுவரில் இருந்தது போன்ற சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன.

சாஞ்சியிலிருக்கும் ஸ்தூபி மட்டும் அழியாமல் நாம் காணக் கிடைத்திருப்பது வியப்பிற்குரியதே ஆகும். அசோகர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட இந்த ஸ்தூபியின் சுற்றுச் சுவர்களும், நுழை

வாயில்களும் புஷ்யமித்ர சுங்கா (Pushyamitra Sunga) என்ற இந்துசமயத்தைச் சேர்ந்த அரசனால் கட்டப்பட்டவையாகும். சுற்றுச் சுவர்கள் சிற்பங்களின்றி, வெறுமனே காட்சியளித்தாலும், நான்கு நுழைவாயில்களும் பண்டைக்கால சிற்பக்கலையின் கவின்மிகு எடுத்துக்காட்டுகளாகத் திகழ்கின்றன. புத்தரின் வாழ்க்கையை விளக்கும் சிற்பங்களும், ஜாதாகா கதைகளும், நுழைவாயில்களில் சிற்பங்களாக உருமாறியுள்ளன. பர்குத் சிற்பக் கலையைவிட, மிக நுண்ணிய சிற்பவேலைகள் சாஞ்சியில் காணப் படுகின்றன. சிற்பக்கலை நுட்பம் வளர்ந்துவிட்ட நிலையை இது குறிப்பிடுகின்றது, பர்குத், சாஞ்சி ஸ்தூபிகளில் காணப்படும் சிற்பங்கள் அக்கால மக்களின் சமய உணர்வையும், நம்பிக்கை யையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் அக்கால மக்களின் கோட்பாடுகள் வாழ்க்கை நெறி, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய அனைத்தையும், பொதுவாகக் கூறுமிடத்து அவர்களது வாழ்வு முறைகளை விளக்குவதாக அமைந்திருக்கின்றது.

பர்குத், சாஞ்சி, கயா போன்ற இடங்களில் காணப்படும் கல்லில் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்கள், இந்தியர்கள் கற்சிலைகள் வடிப்பதில் கைதேர்ந்து விட்டதையும், கி.மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டி லேயே சிற்ப நுணுக்கங்களில் சிறந்து விளங்கிய தையும் நமக்கு தெளிவாக்குகின்றன.

படம் 18
காந்தார சிற்பம்

புத்தசமயம் மகாயான புத்தமாக உருமாறிய தனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளில், மிகச் சிறந்த தெனக் கருதப்படுவது, காந்தாரச் சிற்பக்கலை யின் (Gandhara Sculpture) தோற்றமாகும். வட மேற்கு இந்தியாவில் பெஷாவர் (Peshawar) நகரைச் சுற்றியிருக்கும் 'காந்தாரம்' என்றப் பகுதியில் தோன்றி வளர்ந்ததினால், அந்த முறைக்கு காந்தாரக்கலை என்ற பெயர் நிலைத் தது. காந்தாரக்கலை முறையில் உத்திரபிர தேசத்திலுள்ள மதுரா நகரிலும் சிற்பங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. கி.பி. 50ஆம் ஆண்டிலிருந்து 200ஆம் ஆண்டு வரையில் காந்தாரக் கலைமுறையில் உன்னதமானச் சிற்பங்கள் வடிக்கப்பட்டன. இந்திய வரலாற்றில் அது குஷாணர் களின் ஆட்சிக்காலமாகும். பர்குத், சாஞ்சி போன்ற இடங்களி லிருந்த சிற்பங்களில் தர்ம சக்கரம், அல்லது சிம்மாசனம் அல்லது புத்தரின் காலடிச்சுவடுகள் ஆகிய சின்னங்களே புத்தரைக் குறிப் பிட்டன. அம்முறைகளில் புத்தருக்கு மானிட உருவம் கொடுக்கப்

படவில்லை. ஆனால், காந்தாரக்கலையில் புத்தரின் முழு மனித உருவம் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. புத்தரின் உருவச் சிலைகளும், சிற்பங்களும் காந்தாரக் கலையில் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. புத்தர் இளவரசனாக செல்வம் கொழிக்க வாழ்ந்தபோது, துறவியாக காடுகளில் அலைந்த போது, அறிவொளி அடைந்த புத்தராக மாறியபோது, ஆகிய புத்தர் வாழ்க்கையின் அனைத்து நிலைகளையும் விளக்கும் சிற்பங்களும், உருவங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் (Sculptured Relics) புத்தரின் பிறப்பு, உலக வாழ்வைத் துறந்து வெளியேறு நிலை (Renunciation), மற்றும் அவரை அலைக் கழிக்கும் வகையில் தோன்றிய ஆசைகள் (Temptations) ஆகிய வாழ்க்கை அம்சங்களை விளக்குவதாக அமைந்தன. சிற்பங்களை வடிக்க எடுத்துக்கொண்ட கருப்பொருள் இந்தியத் தன்மைய தாகவும், வடிக்கும் முறைகளில் கிரேக்க பாணியையும் கொண்ட கலப்பாகக் காந்தாரக்கலை அமையப்பெற்றது. மிகச்சிறந்த உருவ அமைப்பும், சிலைகளுக்கு அழகான ஆடைகளும் அணிவிக்கப் பெற்றதாக, புத்தரின் தலையைச் சுற்றிலும் தெய்வீக ஒளி வீசுவதா கவும், அமைதியே வடிவான உருவாக, அமர்ந்திருக்கும் புத்தரின் உருவங்கள் காந்தார சிற்பக் கலையின் சிறப்புக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

காந்தாரக் கலைமுறையில் காணப்பட்ட கிரேக்கபாணி சிறிது சிறிதாக மறைந்து, இந்திய முறை சிற்பக்கலை ஆக்கம் பெறலா யிற்று. கி.பி. மூன்றும் நூற்றுண்டில் தற்போதைய கிருஷ்ணா, குண்டூர் மாவட்டங்களை ஆண்ட இட்சவாகு (Ikshavakus) அரச வமிசத்தினர் நாகார்ஜுனகொண்டா, அமராவதி போன்ற இடங் களில் ஸ்தூபிகளையும், கற்றூண்களையும், புத்த விகாரங்களையும் நிறுவினர். அக்கட்டிடங்கள் அனைத்தும் அமைப்பு முறையில் காந்தாரக் கலையையே பின்பற்றியிருந்தன. கலைத்துறையை நுணுகிப் பார்த்தவர்கள் (Art Critics) அமராவதி நாகர்ஜுன கொண்டா போன்ற இடங்களில் உருவாக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் காந்தாரம், மதுரா போன்ற இடங்களில் உருவாக்கப்பட்ட சிற்பங்களைவிட மிகச்சிறந்தவை எனப் பாராட்டுகின்றனர்.

குப்தர் காலத்தில் இந்திய சிற்பக்கலை முழுவளர்ச்சிப் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கியது. பண்டைய சிற்பக்கலை முழுவடிவம் பெற்று (Classical Phase) பரவ ஆரம்பித்தது. இந்திய சிற்பக்கலைக்கு மட்டுமல்லாமல் இந்தியர்களின் குடியேற்றங்களாகிய தென்கிழக் காசிய நாடுகளிலும் பரவிய சிற்பக்கலைக்கு குப்தர்கள் காலச் சிற்பக்கலை எடுத்துக்காட்டுகளாக, முன்மாதிரியாக அமைந்தது. கலையழகு மிளிரும் புத்தரின் உருவச்சிலைகளும், இந்துக் கடவுளர்

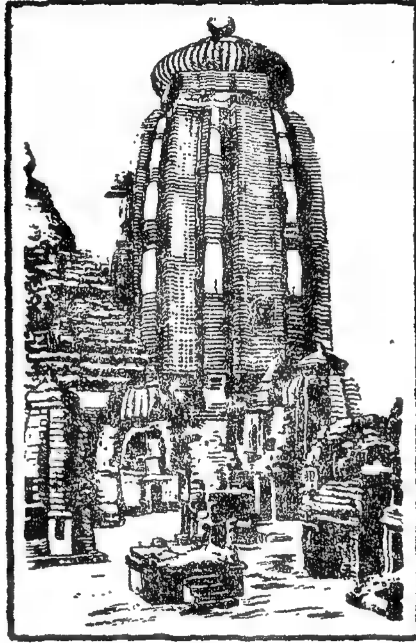
களின் சிலைகளும் குப்தர்கள் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டன. மதுரா, சாரநாத் போன்ற இடங்களில் காணப்படும் சிலைகள் இந்திய சிற்பக்கலையின் மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

மிகப்பெரிய அளவில், கலைச் சிறப்புமிக்க பெருங் கோவில்கள் ஏராளமாக குப்தர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்டன. ஆனால், அவை களில் பெரும்பாலானவை அழிந்துவிட்டன. சாஞ்சியிலும், தியோகாரிலும் (Deogarh) உள்ள கற்கோவில்களும், பித்தர்கானில் (Bhitar goan), காணப்படும் செங்கற் கோவிலுமே குப்தர்களின் கட்டிடக் கலையின் பெருமையினை விளக்கும் வண்ணம் நிலைபெற்று நிற்கின்றன. மற்ற கோவில்கள் அனைத்தும் படையெடுப்புக்களின் போது அழிக்கப்பட்டன. கோவில்களில் மிக உயர்ந்த கோபுரங் களைக் கட்டுகின்ற முறை குப்தர்கள் காலத்தில் தோன்றியிருக்க வில்லை. அவைகள் பிற்காலத்தில் தோன்றியவைகளாகும். பித்தகாரிலுள்ள (Bhitargarh) கோவிலில் மட்டும் கோபுர அமைப் புக்கள் ஏற்படுத்துவதற்கான தொடக்கம் காணப்படுகின்றது.

3. வட — தென்னிந்தியக் கோவில்கள்

குப்தர்கள் காலத்தின் இறுதியிலிருந்து முஸ்லிம்களின் ஆட்சியின் தொடக்கம் வரையுள்ள (கி.பி. 600 முதல் 1200) காலத்தில் ஏராளமான மாபெருங் கோவில்கள் இந்தியா முழுவ திலும் கட்டப்பட்டன. இந்தியக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியில் இந்தக் காலத்தை மிக முக்கியமான காலமாகவே கருதலாம். அக் காலக் கட்டிடவகைகளை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது இந்தோ-ஆரியன் அல்லது வடஇந்தியக் கட்டிடக்கலை. இரண்டாவது திராவிட அல்லது தென்னிந்தியக் கட்டிடக்கலை ஆகும். இவ்விரு வேறுவகையானக் கட்டிடக்கலையின் மாறுபாடுகள் இரண்டாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. முதலாவது வேறுபாடு கோபுர அமைப்பில் காணப்படுகிறது. வடஇந்தியக் கோவில் கோபுரங்கள் (Sikhara or Tower) இடைவெளியற்று ஒரே அமைப் பாகக் (Solid mass) காணப்படுகின்றன. வட்டத்தின்மேல் வட்டத்தைவைத்து உயரமாக அடுக்கியதுபோல (Curvi linear tower) நடுப்பகுதி, கோபுரத்தின் அடிப்பகுதியைவிடச் சற்றுப் பருத்தும் மேலே செல்லச் செல்லச் சிறுத்து இறுதியில் ஒரே கூரான அமைப்பாக வானோக்கி உயர்ந்து நிற்கும். அதாவது அலங்கரிக்கப் பட்ட தேரைப்போல. தென்னிந்தியக் கோவில் கோபுரங்கள் பிரமிடுகளின் அமைப்பைக் கொண்டவை. பல அடுக்குகளாக, கீழிருக்கும் அடுக்கைவிட மேலே இருப்பது சற்று சிறுத்தும் அல்லது அகலம் குறைந்தும் காணப்படும். கோபுர உச்சியில் ஒரு

பெரிய விமானமும், விமானத்தின்மீது பல கலசங்களும் அமைந்தும், கம்பீரமாக வானோக்கி உயர்ந்து நிற்கின்றன. அவ்விருவிதக் கோபுரங்களிலும் அழகு கொழிக்கும் சிற்ப-வடிவங்கள் ஏராளமாக வடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாவதாக தென்னிந்தியக்

படம் 19. லிங்கராஜ் கோவில்

கோவில்களில் பல்வேறு சிற்பங்களைக் கொண்ட தூண்கள் ஏராளமாக காணப்படுகின்றன. அத்தகைய தூண்கள் வடஇந்தியக் கோவில்களில் காணப்படுவதில்லை.

சில முக்கியமான வடஇந்தியக் கோவில்கள் வருமாறு :

1. புவனேஸ்வர் நகரில் உள்ள லிங்கராஜ் கோவிலும், இராஜா ராணி கோவிலும் (Lingaraj Temple & Rajarani Temple of Bhuvaneswar).

2. பூரி நகரிலிருக்கும் ஜகந்நாதர் ஆலயம் (Jaganathar Temple of Puri).

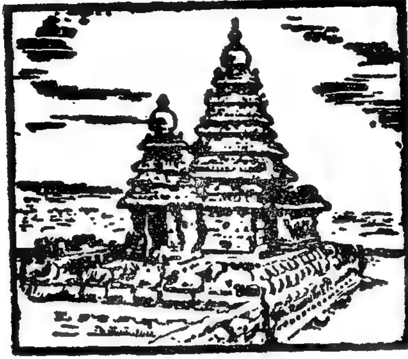
3. மத்திய இந்தியாவில் காஜுராஹோவில் காணப்படும் மகாதேவன் ஆலயம் (Mahadeva Temple at Khajuraho).
4. இராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் அபுமலையிலுள்ள திலவாரா ஆலயம் (Dilawara Temple at Mount Abu in Rajasthan).

படம் 20. கஜுராஹோ ஆலயம்

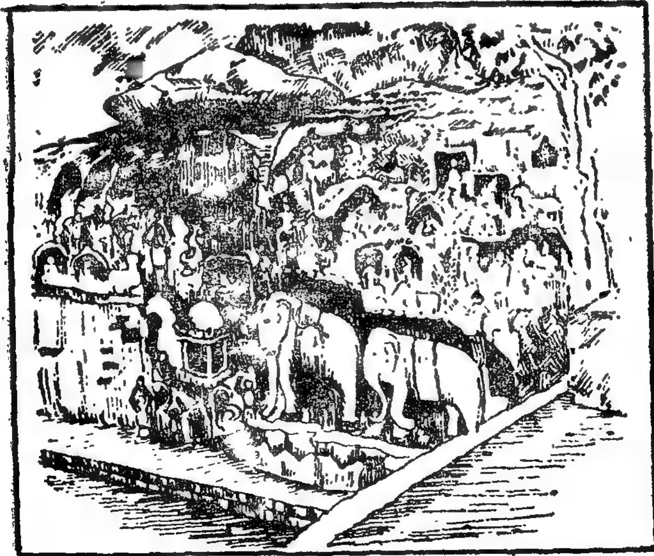
தென்னிந்தியாவில் கோவில் கட்டிடக்கலையும், சிற்பங்களைச் செதுக்கும் கலையும் பல்லவர்காலத்திலிருந்துதான் தொடங்கியிருக்க வேண்டுமெனக் கருதப்படுகின்றது. (கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு) மகேந்திரவர்மன், நரசிம்மவர்மன் போன்ற பல்லவப் பேரரசர்கள் காலத்தில் கோவில்களும், வேறுபல கட்டிடங்களும் பெருமளவில் கட்டப்பட்டன. ஒரே கல்லைச் செதுக்கி உருவாக்கப்பட்ட கற்கோவில்களும் (Rock cut Temples) உதாரணமாக மாமல்லைக் கடற்கரையில் காணக்கிடக்கும் ஏழு கற்கோவில்கள்; அழகே உருவான முறையில் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட ஆலயங்களும், உதாரண

ம்க மாமல்லைக் கடற்கரைக் கோவிலும், காஞ்சிமாநகரில் உள்ள கைலாசநாதர் ஆலயம், மற்றும் மாமல்லைக் கடற்கரைப் பகுதி

படம் 21. மாமல்லபுர கடற்கரைகோவில்

யிலுள்ளப் பாறைகளில் செதுக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு சிற்பங்களும் பல்லவர்கால கலைச் சிறப்பை அறிவிக்கின்றன.

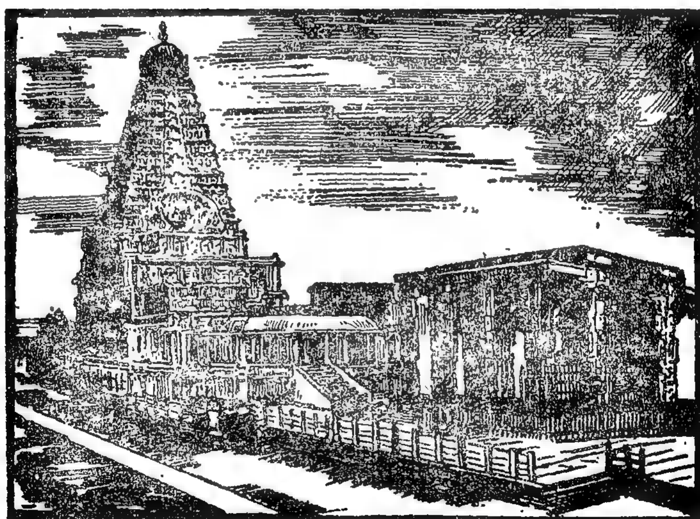

படம் 22. மாமல்லபுர சிற்பங்கள்

பல்லவர்கால ஆலயங்களின் அமைப்பு முறையின் கட்டிட அமைப்பு முறைகள் கட்டிடக்கலை மிகவும் வளர்ந்துவிட்ட நிலையினை உணர்த்துவதாக உள்ளன. பல்லவர்களுக்கு முற்பட்டகாலக்

கட்டிடங்களைப் பற்றியோ, கட்டிட அமைப்புக்களைப் பற்றியோ குறிப்புக்கள் ஏதும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. பல்லவர்கள் கால கற்கோயில் வடிவ அமைப்புக்களும், ஆலய அமைப்பு முறைகளும், சிற்பங்களின் அமைப்பையும் பார்க்கும்போது, அத்தகு சிறப்பு மிக்க ஆலயங்களை உருவாக்கிய சிற்பிகள், மிகச்சிறந்த கட்டிட அமைப்பு முறைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே தென்னிந்தியாவிலும் ஏழாம் நூற்றுண்டு பல்லவர் காலத்திற்கு முன்பே கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியுற்று இருந் திருக்க வேண்டும், தென்னிந்தியக் கட்டிட அமைப்பு முறையில் கைதேர்ந்த சிற்பிகள் நிறைந்திருக்க வேண்டுமென்பது தெளிவா கின்றது.

பல்லவப் பேரரசர்களைத் தொடர்ந்து தென்னிந்தியாவில் பேரரசு நிறுவிய பிற்காலச் சோழர்களும் கட்டிடக்கலையில் மிகுந்த ஆர்வ

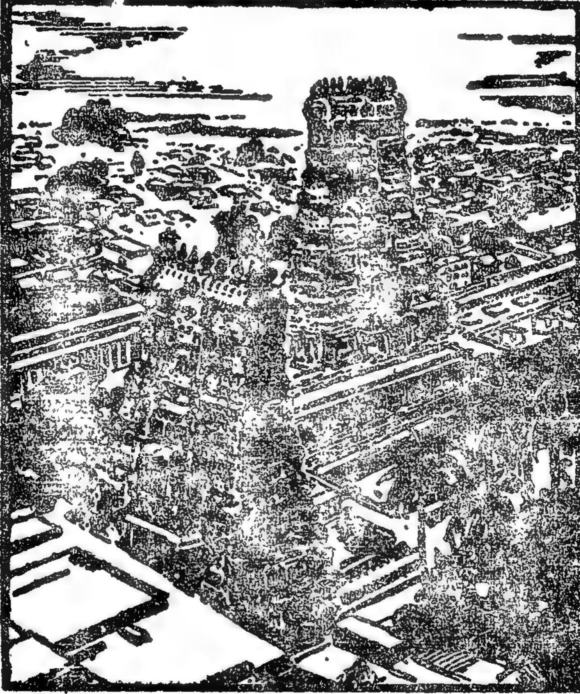
படம் 23. பிரகதீசுவரர் ஆலயம்

முடையவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அவர்கள் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டு வானளாவி நிற்கின்ற தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவில் எனப் புகழப்படுகின்ற பிரகதீசுவரர் ஆலயம், சோழர் காலக் கட்டிடக்கலைப் பெருமையை உலகம் உள்ளளவும் அறியச் செய்யும். தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவிலை உருவாக்கிய

இராசராச சோழனின் மகனான இராசேந்திர சோழன் கட்டிடக் கலையில் தந்தையையும் மிஞ்சவேண்டும் என்ற கலையார்வம் கொண்டு, தனது புதிய தலைநகரான கங்கை கொண்ட சோழ புரத்தில் தஞ்சைப் பெருங்கோவிலின் மாதிரியை உருவாக்கினான். தஞ்சைப் பெருங்கோவில் கோபுரத்தின் உயரம் 54 மீட்டராகும். அதன் உச்சியில் நிறுவப்பட்டிருக்கும் மாபெரும் விமானம் 80 டன் எடையுள்ள ஒரே கல்லால் ஆனது. அந்த அளவு எடையுள்ள ஒரேகல்லை 54 மீட்டர் உயரக் கோபுரத்தின்மேல் அந்தக் காலத்திலேயே ஏற்றியிருப்பது, பண்டைய தமிழர்களின் பொறியியல் திறமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. நான்கு மைல் தொலைவிலிருந்த ஒரு கிராமத்திலிருந்து தொடங்கிய சாரத்தின் வழியாக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, அப்பெருங்கல் கோபுரத்தின் உச்சிக்கு உருட்டிச் சென்றிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. இந்த நிகழ்ச்சியை வலியுறுத்தும் வண்ணம் தஞ்சைக்கு நான்கு கல் தொலைவில் சாரப்பள்ளம் என்ற கிராமம் உள்ளது. இந்தப் பெருங் கோவில் தமிழர் கட்டிடக்கலையின் மேன்மையை விளக்கும் மாபெரும் எடுத்துக்காட்டாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த கோவில் அமைப்பினைப் பின்பற்றி தமிழ்நாடு முழுவதிலும் ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டன. சோழர்கால ஆலயங்கள் அனைத்தும் மிகப் பெரிய உருவ அமைப்பினைக் கொண்டவை. ஆலயக் கோபுரங்கள் மற்றும் தூண்கள் அனைத்தும் விலைமதிக்க இயலாத தன்மை கொண்ட சிற்ப எழிலோவியங்களைக் கொண்டிருப்பனவாகும். "சோழர்காலச் சிற்பிகள் மாபெரும் ஆலயங்களைக் கற்பனை செய்தனர். அதை முடிக்கும்போது சிறந்த நுண்ணிய வேலைப்பாடு கொண்ட பொன் அணியைப்போல, அழகு மிளிரும் கலைக் கோவில் களாக உருவாக்கினர்" என ஃபெர்குசன் (Ferguson) என்ற வரலாற்றறிஞர் வியந்துரைக்கின்றார்.

கோவில் கட்டிடக்கலையில் ஒரு புது மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. எளிமையாக அமைக்கப்பட்டிருந்த நுழை வாயில்களுக்குப் பதிலாக மிகப்பெரிய கோபுரங்கள் வாயிற் கோபுரங்களாகக் கட்டத் தொடங்கப்பெற்றது. நுழைவாயிலில் ஒரு கோபுரம் கட்டுகின்ற நிலைமாறி, நான்கு திசைகளிலும் நான்கு வாயிற் கோபுரங்கள் உருவாக்குகின்ற தன்மை ஏற்பட்டது. வாயிற் கோபுரங்களுடன், கோவில் கருவறை மீது சிறிய கோபுரம் கட்டு கின்ற நிலை ஏற்பட்டது. இந்த மாற்றங்கள் காலப்போக்கில் ஏற்பட்டவைகளாகும். இருக்கின்ற கட்டிடக்கலையில் ஒருசில சிறந்த மாற்றங்களுடன் கூடிய புதிய கட்டிடக்கலை விஜயநகரப் பேரரசர்கள் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. அப்புதிய கட்டிடப்

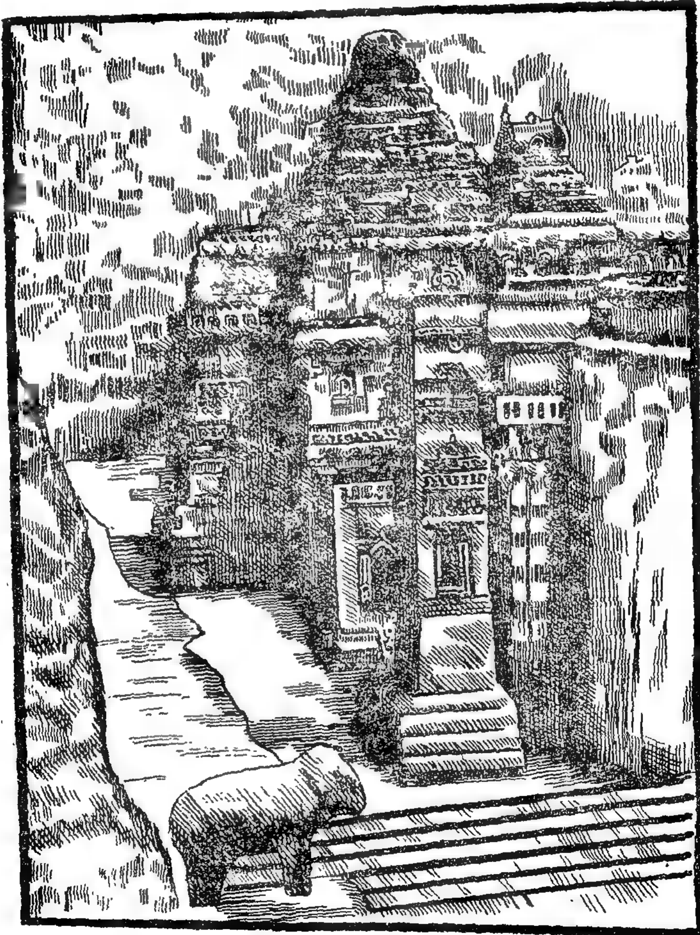
பாணியில் விஜய நகரப் பேரரசர்கள் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் ஆலயங்களை நிறுவினார்கள். அவ்வரசர்கள் கட்டிய கோவில்களின் நுழைவாயில் கோபுரங்களுக்கு 'இராய கோபுரம்' என்று பெயர். விஜய நகரப் பேரரசில் மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கிய ராயர் (Rayar) குல அரசர்களைப் பெருமைப்படுத்தும் வகையில் அப்பெயர் வழங்கி வருகின்றது. இதுமட்டுமின்றி ஒவ்வொரு கோவிலிலும் 'ஆயிரங்கால் மண்டபம்' (Pillared Mandapams) கருவறையைச்

படம் 24. மதுரை கோவில்

சுற்றிலும் மேற்கூரையுடன் கூடிய விசாலமான நடைகள், பிரகாரங்கள் (Covered Corridors) போன்றவைகள் காணப்படு கின்றன. விஜய நகரில் கிருஷ்ணதேவராயரால் கட்டப்பட்ட **'வித்தாலசாமி ஆலயம்'** (Vithalasamy Temple) 'ஹசரா இராம சுவாமி ஆலயம்' (Hazara Ramaswamy Temple) மற்றும் கிருஷ்ணசாமி ஆலயம் (Krishnasamy Temple) போன்ற விஜய நகரையாண்ட பேரரசர்களின் பெருமித ஆட்சியின் பெருமையைப்

பேசும் ஆலயங்கள் தலைக்கோட்டைப் போரையடுத்து (Battle of Talikota) விஜய நகரில் நுழைந்த முஸ்லிம் படைகளின் அழிவுச் செயல்களுக்கு இலக்காயின. இன்று அழிந்த நிலையில் பழம்பெருமையினை உணர்த்தும் சோகச் சின்னங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அதேநேரத்தில் மதுரை, திருவரங்கம் எனப்படும் ஸ்ரீரங்கம், திருநெல்வேலி போன்ற நகர்களில் விளங்கும் ஆலயங்கள்

படம் 25. கைலாசநாதர் கோவில்

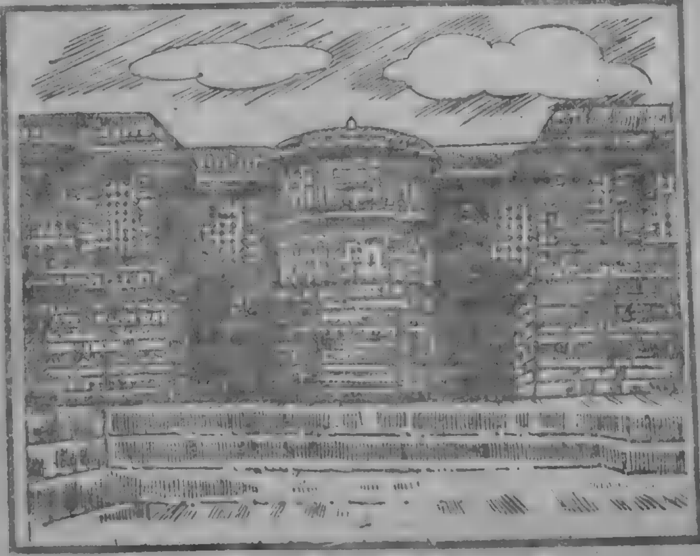
விஜயநகர அரசர்களின் கட்டிடக்கலை ஆர்வத்தை உலகிற்குப் பறைசாற்றிய வண்ணம் வானளாவ நிற்கின்றன.

வடஇந்தியாவிலும், தென்குமரி உட்பட்ட தென்னிந்தியப்பகுதி களிலும் இருவேறு வகைப்பட்ட ஆலயக் கட்டிடக்கலை தோன்றி வளர்ந்திருந்தது என்பதைக் கண்டோம். இவ்விரண்டு பகுதிகளுக்கும் இடைப்பட்ட தக்கணப் பகுதியில், வட, தென்னிந்திய ஆலயக் கட்டிடக் கலைகளின் கலப்புப் பாணியைக் காண முடியும். தக்கணப் பகுதியில் ஆட்சி செலுத்திய ராஷ்டிர கூட (Rashtra Kutas) சாளுக்கிய (Chalukya) அரச வமிசங்கள் இந்த கலப்புக் கட்டிடக் கலையைப் பெரிதும் ஆதரித்தனர். சாளுக்கிய அரசின் தலைநகரான பாதாமி நகரில் (Badami) கட்டப் பட்ட கோவில்கள் பல்லவர்களின் குகைக் கோவில் அமைப்பில் கட்டப்பட்டுள்ளது. பலகோவில்கள் பல்லவர் கட்டிடக்கலை அமைப்பிலும் கட்டப்பட்டிருந்தன. அந்த இந்துக் கோவில்களில் அழகான வடிவமைப்பு கொண்ட அழகுச்சிலைகளும், சிற்பங்களும் வடிக்கப்பட்டிருந்தன. பல்லவர்கள் கட்டிட அமைப்பில் எல்லோ ராவில் கைலாசநாதர் கோவில் பாறையைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அக்கோயிலை உருவாக்கியவர் இராஷ்டிரகூட மன்னர்களில் மிகவும் புகழ்பெற்று விளங்கும் முதலாம் கிருஷ்ண (Krishna I)என்பவராகும்.

சாளுக்கியர்களும், இராஷ்டிர கூடர்களும் தக்கணத்தில் பல்லவர் கட்டிட முறைகளைப் பின்பற்றிய அதே காலத்தில் மைசூரை ஆண்ட (தற்போது கர்நாடக மாநிலம்) ஹொய்சால வம்சத்து (Hoysalas) அரசர்கள் புதிய கட்டிட முறையைத் தோற்றுவித்தனர். பதின்மூன்று பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில் அரசோச்சிய ஹொய்சாலர்கள், தங்களுக்கு முன்பிருந்த 'கங்கர்கள்' (Gangas) பின்பற்றிய அதே கட்டிட முறையை ஒரு சில மாற்றங் களுடன் கையாண்டனர். கங்கர்குல அரசனின் அமைச்சரான சாமுண்ட ராயா (Chamunda Raya) என்பவர் கி. பி. 983 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் மாபெரும் கோமதீஸ்வரர் சிலையை (Gomates warar) உருவாக்க காரணமாக இருந்தார். 'கோமேதா' (Gomata) என்ற சமண துறவியின் பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்தும் வண்ணம் அந்த மாபெரும் சிலையை வடிக்கச் செய்தார் என்று நம்பப் படுகின்றது. சரவண பெல்கோலா (Saravana Belgola) என்றழைக்கப்படும் குன்றின்மீது, 18 மீட்டர் உயரத்தில் இந்த கோமதீஸ்வரரின் கற்சிலை நிறுவப்பட்டுள்ளது. உலகப் புகழ் பெற்று விளங்கும் கற்சிலைகளில் இந்த கோமதீஸ்வரரின் சிலையும் ஒன்றெனப் புகழப்படுகின்றது.

கங்க அரசகுலத்தினரைப் போலவே, ஹொய்சாலர்களும் கட்டிடக் கலையிலும், சிற்பக்கலையிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். துவார சமுத்திரம் என்றழைக்கப்படுகின்ற ஹளபீடு (Dwara-

samudra or Halebid) என்ற நகரில் கட்டப்பட்ட ஹொய்சாலீஸ்வரர் ஆலயம் (Hoysaleswara Temple), ஹொய்சாலர்களால் கட்டப்பட்ட ஆலயங்களுள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்றாகும். ஹொய்சாலர் ஆலயங்கள் விண்மீன் வடிவில் (Star Shaped) கட்டப்பட்டவை. விண்மீன் வடிவத்தில் ஐங்கோண வடிவில் அமைக்கப்பட்ட அடித்தளத்தின் மீது ஹொய்சாலர்களின் ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த அடித்தளங்கள் பெருமளவில் சிற்பங்களைச் செதுக்குவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளன.

படம் 26. ஹொய்சாலீஸ்வரர் ஆலயம்

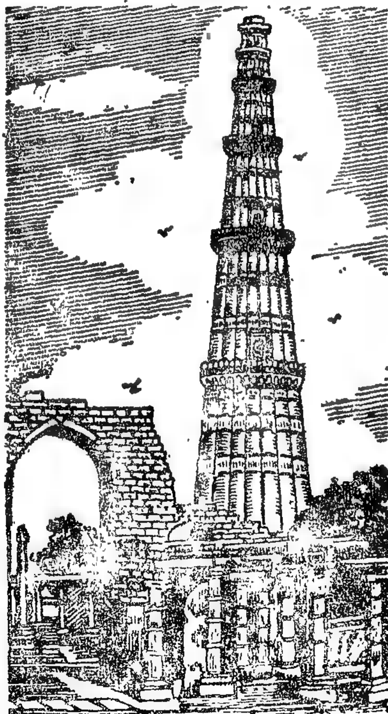
ஆலயக் கோபுரங்கள் சோழர் காலத்துக் கோபுரங்களைப் போலவே பிரமிடுகள் போன்று அடுக்கடுக்காகக் கட்டப்பட்டன. ஆனால் ஹொய்சாலர் காலத்துக் கோபுரங்களின் உயரம் குறைவாக இருக்கின்றது. ஆலயம் முழுவதிலும் மிருகங்கள், பறவைகளின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. சிற்பிகளின் கலையார்வத்தையும், திறமையையும் அச்சிற்பங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இடைக்கால ஆலயங்களில் அழகுக்கும், அமைப்புக்கும் செல்வாக்கு குறைந்து, சமயக்கருத்துக்களையும், கொள்கைகளையும் விளக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. பாலர்கள் (Palas) சேனர்கள் (Senas) சண்டேளர்கள் (Chandellas) மற்றும் காளச்சூரிகள் (Kalachuris) போன்ற வடஇந்திய அரசுப் பரம்பரைகள்

அத்தகுபாணியிலேயே ஆலயங்களை அமைத்துச்சென்றனர். எனவே அழகிலோ, அமைப்பிலோ, சிற்பக்கலைச் சிறப்புகளிலோ, இடைக் காலத்து ஆலயங்கள், அதற்கு முந்திய காலத்து ஆலயங்களை விடக் குறைந்தே காணப்பட்டன.

4. முஸ்லிம்களின் ஆட்சியில் இந்தியக் கட்டிடக் கலையில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள்

இந்தியாவில் முஸ்லிம்களுக்குக் கிடைத்த வெற்றி, இக்கட்டிட கலையிலும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தும் காரணியாயிற்று. இந்தோ-முஸ்லிம் கட்டிடக் கலை என்ற புதிய கட்டிட அமைப்பு முறை தோன்றியது. டெல்லி சுல்தானியக் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் அனைத்தும் அந்த கலப்பு முறையிலேயே கட்டப் பட்டிருக்கின்றன. கட்டிட கலைஞர்களில் பெரும்பாலோர் இந்துக்களே. அக் கலைஞர்கள் வெளிநாட்டு கட்டிடக்கலை நுணுக்கங் களைக்கற்று, அவைகளையும் இணைத்து, புதியபாணியில் கட்டிடங்களை உருவாக்கத் துணிந்தனர். அந்தப் புதிய பாணியே இந்தோ-முஸ்லிம் கட்டிடக்கலை என வழங்கப் படுகின்றது. முஸ்லிம் ஆட்சி யின் ஆரம்ப காலத்தில் இந்துக் கோவில்களே, முஸ்லிம்களின் மசூதிகளாக மாற்றப்பட்டன. எனவே இந்திய கட்டிட அமைப்பும், கலைகளும் அப்படியே ஏற் றுக்கொள்ளப் பட்டன. விரைவில் முஸ்லிம் கட்டி டக்கலை உயர்நிலையை அடைந்தது. அலங்கார வளைவுகளும் (Arches) அரைக்கோள வடிவத்தில் அமைக்கப்படும் ஆலயத் தின் கூரைகளும் (Domes)

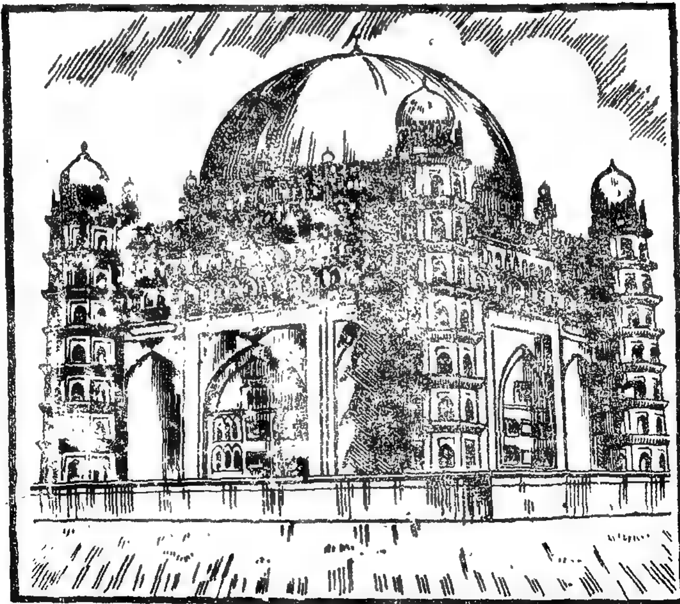

படம் 27. குதுப்மினர்

தொழுகைக்கு அழைப்பு விடுக்கும் உயர்ந்த ஒற்றைக் கோபுரங் களும் (Minars) மசூதியின் நாற்புறங்களிலும் நெடிதுயர்ந்து நிற்கும்

கோபுரங்களும் (Minarets) சதுரங்கள், வளைவுகள் கொண்ட சித்திர வேலைப்பாடுகளும், புனித நூலின் கருத்துக்களை அழகிய எழுத்துக்களில் பொறிப்பதும் ஆகியவைகளே முஸ்லிம் கட்டிடக் கலையின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். டெல்லியிலிருக்கும் குதுப்மினர் (Kutb Minar) வங்காளத்தில் கௌர் நகரிலிருந்த மசூதிகள், ஜான் பூரிலிருந்த அடாலா மசூதி, மற்றும் ஜாமி மசூதி போன்றவை சுல்தானியக் காலத்தின் பெருமையை விளக்கும் ஒரு சில சின்னங்களாகும்.

தக்கணத்திலிருந்த பாமினி அரசுகள் (Bhamani Kingdoms) கலை, இலக்கியம் மற்றும் அறிவியல் கலைகளின் காவலர்களாகத் திகழ்ந்தன. அவ்வரசுகள் காலக் கட்டிடக்கலை இந்திய, துருக்கிய, எகிப்திய, பாரசீகக் கட்டிடக் கலைகளின் கலப்பாக காட்சியளித்தது. குல்பர்கா கோட்டையிலிருக்கும் ஜும்மா மசூதியும், பிடாரியில் முகமது கவான் (Mohammed Gawan) உருவாக்கிய

படம் 28. கோல்கும்பா

கல்லூரியும், அத்தகு கலப்பு கட்டிடக்கலைக்குச் சான்ருக விளங்குகின்றன. பீஜப்பூரின் சுல்தாஞக இருந்த முகமது அடில் ஷாவின் (Mohammed Adil Shah) கல்லறை கோல்கும்பா (Gol Gumbas) என்றழைக்கப்படுகின்ற கலையழகு மிளிர்கின்ற கட்டிடமாகும்.

அக்கட்டிடம் 17ஆம் நூற்றுண்டில் ஆண்ட பாமினி அரசுகளின் கட்டிடக்கலைச் சிறப்பிற்குச் சான்றுகத் திகழ்கிறது. பாமினி அரசுகள் காலத்தில் கட்டப்பட்ட பெரும்பாலான கட்டிடங்கள், இந்துக்களின் கோவில்களை இடித்துவிட்டு, அதே இடங்களிலேயே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்துக்கோவில்களின் சிதைவிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பல பொருள்களை, முஸ்லிம்களும் தங்கள் கட்டிடத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதனுல் இந்தியக் கட்டிடக் கலைமுறைகளும் இஸ்லாமியக் கட்டிடக் கலையோடு இணைய நேர்ந்தது எனலாம்.

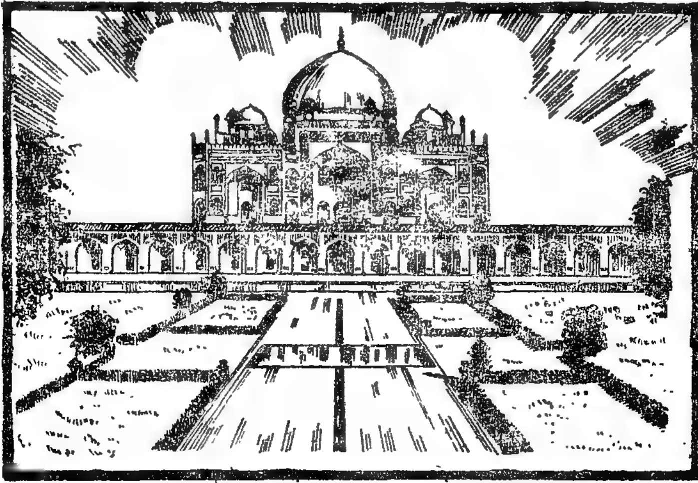
பாமினி அரசுகள் பாரசீகம், துருக்கி, எகிப்து போன்ற நாடுகளிலிருந்து கட்டிடக் கலைஞர்களை வரவழைத்து, தங்கள் நாடுகளில் குடியேற்றினர். அந்தக் கலைஞர்கள் கட்டிய கட்டிடங்களில் அந்நிய வாடை வீ சி ய து. பின்னர் படிப்படியாக உறுதியும், வனப்பும் வாய்ந்த தக்கணத்துக் கட்டிடக்கலை உருவாயிற்று.

மொகலாயப் பேரரசர்கள் கலைப்பிரியர்கள். அவர்கள் பெருமளவில் மாபெரும் மாளிகைகளையும், கோட்டைகளையும், மசூதிகளையும் நாடெங்கும் கட்டினர். அனைத்துக் கலைகளுக்கும் பேராதரவு அளித்தனர். பண்டைய பாரசீக-இந்திய அழகுக்கலைகளின் கலப்பு ஏற்பட்டது. சுல்தானியக்காலக் கலை, கட்டிட முறைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறுதல் பெற்று, மொகலாயர் காலத்தில் இந்தோ - சராசனியக் கலையாக (Indo - Saracenic Architecture) உருமாறியது. மொகலாயர் காலத்தில் இந்தக் கட்டிடக்கலை உன்னத நிலையை அடைந்தது.

சமண, இந்துக் கோவில்களில் காணப்பட்ட அழகு அம்சங்களான சதுரவடிவத் தூண்கள் அமைப்பையும், நீண்ட வரிசையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த வளைவுகளையும் (Arches) மொகலாயர்கள் அ ப் ப டி யே பின்பற்றினர். புத்தவிகாரங்களின் அமைப்பு, முஸ்லிம்கள் காலத்தில் உருமாறி, அரைக்கோள வடிவ மேற்கூரையானது (Domes).

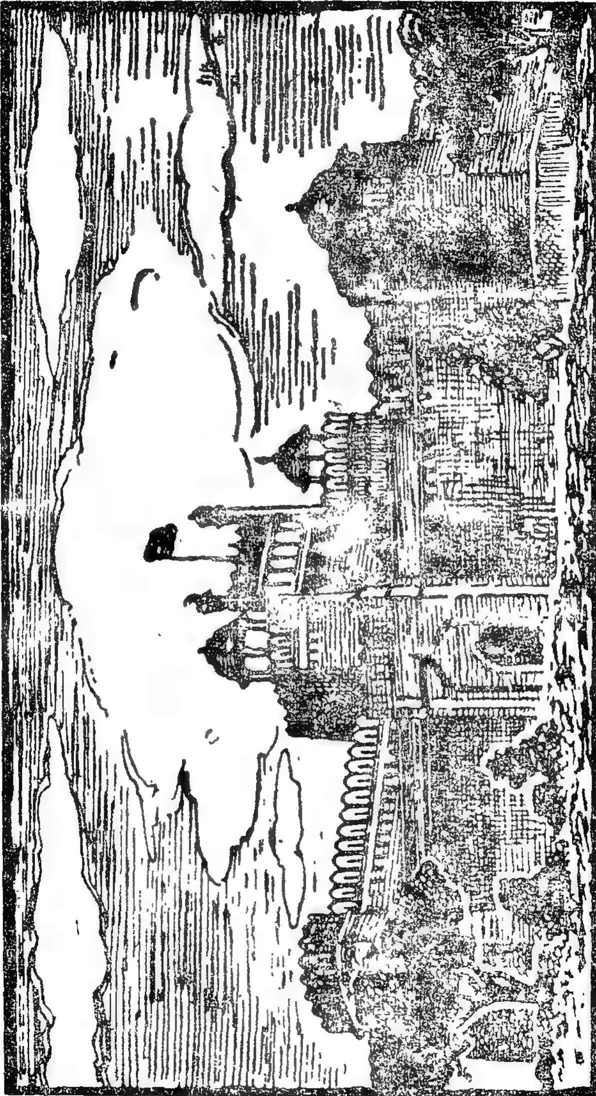
டெல்லியில் கட்டப்பட்ட ஹுமாயூனின் கல்லறை (Tomb of Humayun) பதேபூர் சிக்ரி நகரில் கட்டப்பட்ட புலந்த் தர்வாசா. (Buland Darwaza-வெற்றி வளைவுகள்) மற்றும் பளிங்குக்கல் மசூதி, போன்றவை மாமன்னர் அக்பரின் கட்டிடக்கலை ஆர்வத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன; மொகலாயர் காலக் கட்டிடக்கலையின் சிறப்பையும் விளக்குகின்றன. நூர்ஜகான் பேரரசியார் தனது தந்தையின் நினைவாக ஆக்ராவில் கட்டிய கல்லறை (Mausoleum of Itimad-uddaula) ஜஹாங்கீர் காலத்துக் கட்டிடக்கலையின்

வளர்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது. ஜஹாங்கீரின் கல்லறையை லாகூருக்கருகில் ஷாதரா (Shahdara) என்ற இடத்தில் நூர்ஜகான் கட்டிமுடித்தார். அக்பரே தனது கல்லறையின் வடிவமைப்பை உருவாக்கி சிக்கந்தரா நகரில் (Sikkandara) கட்டவும் ஆரம்பித்திருந்தார். ஆனால், கல்லறை கட்டிமுடிப்பதற்குள் அக்பர் இறக்கவே, ஜஹாங்கீர் அதைக்கட்டி முடித்தார். இவைகள் அனைத்தும் மொகலாயர் காலத்து கட்டிடக் கலையின் சிறப்புக்களை விளக்கும் ஒரு சில சான்றுகளேயாகும்.

படம் 29. ஹுமாயூன் கல்லறை

மொகலாயர்காலக் கட்டிடக்கலை பேரரசர் ஷாஜகான் (Shah Jahan) காலத்தில் மிகவும் உன்னத நிலையை அடைந்தது: செங்கோட்டை, ஜும்மா மசூதி (இவையிரண்டும் டெல்லியில் உள்ளவை) முத்து மசூதி அல்லது மோதி மசூதி (Pearl Mosque or Moti-Masjid), தாஜ்மகால் (இவையிரண்டும் ஆக்ராவில் உள்ளவை) ஆகிய கட்டிடங்கள் மிகவும் புகழ்பெற்றக் கட்டிடங்கள் ஆகும். டெல்லியில் ஷாஜகானுபாத் என்ற நகரை நிர்மாணித்து, அந்நகருக்குள் செங்கோட்டையை ஷாஜகான் கட்டினார். செங்கோட்டையின் மிகச்சிறந்த பகுதியான திவானி காஸ் (Diwani Khas-Hall of Private Audience) என்ற அறையில் பேரரசர் அரசின் முக்கிய அதிகாரிகளைச் சந்திப்பார். 'திவானி ஆம்' (Diwani-Am or Hall of Public audience) என்பது பேரரசரின் அரசவைக் கூடும் இடமாகும். அந்த அவையில் அரசரை அனைவரும் நேரில் சந்திக்க இயலும். அந்த இரண்டு அறைகளில் 'திவானிகாஸ்'

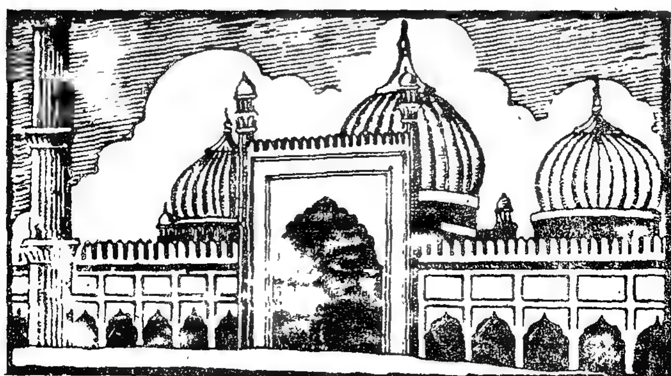

படம் 30. செங்கோட்டை

என்ற அறை மிகமிக அழகாக அருமையான வேலைப்பாடுகளுடன் காணப்படுகிறது. அந்த அறையில் ஒருபகுதியில் கீழ்க்கண்ட வாசகம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

"If there is a Paradise on Earth
It is this, it is this, it is this"

"இப்பூவுலகில் சொர்க்கம் என்ற ஒன்று இருக்குமானால், அது இதுவே, அது இதுவே, அது இதுவே" என்ற பொருள் விளங்க,

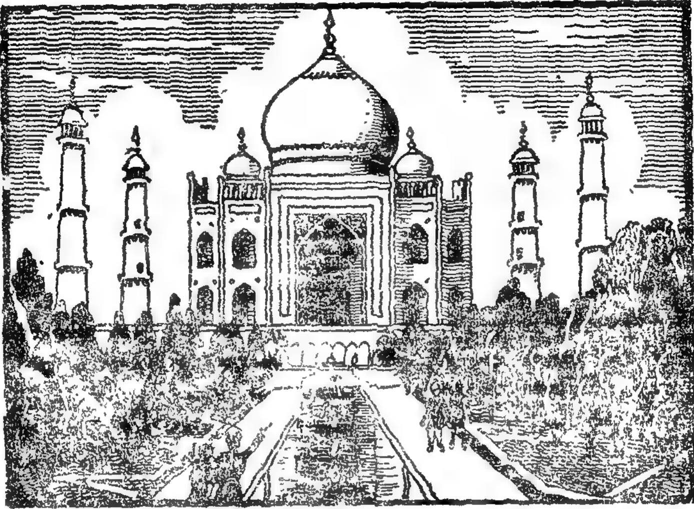
படம் 31. ஜும்மா மசூதி

எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களைப் படிக்கும்போது ஷாஜகானின் கலையுள்ளமும், அவனது கற்பனை வடிவத்தினையும் ஓரளவு ஊகித்தறிய முடியும்.

டெல்லியிலிருக்கும் ஜும்மா மசூதிதான் இந்தியாவிலேயே மிகப்பெரிய மசூதியாகும். அம்மசூதியின் உள்புறம் எந்த அலங்காரமோ, சித்திர வேலைப்பாடுகளோ இன்றி வெறுமையாகக் காட்சியளிக்கின்றது. 'அல்லாவை உளமாற தொழும் இடத்தில், மனதினை ஈர்க்கும் விதத்தில் எவ்வித அழகு கலை அம்சங்களும் இருக்கக்கூடாது' என்ற உயரிய நோக்கினாலேயே அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என நம்புகின்றனர்.

ஆக்ரா நகரில் யமுனைநதிக்கரையில் மறைந்துவிட்ட காதல் மனைவி மும்தாஜின் நினைவஞ்சலியாக ஷாஜகானால் உருவாக்கப் பட்ட எழிலோவியமே தாஜ்மகால் ஆகும். ஷாஜகானின்

துணைவி 1630ஆம் ஆண்டு உயிர்நீத்தார். ஆனால், தாஜ்மகால் உருவில் ஷாஜகான் அவளது நினைவை, பளிங்குமாளிகையாக வடித்தான். அழிவற்ற காதலின் சின்னமாக, உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாக, மொகலாயப் பேரரசின் பெருமையின் எடுத்துக்காட்

படம் 32. தாஜ்மகால்

டாக தாஜ்மகால் ஒளிவீசி நிற்கின்றது. அந்த அழகு நினைவாலயத்தை உருவாக்க, உலகில் பல பாகங்களிலிருந்தும் கட்டிடக் கலைஞர்கள் வரவேற்கப்பட்டனர். கட்டிடக் கலையில் தேர்ந்த உலகத்துக் கலைஞர்கள் அனைவரும் உஸ்தாத் இசா (Ustad Isa) என்பவரின் தலைமையில் பணியாற்றினார்கள். தினமும் இருபதாயிரத்திற்கும் அதிகமானோர் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் உழைத்து, மூன்றரை கோடி ரூபாய்க்கும் அதிகமான செலவில் கட்டி முடிக்கப்பட்டதே தாஜ்மகால் ஆகும்.

கணவன்-மனைவியரின் காதல் வாழ்வின் உன்னதத் தன்மையை உலகிற்கு எடுத்துரைப்பது தாஜ்மகால் ஆகும். அந்த காதல் மாளிகையைக் கட்டி முடித்தவர்கள் இஸ்லாமியக் கட்டிடக் கலைஞர்கள் ; அதை அழகுபடுத்தியவர்கள் இந்துக் கலைஞர்கள் ஆவர்.

Conclusion

ஆக்ராவிலிருக்கும் முத்து மசூதி முழுவதும் சுத்தமான வெண்ணிற பளிங்குக் கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டு, முத்த

போல் பளிச்சிடுகின்றது. அந்த மகுதி மொகலாயக் கட்டிடக் கலையின் உன்னத நிலைக்குச் சான்றாக மிளிர்கின்றது.

5. இந்திய - ஆங்கில கட்டிடக்கலை (Indo - British Architecture)

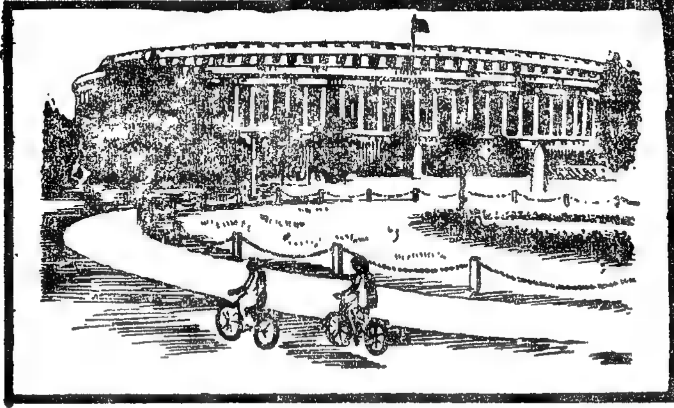
மொகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சியும், ஆங்கில ஆட்சியின் தொடக்கமும், இந்தியக் கட்டிடக்கலை வீழ்ச்சியைத் தோற்றுவித்தன. கலையழகு மிக்க கட்டிடங்களையும் சிற்பங்களையும் போற்றுவோரும், ஆதரிப்போரும் இல்லாததனால், கட்டிடக்கலை வீழ்ச்சி யடைந்தது. ஆங்கில ஆட்சியாளரின் தேவைக்கேற்ப ஒரேமாதிரியான, எந்தவித அலங்காரங்களுமில்லாத எளிமையான கட்டிடங்களே கட்டப்பட்டன. இந்த எளிய முறையினால் தமது கற்பனை வளத்தினையும் கட்டிடத் திறமையினையும், தமது கைவண்ணத்தையும் காட்டுகின்ற வாய்ப்பு கட்டிடக் கலைஞர்களுக்குக் கிட்டவில்லை. ஏதோ உழைப்பு, உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம், உண்டு வாழப் போதுமானது என்ற எளிய முறையில் வாழவேண்டிய நிலையில் இருந்த கட்டிடக் கலைஞன், தனது பரம்பரைத் திறமை பயனற்று மழுங்கிப் போவதைக் கண்டான். எளிமையும், பயனுமே ஆங்கிலக் கட்டிடக்கலையின் அடித்தளமாக இருந்தன. கட்டிடங்களைக் கட்டப் பயன்படுத்திய பொருள்களும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே மாற்றம் பெற்றன. செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரங்கள் ஆகிய பழைய பொருள்களுக்குப் பதிலாக, சிமெண்டு, இரும்பு, போன்றவைகளும், பலவித வர்ணங்களும் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கு ஏற்ற பொருள்களாயின. செல்வந்தர்கள் வாழும் பங்களாக்கள், தொழிற் கூடங்கள், கோட்டைகள், கதீட்ரல் என்ற திருக்கோயில்கள் ஆகிய அனைத்துமே ஐரோப்பிய கட்டிட முறையில் கட்டப்பட்டன. பம்பாய் அரசு அலுவலகங்கள், லாகூர் புகைவண்டி நிலையம், குவாலியர், பரோடா போன்ற நகரங்களில் இருந்த மாளிகைகள், கல்கத்தாவில் விக்டோரியா பேரரசியாரின் நினைவாலயம் (Victoria Memorial in Calcutta) போன்றவை ஐரோப்பிய கட்டிடக்கலைக்கு ஒருசில உதாரணங்களாகும்.

ஐரோப்பியக் கட்டிடக்கலை இந்தியாவில் நிலைபெற்று விட்டதால் தமது பண்டைய திறமைகளை மறந்துவிடுகின்ற நிலையிலிருந்த இந்திய கட்டிடக் கலைஞனுக்கு ஐரோப்பியர் காலத்திலும் ஒரு வாய்ப்பு கிட்டியது. இந்திய வரலாற்றுச் சின்னங்களின் பாதுகாப்புச் சட்டம் (Ancient Monuments Preservation Act of 1904) கர்ஸான் பிரபுவால் இயற்றப்பட்டது. பழங்கால வரலாற்றுச் சின்னங்களை பழுதுபார்ப்பதற்கும், பாதுகாப்பதற்கும் இந்தியக்

கட்டிடக்கலை வல்லுநர்கள் தேவைப்பட்டனர். தென்னிந்தியாவில் பல மடாலயங்களும், திருப்பணி மன்றங்களும் பழைய கோவில் களைப் புதுப்பிப்பதற்கும், புதிய கோவில்களை உருவாக்குவதற்கும் பழைய இந்திய கட்டிடக்கலை நுணுக்கங்களில் சிறந்தோரைத் தேடி கண்டுபிடிக்க வேண்டியதாயிற்று. சிற்ப சாஸ்திரங்களில் சிறந்தோருக்கு மீண்டும் உயர்வு கிட்டியது. இராஜஸ்தானத்தி லிருந்த சுதேச அரசுகள் பண்டைய முறையில் மாபெரும் மாளிகைகளை கட்டத்தொடங்கினர். இந்தியக் கட்டிடக்கலை வல்லுநர்கள் பெருமளவில் தேவைப்பட்டனர். பனாரஸில் கங்கை நதிக்கரையை அழகுபடுத்தும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டிருந்த ஆலயங்களும், மடங்களும் மொகலாயப் பேரரசர் அவுரங்கசீப்பின் காலத்தில் அழிக்கப்பட்டன. பனாரஸ் தனது பண்டைய சிறப்பை இழந்து விட்டிருந்தது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் பனாரஸ் நகரம் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. புதியவகைக் கட்டிடங்கள் தோன்றலாயின. சில கட்டிடங்கள் புதுமையானதாகவும் கட்டப் பட்டன. பண்டைய முறையில் இந்துக்களின் ஆலயங்களும் கட்டப்பட்டன. இத்தகு பணியில் இந்திய கட்டிடக்கலை நிபுணர்கள் மீண்டும் வாய்ப்பு பெற்றனர். புதிய கோவில்களின் அமைப்புக்கள் சற்றுப் புதுமையானவையாகத் தென்படுகின்றன.

ஐரோப்பியரின் கட்டிட முறையில் கட்டப்பட்ட ஆங்கிலே யரின் கட்டிட அமைப்புக்கள் இந்திய கட்டிடக் கலைஞர்களுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாய் விளங்கின. ஐரோப்பிய கட்டிட முறை இந்தியாவில் புகுத்தப்பட்ட பின்னர், ஐரோப்பிய-இந்திய கலப்புக் கட்டிடக்கலை தோன்றியது. இந்தக் கலப்புக் கலையின் செயலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் புதுடில்லி நகர அமைப்பைக் கூறலாம். சர் எட்வின் லூட்யன்ஸ் (Sir Edwin Lutyens) சர் எட்வர்ட் பேக்கர் (Sir Edward Baker) ஆகிய இவ்விருவரும் புதுடில்லி நகரை 1930-க்குப் பின்னர் நிர்மாணித்தனர். நிர்மாணத் திட்டங்களைத் தீட்டும்போது புதிய ரோமானிய கட்டிடக்கலை மற்றும் நகர அமைப்பு முறையைப் பின்பற்ற முடிவு செய்தனர். ஆனால் ஜார்ஜ் பெர்னார்டுஷா (George Bernard Shaw) மற்றும் சர் வில்லியம் ரோதன்ஸ்டின் (Sir William Rothenstein) போன்றோரின் கடும் எதிர்ப்புக் காரணமாக அத்தகைய திட்டம் கைவிடப்பட்டது. இந்திய முறையில் நகரை நிர்மாணிக்க முடிவுசெய்தனர். அவர்கள் உருவாக்கிய கட்டி டங்களும் ஐரோப்பிய-இந்திய கலப்புக்கட்டிட அமைப்பு முறையில் அமைந்திருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு கட்டிடமும் தனித்தனியாக அழகோ அமைப்போ இல்லாது காணப்பட்டது. கட்டிடக்கலைஞர்

களின் அத்தகைய தோல்விக்குக் காரணம் அவர்களுடைய திறமைக் குறைவோ, கட்டிட முறைகளின் குறைபாடுகளோ அல்ல. அவர்கள் புதுடில்லியை நிர்மாணிக்க முயன்றபோது, பண்டையக் கட்டிடக்கலையின் மீதிருந்த ஆர்வம் முழுதும் குறைந்

படம் 33 பார்லிமெண்ட்

திருக்கவுமில்லை. புதிய ஐரோப்பியபாணி மக்களிடையே மதிப்புப் பெற்றிருக்கவுமில்லை. இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் உருவாக்கப் பட்ட நகர் சிறப்புத் தன்மையற்று விளங்குவதில் வியப்பேதுமில்லை. பஞ்சாப், ஹரியானு மாநிலங்களின் தலைநகரான சண்டிகர் (Chandigarh) நகரம் பிரெஞ்சுக் கட்டிடக்கலை நிபுணர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்டு, கலையழகும், கட்டிட அமைப்புச் சிறப்புக்களும் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

ஆ. ஓவியக்கலை

1. ஓவியக் கலையின் தோற்றம்

கிறிஸ்து தோன்றுவதற்கு பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்பே பண்டைய இந்தியாவில் ஓவியக்கலை தோன்றியிருக்கின்றது. புத்த சமய நூல்களும், பிராமண சமய இலக்கியங்களும் இந்திய ஓவியக் கலையினைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கின்றன. ஓவியம் மனிதனின் உள்ளத்து எழுச்சிகளை வெளிப்படுத்துவது, உள்ளத்து எழுச்சிகள் சமயச் சார்புடையதாகவோ, அல்லது உலகியல் வாழ்க்கையைச் சார்ந்ததாகவோ இருக்கும். சமயச் சார்புடைய அல்லது உலகியலைச் சார்ந்த எந்தவித ஓவியமாக இருப்பினும், மக்களிடையே மதிப்பு பெற்று, அனைத்து வகுப்பினர் சாதியினராலும் உருவாக்கப்படுவதாக

மனித வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்திருக்கின்றது. இந்து சமய இலக்கியங்களான பிரம்மானங்களும் (Brahmanas) புத்த இலக்கியத்தில் காணப்படும் சில சூத்திரங்களும் ஓவியம் கலையாக உயர்ந்த நிலையினை உணர்த்துகின்றன. பண்டைக் காலந்தொட்டே ஓவியங்கள் தீட்டுவதில் சில முறைகள் கடைபிடிக்கப்பட்டு வந்தன. அந்த தொடக்கக்கால முறைகளே பின்னர் ஓவியக்கலையின் நுணுக்கங்களையும், ஓவியங்களைப் பாகுபாடு செய்கின்ற வழிகளையும், ஓவிய முறைகளையும், பிற்காலத்தில் வரையறை செய்யப்பட்ட ஓவிய விதிகளாக உருமாற்றம் பெற்றன.

தொல்பழங்காலத்து ஓவ்வியங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்திய கிழக்கெல்லை நிறுவனத்திற்குட்பட்ட (Eastern states Agency) சுர்குஜா (Surguja State) அரசிலுள்ள ராம்கார் (Ramgarh) மலைகளில் இருக்கும் சிதபங்கா அல்லது ஜோகிமாரா (Sitabenga or Jogimara) குகைகளின் கூரையில் தீட்டப்பட்டிருக்கின்ற வண்ண ஓவியங்களே மிகவும் பழமையானவை என வரலாறு கூறுகின்றது. ஜோகிமாரா குகை வண்ண ஓவியங்களின் உடைகளும், காஞ்சி ஸ்தூபியிலிருக்கும் சிற்பங்களின் உடையமைப்பும் ஒரே மாதிரி யாகக் காணப்படுகின்றன. இக்குறிப்பினைக் கொண்டே ஜோகி மாரா குகை ஓவியங்கள் கிறிஸ்துவுக்கு இரண்டு நூற்றுண்டு களுக்கு முற்பட்டவை எனக் கணக்கிடப்படுகின்றன.

2. அஜந்தா ஓவியங்கள்

குப்தர்கள் ஆட்சிகாலம் ஓவியக் கலையின் பொற்காலம் எனப் புகழப்படுகின்றது. அஜந்தா வண்ண ஓவியங்கள் இந்திய ஓவியனின் கைவண்ணத்தையும், கலைத்திறமையினையும், உள்ளத்து எண்ணங்களையும் வண்ணக்கலவையில் தோய்த்தெடுத்து, அழியாப் புகழ் பெற்று வாழ ஓவியங்களாகத் தீட்டுகின்ற மாண்பையும், ஓவியக்கலை பெற்றிருந்த உயர்வையும், முறைகளில் செம்மை பெற்ற தன்மையினையும் விளக்கி நிற்கின்றன. அஜந்தா குகைகளிலுள்ள அத்தனை ஓவியங்களும் ஒரே காலத்தில் தீட்டப்பட்டவைகளல்ல. சில ஓவியங்கள் கிறிஸ்துவுக்கு முன் நூற்றுண்டிலும், ஒரு சில கி. பி. முதல் நூற்றுண்டிலும் தீட்டப் பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. இருப்பினும் உலகப் புகழ் பெற்ற அஜந்தா ஓவியங்கள் எனக் கருதப்படுகின்ற ஓவியங்களனைத்தும் குப்தர்கள் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டவை களே ஆகும் (கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டு). அந்த ஓவியங்களின் வண்ணங்கள் பல நூற்றுண்டுகளுக்குப் பின்னரும், மங்காமல்,

புதியவை போன்றே காணப்படுவது காண்போருக்கு வியப்பூட்டு கின்றது. கண்களுக்கு விருந்தையும், உள்ளத்திற்கு உவகையை யும் கொடுக்கின்ற எழில் கொஞ்சும் உயிரோவியங்களாக அஜந்தா ஓவியங்கள் புகழப்படுகின்றன. நவரசபாவங்களை அந்த ஓவியங் களில் காணமுடியும். அச்சம், வெறுப்பு, ஆத்திரம், அன்பு, காதல் போன்ற மனித உணர்ச்சிகள் ஓவியங்களின் மூலமாக அப்படியே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை திரைச் சீலையில் வடிப்பதுதான் ஓவியம் என்றால், அத்தகு ஓவியக்கலையின் இலக்கணமாக, இலக்கியமாக, பார்க்கத்தெவிட்டாத கலையழகுச் சின்னங்களாக அஜந்தா ஓவியங்கள் காண்போரின் கண்களையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவருகின்றன. மிருகங்கள், பறவைகள், மற்றும் வண்ணமலர்களும், உயிரோவியமாக அழகு மிளிர ஓவியங்களாக உயிர் பெற்றிருக்கின்றன. 'சாவின் மடியில் இளவரசி' (The Dying Princess) தாயும் சேயும் (Mother and Child) ஆகிய இவ்விரண்டும் அஜந்தா ஓவியங்களிலேயே மிகவும் சிறந்ததெனக் குறிப்பிடப் படுகின்றது.

குவாலியர் பகுதியிலுள்ள 'பாக்' குகைகளிலும் (Bagh Caves) சிறப்புமிக்க ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. 'பலவிதமான, ஓவிய வகைகள், மிகச்சிறந்த முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன' என கலை ஆராய்ச்சியாளர்கள் 'பாக் குகை' ஓவியங்களின் சிறப்புத் தன்மையைப் புகழ்கின்றனர். இலங்கைத் தீவில் சிகிரியா (Sigiria) என்ற இடத்தில் காணப்படும் ஓவியங்களும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியைச் சார்ந்தவைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால், அவைகள் அஜந்தா ஓவியங்களைப்போல அவ்வளவு சிறப்புள்ளவை களல்ல எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் சித்தன்னவாசல் (Sittannavasal) என்ற இடத்தில் காணப்படுகின்ற மிகச்சிறந்த குகை ஓவியங்கள் சமணத் துறவி களால் பல்லவ மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டவை யாகும் (ஏழாம் நூற்றாண்டு). தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவிலில் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோழர் காலத்து வண்ண ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

3. மொகலாயர் கால ஓவியக்கலை—இந்திய முறை (Moghul Painting-Regional Schools)

இஸ்லாமிய சமயம் உருவ வழிபாட்டினையும், சிலைகளை வழிபடுவதையும் எதிர்த்தது. அதனால் சிற்பக்கலை வளர்ச்சி இஸ்லாமிய நாடுகளில் தடைப்பட்டது. தனது சொந்த இல்லங் களிலும், மாளிகைகளிலும் ஓவியங்களை தீட்டுவதை முஸ்லிம்

காலிபாக்கள் (Caliphs) ஆதரித்தனர். இதனால் பல்வேறு நிலைகளில் மனித உருவங்கள் வண்ணக்கலை ஓவியங்களாக மாளிகைகளில் தீட்டப்பட்டன. ஆனால், மசூதிகள் போன்ற பொது இடங்களில், சமயவழிபாட்டிடங்களில் உருவ ஓவியங்கள் தீட்டுவது தடைசெய்யப்பட்டது. உமயது (Umayyads) அபாசிதுகள் (Abbasids) பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஆசிய நாடுகளின் காலிபாக்கள் தங்கள் அரண்மனைச் சுவர்களை பல்வேறு சிறந்த ஓவியங்களினால் அழகுபடுத்தினர். பலவித வண்ணமலர்க் கூட்டங்களும், மனித உருவத்தின் பல்வேறு நிலைகளும் வண்ண ஓவியங்களாகத் தீட்டப்பட்டன. இந்தியாவில் மொகலாயப் பேரரசை நிறுவிய பாபர் ஓர் ஓவியப் பிரியர். இயற்கைவனப்பை, நீரோடைகளை, சலசலத்துச் செல்லும் ஆறுகள், அதனைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்த மரங்கள், செடிகொடிகள், இயற்கையன்னை முகமலர்ந்து அழகொழுகச் சிரிப்பது போன்று மலர்ந்திருந்த பல்வேறு வண்ண மலர்கள், இவையனைத்தையும் கொண்ட பூங்காக்கள் போன்றவற்றை இறவா ஓவியங்களாகத்தீட்டி அழகு பார்ப்பதில் பாபர் மிகவும் விருப்பம் கொண்டிருந்தார். ஹுமாயூன் தனது பேரரசிலிருந்து விரட்டப்பட்டு, அகதியாக பாரசீக மன்னரின் பாதுகாப்பில் தங்கியிருந்தபோது, ஓவியக் கலையின் சிறப்பினைக் கற்றுக் கொண்டார். ஹுமாயூன் தனது பேரரசை மீண்டும் கைப்பற்றி டெல்லி அரியணையில் அமர்ந்தவுடன் மீர் சயிது அலி (Mir Sayyid Ali) குவாஜா அப்துஸ் சமது (Kwaja Abdus Samad) என்ற இரண்டு மாபெரும் ஓவியக்கலைஞர்களை பாரசீகத்திலிருந்து வரவழைத்தார். நிலைபெறும் ஓவியப் படைப்புக்களை உருவாக்கிப் பார்க்கும் முன்னர் அவரின் நிலையற்ற உலகவாழ்க்கை முடிவுற்றது. அதனால் அவர் தொடங்கிய ஓவியங்கள் முற்றுபெறாது போயின.

அவருக்குப்பின் டெல்லி அரியணையில் அமர்ந்த மாமன்னர் அக்பர் ஓவியக்கலையைப் போற்றினார். குவாஜா அப்துஸ்சமது அவர்களின் தலைமையில் ஓவியத்துறையை ஏற்படுத்தினார். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் மூன்றுவித ஓவிய முறைகள் (Three Schools of Painting) விளங்கின. 1. இராசபுத்திர, (Rajput) 2. ஜம்மு (Jammu) மற்றும் 3. காங்கரா (Kangra) ஓவிய முறைகள் ஆகிய இம்மூன்று [illegible] ஓவிய முறைகள் புகழ் பெற்று விளங்கின. இம்மூன்று வகைகளில் இராசபுத்திர ஓவிய முறை மிகச்சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது. காஷ்மீர், மதுரா, பனாரஸ் போன்ற இடங்களுக்கும் பரவி நிலைபெற்றது. பலவித வண்ணங்களில் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை முகத்தில் தேக்கிய ஓவியங்கள் இராசபுத்திர முறையில் புகழ்பெற்றிருந்தன. கண்களைப் பற்றி,

அதுவும் இளமங்கையரின் கண்களைப் புகழ்ந்து பாடாத கவிஞர்கள் உலகிலேயே இல்லை எனலாம். கவிஞர்கள் வார்த்தைகளால் வடிக்க இயலாதவற்றை ஓவியர்கள், தங்கள் தூரிகைகளைக் கொண்டு வடித்துத் தந்திருக்கின்றனர். பார்வையில் ஆயிரம் கதை சொல்லும் கண்களையும், உடலசைவில் கோடி எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் அழகினையும் இராசபுத்திர ஓவியங்களில் காணமுடியும். இராசபுத்திர முறையில் காணப்பட்ட இயற்கையோடியைந்த தன்மையையும், எளிமையில் அழகுமிளிரச் செய்யும் பாங்கினையும் மாமன்னர் அக்பர் பெரிதும் விரும்பினார். அதேபோல பாரசீக ஓவிய முறையில் காணப்பட்ட வடிவழகையும், அலங்கார வேலைப்பாடுகளையும் அக்பர் மிகவும் விரும்பினார். இந்தியாவிலிருந்த ஓவியர்கள் அனைவரையும் வரவழைத்து, இந்திய தேசிய ஓவியமுறையைத் (National Indian School of Painting) தோற்றுவித்தார். தேசிய ஓவியமுறையை உருவாக்கிய கலைக் குழுவில் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர். தஸ்வந்த் (Daswant) பசவான் (Basawan) சன்வால்தாஸ் (Sonwaldas) தாராசந்த் (Tarachand) ஜகநாத் (Jagannath) போன்ற இந்துக்களும், அப்துஸ் சமது (Abdus Samad) மீர் சயீது அலி (Mir Sayyid Ali), ஃபருக் பெக் (Farukh Beg) போன்ற முஸ்லிம் ஓவியர்களும் சிறப்பு மிக்கவர்களாகும். 'அயினி அக்பரி' (Aini-Akbari), 'அக்பர் நாமா' (Akbar Nama) போன்ற நூல்கள் ஓவியக் கலையின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றன. அக்பர் நாமாவும், பாரசீக மொழியாக்கம் பெற்ற இராமாயண, மகாபாரத காவியங்களும், நள-தமயந்திக் கதையும், ஓவியங்களில் வடிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த ஓவியங்கள் ஓவியக் கலையின் இலக்கணமாகவே கருதப்பட்டு சிறப்படைந்திருக்கின்றன.

தந்தையைப் போலவே பிள்ளையும் ஓவியக் கலைக்கு ஆதரவளித்துப் போற்றினார். அக்பருக்குப் பின்னர் அரியணையேறிய ஜஹாங்கீர் ஓவியக்கலைப்பிரியர். அவரே சிறந்த ஓவியருமாவர். ஜஹாங்கீர் ஓவியக்கலைப்பிரியர் என்பதை சர் தாமஸ் ரோ (Sir Thomas Roe) என்ற ஆங்கிலேயரும் வலியுறுத்தியிருக்கின்றார். ஜஹாங்கீர் பிறவியிலேயே கலையுணர்வு கொண்டவர். இயற்கை அழகை அநுபவிக்கத் தெரிந்தவர் என ஜஹாங்கீரின் கலையார்வத்தைப்பற்றி மேலும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். காஷ்மீரின் இயற்கையழகில் ஈடுபாடு கொண்ட ஜஹாங்கீர் தனது இருபத்திரண்டு ஆண்டு ஆட்சியில் பதின்மூன்று முறைகள் காஷ்மீருக்குச் சென்று திரும்பியிருக்கின்றார். இயற்கையை விளக்கும் ஓவியங்களைப் பெரிதும் பாராட்டினார். தன்னுடைய தந்தையைப் போலவே,

நீரோடைகள், மலர்கள், இயற்கைச் சூழலில் தீட்டப்பட்ட பலவித மிருகங்கள், பறவைகளின் ஓவியங்களை ஜஹாங்கீரும் போற்றினர். உருவப்படங்கள் வரைகின்ற கலையும் இவரது காலத்தில் மிகவும் சிறந்து விளங்கியது. உஸ்தாத் மன்சூர் (Ustad Mansur) என்பவர் ஜஹாங்கீர் காலத்தில் வாழ்ந்த மிகச் சிறந்த ஓவியக் கலைஞர் ஆவர். அவர் இயற்கைப் பின்னணியில் மிருகங்கள், பறவை களின் உயிரோவியங்களைத் தீட்டுவதில் நிகரற்று விளங்கினர்.

ஷாஜகான் கலைத்திறனோடு மாபெரும் கட்டிடங்களைக் கட்டு வதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ஓவியக் கலையை அவ்வளவாக ஆதரிக்கவில்லை. அவருடைய மாமனரான ஆஸப்கானைப் (Asaf Khan) போன்ற ஒரு சில பிரபுக்கள் மட்டுமே ஓவியர்களைப் போற்றி ஆதரித்தனர். ஆஸப்கானின் லாகூர் மாளிகையில் ஏராளமான ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. ஷாஜகானின் மூத்த பிள்ளை யான தாரா ஷூகோ (Dara Shukov) ஓவியக் கலையார்வம் மிக்கவர். அவர் ஓவியக் கலைஞர்களின் புகலிடமாக விளங்கினர். வாரிசுரிமைப் போரில் (War of Succession) அவருக்கு ஏற்பட்ட துயர முடிவின் பின்னர் ஓவியக் கலைஞர்களை ஆதரிப்பார் யாரும் இருக்கவில்லை.

அவுரங்கசீப் பழமைப் பற்றுள்ளவர். தூய இஸ்லாமிய நெறி களை அப்படியே கடைபிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிக்கவர். எனவே கவின் கலைகளில் ஒன்றான ஓவியங்களின் மூலம் உருவங் களைத் தீட்டுவதோ, மாளிகையில் அலங்காரமாக ஓவியங்கள் தீட்டு வதையோ, ஆடம்பர வாழ்வையோ வெறுத்தவர். சிக்கந்தராவில் இருந்த அக்பரின் கல்லறை ஓவியங்களைக் கூட வெள்ளையடித்து அழித்தார் என்பது வியப்பிற்குரியதாக உள்ளது. ஒரு சில பிரபுக் கள் மட்டும் ஓவியக் கலைஞர்களைத் தொடர்ந்து போற்றினர். தங்க ளது மாளிகைகளில் கலையழகு மிகுந்த ஓவியங்களைத் தீட்டச் செய் தனர். எனினும் அரச ஆதரவு இன்றேல் அந்தக் காலத்தில் எந்தக் கலைஞனும், கலையும் மதிப்பிழந்து விடும். மொகலாய ஆட்சியின் பிற்காலத்தில் ஓவியர்களும், மற்ற கலைஞர்களும் டெல்லியை விட்டு கங்கை நதிப் பகுதிக்கும், தக்கணத்திற்கும் குடிபெயர்ந்தனர். அங்கிருந்த சுதந்திர அரசுகள் அவர்களின் கலைத் திறமைக்கு வாய்ப்பளித்து, வாழவைத்தனர்.

மொகலாய கால ஓவிய முறை, மொகலாயப் பேரரசில் மாமன்னர்கள் காலத்தில் தோன்றி, மாமன்னர்களின் பின்னர் பேரரசு வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கியபோது வீழ்ந்துபட்டது. மாமன்னர் அக்பர் காலத்தில் வேகமாக வளர்ச்சியுறத் தொடங்கிய மொக

லாயர் ஓவிய முறை, ஜஹாங்கீரின் காலத்தில் உன்னத நிலை யடைந்து, ஷாஜகான், அவுரங்கசீப் காலங்களில் வீழ்ச்சியடைந்தது. இந்து ஓவியக்கலை சமயம் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. சமய நூல் களின் கருத்துக்களை மக்கள் மனக் கண்ணால் அறிந்த மக்கள், அதே கருத்துக்களை எழில் கொஞ்சும் ஓவியங்களாகக் கண்டு, நன்குணர்ந் தனர். அதே வகையில் அஜந்தா குகை ஓவியங்களைக் கூறலாம். சமண சமயக் கருத்துக்களை ஓவியங்களாகத் தருகின்ற முறை யினைக் காணலாம். ஆனால் மொகலாயர் கால ஓவியக் கலை சமயத் துறையினின்றும் பிறழ்ந்து, உலகியலை ஓவியங்களாக்கியது. அரசவையினரின் ஆடம்பரமான வாழ்க்கை நிலைகளையும், அரசர் பங்கேற்கும் திருவிழாக் கோலங்களையும், அரச ஊர்வலங்களையும், வேட்டையாடுகின்ற வீரத்தன்மையினையும் விளக்குகின்ற வகையி லேயே அமைந்து விட்டன. அதே இயற்கையின் எழிலை ஓவியங் களாக வடித்துத் தந்தனர். வண்ண மலர்கள், மிருகங்கள், பறவை கள் மற்றும் இயற்கை தந்த எண்ணிறந்த அழகுக் கோலங்களை மனதை ஈர்க்கும் வண்ணம் படம் பிடித்துக் காட்டினர். ஆனால் அத்தகைய ஓவியங்கள் அனைத்தும் மேட்டுக் குடியினருக்காகவே உருவாக்கப்பட்டன. அத்தகைய கலைக் கருவூலங்களைப் பாமர மக்கள் கண்டுகளிக்கக்கூட வாய்ப்புக்களில்லை. பேரரசர், அவரைச் சுற்றி ஆடம்பரத்துடன் வாழ்ந்த உயர்பிரபுக்கள், மற்றும் செல்வச் சீமான்கள், ஆகியோரைத்தவிர, ஏனையோருக்கு ஓவியக்கலையைப் பற்றியே தெரிந்திருக்கவில்லை.

தக்கணத்தில் தோன்றிய ஓவியமுறை, மொகலாயர் அரசவை யினின்றும் குடிபெயர்ந்த ஓவியக் கலைஞர்களினால் தோற்றுவிக்கப் பட்டது. தக்கணத்துச் சுல்தான்கள் ஓவியர்களை வரவேற்றனர், போற்றினர். போற்றி ஆதரவு தருகின்ற இடத்தில் தழைக்கும் தன்மையுள்ள இந்தக் கவின்கலை தக்கணத்தில் செழிக்கத் தொடங் கியது. மொகலாய ஓவியமுறையின் மறுபதிப்பாகவே தக்கணத்து ஓவியமுறை காணப்பட்டது.

இராசபுத்திர ஓவியமுறை இராசபுத்திர சிற்றரசர்களின் ஆதர வுடன் தோன்றி வளர்ந்தது. இந்துக்களான ஓவியர்கள், சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை நிலையின் பகுதிகளை ஓவியங்க ளாகப் படம்பிடித்துக் காட்டினர். சமய நம்பிக்கை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் ஆகிய சமுதாய நிலைகள் இத்தகைய ஓவியங் களின் கருப்பொருளாக கையாளப்பட்டன. காதல், வீரம், விவேகம், அன்பு, பாசம், பக்தி போன்ற பாமர மக்களின் உள்ளக்கிளர்ச்சிகளுக்கு வடிவம் கொடுத்து, வண்ண ஓவியங்க ளாக்கினர். சங்கரன் (Sankara) பார்வதி (Parvathy) கிருஷ்ண

(Krishna) இராதா (Radha) போன்ற தெய்வங்களும், அத்தெய் வங்களின் லீலைகளும் கண்ணைக் கவரும் வண்ண ஓவியங்களாக வடிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு ஓவியமும், நுண்ணிய வேலைப் பாடுகளுடன் காணப்பட்டது.

4. மேலையர் தொடர்பும் நவீன மறுமலர்ச்சியும்

கலையுணர்வுக்கு சிறப்பிடம் அளிக்காத மேனாட்டுக் கல்வி முறை இந்தியாவில் நுழைந்தபின்னர், கவின்கலைகளின் வளர்ச்சி தடையுற்றது. கவின்கலைகளின் சிறப்பிற்கும் மதிப்புக் குறைய லாயிற்று. வழிவழியாக கலைபயின்று, கலைச்சிறப்பினால் உயர்வு பெற்று வளர்ந்த கலைப்பரம்பரை, தங்களது பரம்பரை கலைப் பெருமையை, பெருமிதத்தை விட்டுக் கொடுக்க முன்வரவில்லை. 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஐரோப்பிய முறைகளை அப்படியே பின்பற்றுகின்ற அடிமைத் தன்மைக்கு எதிர்ப்பு இந்தி யாவில் தோன்றியது. இந்த எதிர்ப்பியக்கம் பண்டைய இந்திய கவின் கலைகளின் மறுமலர்ச்சிக்கு வழியமைத்தது. இந்திய கவின் கலையும், இசையும் மறுமலர்ச்சி பெற்றது. இந்தியக் கலைகளுக்கு மதிப்பளித்துப் போற்றும் தேசிய உணர்வும் தோன்றியது. உலகப் புகழ்பெற்ற இரபீந்திரநாத் தாகூரின் சகோதரர்களில் ஒருவரான அபநிந்திரநாத் தாகூர் (Dr. Abanindranath Tagore) என்பார் பல ஓவிய, மற்றும் இசைக்கலைஞர்களை உருவாக்கினார். அக்கலை ஞர்களுக்கு ஊக்கமளித்து, போற்றி, கலைவளர்க்கும் பணியில் ஈடுபடுத்தினார். அபநிந்தரநாத் தாகூரைப் பின்பற்றி வங்காளத் தைச் சேர்ந்த நந்தலால் போஸ் (Nandalal Bose) என்பாரும் கலைவளர்க்கும் நற்பணியில் ஈடுபட்டார். அவரைப் போலவே பஞ்சாப் மாநிலத்தில் அப்துர் ரகுமான் சகாதை (Abdur Rahman Chaghatai) எனபவரும் பணியாற்றினார். தற்போது இருக்கின்ற இந்திய ஓவிய முறையையும், மேனாட்டு ஓவிய முறையையும் இணைத்து, ஒரு புதிய முறையை பம்பாய் கலைக்குழு (Bombay School of Art) உருவாக்கியிருக்கின்றது. கேரள மாநிலத்தைச் சேர்ந்த ராஜா ரவி வர்மா (Rajah Ravi Varma) இப்புதியபாணியில் ஏராளமான ஓவியங்களைப் படைத்துப் புகழ்பெற்றார். இத்தகைய கலைமறுமலர்ச்சி இந்தியாவில் ஏற்படக் காரணமாக இருந்த பெருந்தகையர் இருவராகும். கல்கத்தா அரசினர் கலைப் பள்ளி யின் (Government School of Art - Calcutta) முதல்வராக இருந்த E. B. ஹேவல் (E. B. Havell) என்பாரும், டாக்டர் ஆனந்தா K. குமாரசாமி (Dr. A. K. Coomarasamy) என்ற பேரறிஞரும் இந்திய கலைத்துறைக்கு ஆற்றியபணி அளவிடற்கரிய தாகும். இந்திய கவின்கலை, நுண்கலை, போன்றவற்றின் பெரு

மையை உலகறியச் செய்த பெருமை டாக்டர் A. K. குமாரசாமி (A. K. Coomarasamy) அவர்களையே சாரும். இந்திய ஓவியக் கலையில் பல புதுவித பாணிகள் தோன்றியிருக்கின்றன. ஓவியக் கலையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த புதிய ஓவிய முறையில் இந்தியப் பழமையும்-புதுமையும் இணைந்தும், மேற்கு கிழக்கு நாடுகளின் ஓவியக்கலை முறையின் இணைப்பாகவும் காணப்படுகின்றது. மேனாட்டு ஓவியப் பாணிகளை, சிறப்பாக பிரஞ்சு நாட்டு ஓவிய முறையை நவீனகால இந்திய ஓவியக் கலைஞர்கள் பின்பற்றுகின்றனர். ஆனால், அத்தகைய மேனாட்டு முறையில் உருவாக்கப்படும் ஓவியங்கள் இந்து கருப்பொருளை-அதாவது இந்தியநாடு, இந்திய மக்கள்-அவர்களது நம்பிக்கை, செயல் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே தீட்டப் படுகின்றது. இரவீந்திரநாத் தாகூர், தனது 'விஸ்வபாரதி' பல்கலைக் கழகத்தில் (Viswabharathi University) ஓவியக்கலையையும் ஒரு பாடமாக்கினார். அவருடைய முயற்சி, வங்காளத்தில் ஓவியக் கலைக்கு சிறந்த முக்கியத்துவம் அளித்தது.

1930ஆம் ஆண்டிலிருந்து இந்திய கலை வளர்ச்சியில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இந்திய தேசிய எண் ணங்களைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் இந்தியப் பகுதிகளின் தனித்தன்மையோடு கலைகளின் வளர்ச்சி காணப்படுகின்றது, தன்னுடைய இனத்தின் மேன்மையையும், தேசியச் சிறப் பினையும் விளக்குகின்ற வகையில், வங்காளத்தைச் சார்ந்த ஜாமினி ராய் என்பார் தனது ஓவியங்களை உருவாக்கியிருக் கின்றார். அவருடைய ஓவியப்பாணி, தற்கால இந்திய பாணி களினின்றும் தனித்துக்காணப்படுகின்றது. தனி ஒருவரால் இந்தியக் கலைகளில் எவ்வித மாற்றங்களையும் புகுத்த இயலாது. தேவிபிரசாத் ராய் சவுதரி என்பார் இந்தியச் சிற்பக் கலைக்கு புத்துயிர் ஊட்டி வளர்த்தவராவர். ஆனால், ராம்கிங்கர் தன்ராஜ் பகத் (Ramkinker Dhanraj Bhagat) ஜானகிராம் மற்றும் நந்த கோபால் போன்ற சிற்பிகள், ராய்சவுதரியின் முறைகளிலும் சிறந்த மாற்றங்களைச் செய்து, புதிய பாணியைத் தோற்றுவித்திருக்கின் றனர். இந்திய அரசால் ஏற்படுத்தப்பட்ட 'சங்கீத நாடக கழகமும்' (The Sangeetha Nataka Academy) 'லலித கலா கழகமும்' (The Lalit Kala Academy) நாடகங்களை ஊக்குவிப்பதன்மூலமும், கலைக் கண்காட்சிகள் நடத்துவதன் மூலமும் நாடக, கலைவல்லுனர்களை ஆதரித்து, போற்றுகின்றது. அதனால் மக்களும் இந்தியக் கலைஞர் களின் பெருமையை உணர்ந்து, அவர்களைப் போற்றிப் பெருமதிப்புத் தருகின்றனர். சிறந்த கலைஞர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் இந்திய அரசு பரிசுகள், நற்சான்றிதழ்களும் வழங்கி பெருமைபடுத்து

கின்றது. கலைஞர்களிடையே உருவாகி வருகின்ற நல்லெண்ணமும், அதன் விளைவாக வளர்ந்துவருகின்ற கருத்துப் பரிமாற்றங்களும், கலைகளின், கலைஞர்களின் வளர்ச்சியை விளக்குகின்றன. 'ஓவியர் முன்னேற்றக்கழகம்' (Progressive Painters Association) மற்றும் 'சோழமண்டலக் கூட்டுக்கழகம்' (Cholamandal Complex) போன்ற அமைப்புக்களை சென்னையைச் சேர்ந்த K. C. S. பணிக்கர் என்பார் உருவாக்கியிருக்கின்றார். அந்த அமைப்புகளின் மூலம் இந்தியக் கலைஞர்கள் இந்திய சமுதாயத்தில் நிலையானதொரு இடத்தினைப் பெற வாய்ப்புக்கள் காணப்படுகின்றது. இனியும் மேலைநாடு களினின்றும் நுழைந்துவிட்ட தரக்குறைவான கலைப்பாணிகள் இந்தியரிடையே செல்வாக்குப்பெற இயலாது. இந்தியக்கலை வளர்ச்சியில் இந்திய தேசியத் தன்மையே தனித்து காணப்படு கின்ற உயரியநிலை காணப்படுகின்றது.

இ. இசையும் நாட்டியமும்

1. பண்டைய இந்தியாவில் இசையும் நாட்டியமும்

இந்திய இசை, வேதங்களைப் போலவே பழைமையானது. வேதகாலத்திற்கும் முன்பேகூட இசைக்கலை இருந்திருக்கலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. வேதங்களில் ஒன்றான சாமவேதம் (Sama Veda) ஆரியர்களின் இன்னிசைப் பாடல்களைக் கொண் டிருக்கின்றது. இந்த வேதத்தின் பாடல்களை இசைவடிவிலேயே பாடவேண்டும் என்பதும் முறை, சோமபான வேள்வியின்போது இசையுடன் இசைக்க வேண்டிய பல பாடல்களை முதன்மை வேதமான ரிக்வேதத்திலிருந்து எடுத்து, இசையமைத் திருக்கின் றனர். இவ்வேள்வியை நடத்தவும், இசைப்பாடல்களைப் பாடவும் பயிற்சிபெற்ற புரோகிதர் குழு ஒன்றும் தோன்றியிருந்தது. கூத்து அல்லது நடனக்கலை சிந்துவெளி மக்களிடம் இருந்திருக்கலாம் என்பதற்குச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. மொகன் சதாரோவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு சிலை, கூத்தின் பெருமானாகிய நடராஜர் வடிவத்தை ஒத்திருக்கின்றது. வேதகாலத்தில் இசையும் நாட்டி யமும் மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்திருக்கின்றன. இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையில் சாந்தோக்ய உபநி ஷத்தில் (Chandogya Upanishad) கருத்துக்கள் காணப்படு கின்றன. "நான் வேதங்களையும், வீரகாவியங்களையும் (Epics) புராண நூல்களின் பாடல்களையும், போர்க்கலைகளையும் வானியல் சாஸ்திரங்களையும், நுண்கலைகளையும் (இசையும் நாட்டியமும்) கற்றுள்ளேன்" என்று நுண்கலைகளையும் இசையும் சாந்தோக்ய - உபநிஷதம் குறிப்பிடுகின்றது.

மௌரியர் காலத்தில் இசையும், கருவி இசையும் (Instrumental Music) நடனமும் திருவிழாக்களின் இன்றியமையாத பகுதியாக இருந்திருக்கின்றன. அந்தக் கலைகளின் விற்பன்னர்கள் கணிகையர் குல நங்கையருக்கு இசையையும், நடிப்பையும், நடனத்தையும் கற்பித்திருக்கின்றனர். அரசனும், அரசவை உயர் அதிகாரிகளும், ஏனைய செல்வந்தர்களும் கலைகளில் சிறந்த எழில் கணிகையர் களைப் பேணியிருக்கின்றனர். கணிகையர்கள் ஒற்றர்களாகவும் அரசுப் பணியாற்றியிருந்தனர். மௌரியர், குப்தர், ஹர்ஷவர்த் தனர் காலங்களில் இசையும்-நாட்டியமும் கணிகையர் குலத்தி னரின் தனி உரிமையாக இருந்தது. தென்னிந்தியாவிலும் இக்கலைகள் கணிகையர் குலத்தினரின் தனி உரிமையாக இருந்தது என்பதை ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றான 'சிலப்பதிகாரம்' என்ற தமிழ்க்காவியம் குறிப்பிடுகின்றது. கி.பி. இரண்டு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது 'சிலப்பதிகாரம்' என்ற பைந் தமிழ் நூல் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அழகே உருவாக, இசை-நடனக் கலைகளின் உருவகமாக இருந்த மாதவி, கலையார்வம் பெற்றிருந்த கோவலன் என்ற செல்வம் படைத்த வணிகனை மயக்கி, அவனை அவனுடைய இல்லத்தரசியான கண்ணகியிடமிருந்து பிரித்தாள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறிச் செல்கின்றது. இந்திய ஆலயங்களில் காணப்படும் சிற்பங்கள் அனைத்துமே அழகே உருவான நங்கையர்களின் நடனத் தோற்றமாகவே இருக்கின்றன. இசைக் கலைஞர்கள், அவர்களுடைய இசைக் கருவிகளுடன் சிற்பங்களில் காட்சியளிக்கின்றனர். இத்தகைய சிற்பங்கள் தென்னிந்திய மக்கள் இசை நடனக் கலைகளுக்கு அளித்திருந்த பெருமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இசைக்கலையை குப்தர்கள் போற்றி வளர்த்தனர். சமுத்திர குப்தர் இசைக்கலையில் மிகவும் தேர்ச்சிப் பெற்றிருந்தார் என்பதை அவர் வீணையைப் போன்ற ஒரு இசைக் கருவியை மீட்டுவது போன்ற உருவம் பொறித்த குப்தர்கால நாணயங்கள் குறிப்பிடு கின்றன.

சமயச்சடங்குகளின்போதும், திருவிழாக்களின்போதும், மற்றும் தங்களின் தினசரி வாழ்க்கையிலும் இந்துக்கள் இசையைப் பயன் படுத்தியிருக்கின்றனர். தென்னிந்தியாவில் வைணவ ஆழ்வார்களும், சைவநாயன்மார்களும் இசைவழியே பக்தியைப் பரப்பினர். சைத்தன்யர் (Chaitanya) மீராபாய் (Meerabai) கபீர் தாசர் (Kabir das), நாமதேவர் (Namadev), துக்காராம் (Tukkaram) ராமதாசர் (Ramadas) போன்றோர் இசையின் வழியே பக்தியைப் பரப்பினர். உள்ளமுருகி இறைவனைத் துதித்து இசைப்பாடல்

களைப் பாடுவதன்மூலம், இறைவன் திருவருளைப்பெற முடியும் என்றே போதித்தனர். இந்து அரசர்கள் அனைவரும் இசையையும், இசைக்கலைஞர்களையும் பேணிக்காத்தனர். தமிழகத்தில் புதுக் கோட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள குடுமியான்மலையில் (Kudumiyan malai) காணப்படுகின்ற கல்வெட்டுக்கள் இசைக்கலையைப் பற்றிய தாகும். இக்கல்வெட்டினை உருவாக்கியவர் பல்லவர் குல மகேந்திரவர்மன் ஆவார். பல்லவ மகேந்திரனுக்கு இருந்த இசை யறிவையும், இசையில் அவருக்கு இருந்த ஆர்வத்தையும் இக்கல் வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது.

2. இஸ்லாமியர் காலத்தில் இசையும் நாட்டியமும்

முஸ்லிம்கள் ஆரம்பகாலத்தில் இசையில் விருப்பமற்று இருந் தனர். ஆயினும் நாளடைவில் இசையின்மீது பற்றை வளர்த்துக் கொண்டனர். இஸ்லாமிய இசை முதன் முதலில் அராபியருடன் சிந்துபகுதியில் நுழைந்து, காலப்போக்கில் இந்திய இசைக்கலை யுடன் கலந்துவிட்டது. இஸ்லாமியரின் வழிபாடு, மசூதிகளில் இசையோ, இசைக் கருவிகளோ இன்றி அமைதியான முறையில் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தது. இந்துக்களின் ஆலய வழிபாட்டின் போதும் வாழ்க்கை முழுவதிலும் இசை ததும்பி நிற்பதைக்கண்ட இஸ்லாமியர்களும் தங்கள் சமுதாய வாழ்க்கையில் இசையைப் பயன் படுத்தத் தொடங்கினர். இஸ்லாமின் ஒருபிரிவான சூபி சமயத்தினை (Sufism) சார்ந்த துறவிகள் இந்து பக்தர்களைப்போலவே இசையில் பெருவிருப்பம் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் தங்களின் வழிபாட்டுக் கூட்டங்களில் இறைவனைப் புகழ்ந்துபாடி துதிப்பர். அவ்வாறு புகழ்ந்து பாடும்போது, கூட்டத்தினர் இருபிரிவினராகப் பிரிந்து நின்று, காதலால் கசிந்துருகி, போட்டிப் பாடல்களைப் என்று பாடுவர். இத்தகு பாடல் முறைக்கு 'கவாலி இசை' (Qawali) பெயர்.

அலாவுதீன் கில்ஜியின் அரசவையை இசைக்கலையில் தேர்ந்த பல இசைவல்லுநர்கள் அலங்கரித்தனர். அலாவுதீன் கில்ஜி ஒரு கலைப்பிரியர். இந்திய, துருக்கிய, பாரசீக நாட்டு இசை-நாட்டியக் கலைகளில் சிறந்தோர், ஒரு பாரசீக அதிகாரியின் கட்டுப்பாட்டில் எப்போதுமே அரசவையில் குழுமியிருப்பர். பைரவி (Bhairavi), சராஸ்ராகம் (Sarasrag), கலுங்க்ரா (Kalungra), பைரான் (Bhairon), போன்ற ராகங்களில் பக்திப் பாடல்கள் பாடப்பட்டன. அத்தகைய பாடல்கள் வழிபாட்டின்போதும், அரசவையிலும் பாடப்பட்டன. முஸ்லிம் ஆட்சியின் போதிருந்த வடஇந்திய இசை, இந்திய-இரானிக்கலப்பாகும். வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற 'அமிர்குஸ்ரு'

(Amir Kusru) என்ற கவிஞர், இனிமையாகப் பாடுவதிலும் வல்ல வராக இருந்தார். அக்கால வடஇந்திய இசையில் பாரசீக இசைப் பாணிகள் புகுத்தப்பட்டதால், நாளடைவில் வடஇந்திய இசைக்கும் தென்னிந்திய இசைக்குமிடையே வேறுபாடுகள் தோன்றின. முஸ்லிம் இசைக் கலையைச் சார்ந்த பல கருவிகள் இப்போது இந்திய இசைக் கருவிகளாக உள்ளன. உதாரணமாக தபலா (Tabla) தில்ரூபா (Dilrúba) சரோத் (Sarod) நகரா (Nagara) போன்ற இசைக் கருவிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

டெல்லி சுல்தானியர் காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்து-முஸ்லிம் இசைக்கலப்பு தொடர்ந்து வளர்ந்தது, மொகலாயப் பேரரசர்கள் காலத்தில் மிகச்சிறந்த இசைக் கலையாகவே உயர்ந்து விளங்கியது. இத்தகைய இசைக்கலை, மாமன்னர் அக்பரின் காலத்தில் மிகவும் உன்னத நிலையடைந்தது. இசைக் கலையில் உயர்புகழ் பெற்றிருந்த தான்சேன் (Tansen) எனும் இசைவாணன் மாமன்னர் அக்பரின் பேராதரவைப் பெற்றிருந்தார். தான்சேனிடம் இசைபயின்ற மாணவர்கள், பிற்காலத்தில் வெவ்வேருன இசை முறைகளை (Schools of Music) உருவாக்கினர். தக்கணப் படையெடுப்பினை வெற்றியுடன் முடித்து டெல்லி திரும்பிய மொகலாய மன்னர்கள் தக்கணத்தில் சிறந்து விளங்கிய தென்னிந்திய இசைப் பேரறிஞர் களையும், சிற்பிகளையும், ஏனைய கலைவல்லுநர்களையும் தங்களுடன் அழைத்துச் சென்றனர்.

இந்திய முஸ்லிம்களில் பெரும்பாலோர் இந்துக்களாக இருந்து பின்னர் சமயம் மாறியவர்களே. எனவே சமய மதமாறிய பின்னரும், தங்களுடைய பரம்பரை இசைப் பெருமையை அவர்கள் துறந்துவிட முடியவில்லை. எனவேதான் மூஸ்லிம்களின் ஆட்சி யின்போதும் இசைக்கலை தொடர்ந்து சிறப்புற்றிருந்தது. இன்றும் கூட இந்திய இசைக்கலையில் மிகவும் புகழ்பெற்ற முஸ்லிம்கள் இருக்கின்றனர். அலி அக்பர்கான் (Ali Akbar Khan) விலாயத் கான் (Vilayat Khan) பிஸ்மில்லாகான் (Bismillahkhan) போன்ற இசைவாணர்கள் இந்தியாவின் புகழ்பெற்ற இசைக் கலைஞர்கள் ஆவர். தமிழகத்தில் நாதஸ்வர இசையில் மிகவும் புகழுடன் விளங்குபவர் சின்ன மௌலானு சாகிப் (Chinna Maulana Sahib) என்ற முஸ்லிம் ஆவர்.

இந்திய வரலாற்றில் இடைக்காலம் இந்திய-முஸ்லிம் இசையின் பொற்காலமாகத் திகழ்கின்றது. அக் காலத்தில் இந்து-முஸ்லிம் இசைப் பேரறிஞர்கள் பலர் வாழ்ந்தனர். இசைப் புலவர்களாகிய துளசிதாஸ் (Tulasidas), சூர்தாசர் (Surdas), மீராபாய் (Mirabai),

போன்ருேர் இக் காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. அக்பர், ஜஹாங்கீர், ஷாஜகான் போன்ற மொகலாய மாமன்னர்கள் இசைக் கலையைப் போற்றி வளர்த்தனர். ஆனல் மாமன்னர் அவுரங்கசீப் இசைக் கலையை ஆதரிக்கவில்லை. எனினும் மொகலாயர் காலத்தில் வட இந்திய இசை எனப் புகழ் பெற்ற இந்துஸ்தானி இசை முழு வளர்ச்சி பெற்று நிலை பெற்று விட்டது.

பண்டைய இந்தியாவில் இருந்தது போலவே நடனத் துறையில் சிறந்து விளங்கிய மகளிர் கூட்டம் முஸ்லிம்களின் ஆட்சியின் போதும் இருந்தது. ஆடல் பாடல் கலைகளில் சிறந்து விளங்கிய அழகு நங்கையர்கள் ஒவ்வொரு அரசவையிலும் இருந்தனர். இனிய பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சியாக நாட்டியக் கலை முஸ்லிம்கள் காலத்தில் காணப்பட்டது. நடனத்தில் சிறந்த இந்து, முஸ்லிம் நங்கையர்கள் அரசவை பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டனர். அதே போல மராட்டிய பீஷ்வாக்கள் இசை நடனக் கலையை பெரிதும் விரும்பி அனுபவித்தனர். அழகு, அறிவு, ஆடல் பாடல் ஆகிய அனைத்துக் கலைகளிலும் சிறந்த ‘மஸ்தானி’ என்ற இளநங்கையார் முதலாம் பாஜிராவ் என்ற மராட்டிய பீஷ்வாவின் ஆசைநாயகியாக இருந்தாள். அறிவாற்றல் மிகுந்த அந்த நங்கை அளவற்ற அன்பு காட்டி பீஷ்வாவை ஆட்டிப் படைத்தாள்.

3. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் இசையும் நாட்டியமும்

ஆங்கிலேயர் காலத்தில் இந்திய இசையும் நாட்டியமும் ஆங்கிலேயர் பாணிகளுக்கு இசையவில்லை. மேனுட்டு இசையின் செல்வாக்கு, இந்திய திரைப்பட இசையில் மட்டும் சில மாற்றங்களை புகுத்தி யிருக்கின்றது. தற்கால திரைப்பட இசையமைப்பில் மேனுட்டு இசை முறைகள் கையாளப்பட்டு வருகின்றன. சரப்ஜி (Sarabji) போன்ற இசை அமைப்பாளர்கள் இந்தியக் கருப் பொருள்களைக் கொண்ட பாடல்களுக்கு மேனுட்டு பாணியில் இசையமைத்திருக்கின்றனர். இசைப் பாடல்களையும் உருவாக்கி யிருக்கின்றனர். அலி அக்பர் கான் (Ali Akbar Khan) என்ற இசைவாணர் சில சமயங்களில் மேனுட்டு இசையின் சில பாணிகளைக் கலந்து பாடி வருகின்ருர்.

மேனுட்டு இசைக் கலப்பினுல் கலப்படமடையாத தூய்மையான இசையே ‘கர்நாடக இசை’ எனப்படுகின்றது. இந்த கர்நாடக இசை கலப்பேதுமின்றி, பண்டைய காலத் தூய்மையான நிலையிலேயே இன்றும் தென்னுட்டில் விளங்கி வருகின்றது. அவ்விசைக்கலைக்கு மூன்று முக்கிய சிறப்புத் தன்மைகள் உள்ளன. அவைகளாவன:- (1) இனிமையான மென்மைத் தன்மைக்கு

(Melody) கர்நாடக இசையும் ஏனைய இசை முறைகளைப் போலவே சிறப்பிடம் கொடுத்திருக்கின்றது. கர்நாடக இசையில் மென்மை யாகப் பாட ஏராளமான 'இராகங்கள்' (Ragas) உள்ளன. ஒவ் வொரு இராகத்தையும் இப்படித்தான் பாட வேண்டும் என்ற வரை யறைகளை சங்கீத சாஸ்திரம் என்ற இசை அறிவியல் நூல் வகுத்துத் தந்துள்ளது. (2) தாளம் தவருது பாட வேண்டும் என்பது மற்ருெரு சிறப்பு நியதி. ஒவ்வொரு இராகத்தையும் இந்தந்த அளவில் பாட வேண்டும் என்றும், தாள வகைகள், கால அளவுகள் அனைத்தும் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. (3) கர்நாடக இசையில் இயற்றப் பட்டுள்ள பெரும்பாலான பாடல்கள் இறைவன் புகழ்பாடும் துதிப் பாடல்களே. அப் பாடல்கள் பக்தி நெறியினை வளர்ப்பதில் மிகவும் முன்னணியில் நிற்கின்றன. பாடல்கள் வடமொழி, தெலுங்கு, மலையாளம் தமிழ் போன்ற பல மொழிகளிலும் கர்நாடக இசைப் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. கர்நாடக இசையின் மும்மூர்த்தி கள் எனப் புகழப்படுகின்ற தஞ்சை தியாகப் பிரும்மம், முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர், சியாமா சாஸ்திரி போன்ருேர் இவ்விசைக்கு அரும்பணி யாற்றியுள்ளனர். 'சுவாதி திருநாள்' என்ற கர்நாடக இசைப் பாடல் தொகுப்பினை முன்னுள் திருவாங்கூர் அரசர் இயற்றியிருக் கின்ருர். கர்நாடக இசைக் கலையில் மேலும் முன்னேற்றம் காண வும், அவ் விசைக் கலையின் நுணுக்கங்களை ஆய்ந்து விளக்கவும், இசைப் பேரறிஞர்களின் மாநாடு சென்னையில் ஆண்டுதோறும் கூட்டப்படுகின்றது. அம் மாநாடுகளில் இராகங்களின் சிறப்புத் தன்மைக்கும், அவைகளைப் பாடும் முறைகளையும் பற்றிக் கருத் தரங்குகள் நடத்தப்படுகின்றன. தஞ்சை மாவட்டம் திருவை யாற்றிலிருக்கும் தியாகப் பிரம்மம் சமாதியில், ஆண்டுதோறும் இசைவிழா நடத்தி, நினைவாஞ்சலி செய்கின்றனர். கர்நாடக குரல் இசைப்போர், கருவி இசைக் கலைஞர்கள் ஆகிய அனைவரும், தியா கப் பிரும்மம் சமாதியடைந்த தினத்தன்று, திருவையாற்றில் கூடி, அப் பெருமானுக்கு தங்கள் இசைத் திறமையால் அஞ்சலி செலுத்து கின்றனர். கர்நாடக இசை மும் மூர்த்திகளின் பாடல்கள் இனிமை யானவை, செவிக்கின்பமும், உள்ளத்து மகிழ்ச்சியையும், பக்தி நெறியையும், ஊட்டி ஆத்மசாந்தி அளிப்பதாகவும் உள்ளன. அப் பாடல்களை சிலர் பாடும்போது தம்மை மறந்து மணிக் கணக்கில் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியும். கேட்போரைப் பிணிக்கும் தகைமை வாய்ந்தவையாகும். டெல்லியிலுள்ள சாகித்ய அகாடமி (Sahitya Academy) ஒவ்வொரு ஆண்டும் சிறந்ததோர் இசைக் கலைஞனுக்கு பரிசு கொடுத்து கௌரவிக்கின்றது. இதுவரையிலும் திருமதி எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி, (Tmt. M. S. Subbulakshimi), அரியக்குடி இராமானுஜ ஐயங்கார் (Ariyakudi Ramanuja Iyengar), செம்பை வைத்தியநாத பாகவதர் (Sembai Vaidyanatha Bhaga-

vathar) ஆகிய மூன்று கர்நாடக இசைக் கலைஞர்கள் சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றுள்ளனர்,

அந்நிய நாட்டு இசைக் கலப்பில்லாத தூய கர்நாடக இசை ஒரு புறமும், மறுபுறத்தில் பாமரனுக்கும் மகிழ்ச்சியூட்டும் திரைப்பட இசையும் இருக்கின்றன. கர்நாடகஇசை இறைவனை துதித்துப் பாடி, பக்தி நெறி வளர்க்கும் இசையாகும். அதே நேரத்தில் காதலையும் காமத்தையும் பற்றி பாடும் உலகியல் இசையாக திரையிசை மலிவு பெற்று விளங்குகின்றது. தமிழக திரைவானின், பின்னணிப் பாடகர்களில் திரு. டி. எம். சௌந்தரராஜன் என்பவரும் திருமதி. பி. சுசீலா என்பவரும் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றனர். தமிழில் திரைப்பட பாடல்களை இயற்றுவதில் நிகரற்று விளங்குபவர் கவிஞர் கண்ணதாசன் ஆவார். இந்தி திரைப்பட உலகில் லதாமங்கேஷ்கர், ஆஷா பான்ஸ்லே, கிஷோர் குமார், முகமது ரஃபி, வாணி ஜெயராம் போன்றோர் சிறப்புற்று விளங்குகின்றனர்.

திருமதி M. S. சுப்புலட்சுமி அவர்களின் கர்நாடக இசைத் திறமை உலகம் வியக்கும் வண்ணம் சிறப்புற்று விளங்குகிறது. கர்நாடக இசையின் சிறப்புத் தன்மையான நயம், பாவம், போன்றவைகளைத் தனது தேனினுமினிய குரலால், இசை முறை பிறழாமல் இசைக்கக் கேட்ட உலக நாட்டினர், கர்நாடக இசையின் உயர் தனிச் சிறப்பு நிலையை உணரத் தொடங்கி யிருக்கின்றனர். அதே போல ரவி சங்கர் என்பாரும் கர்நாடக இசையின் புகழ் பரப்பும் இந்தியத் தாயின் மற்றுமொரு தவப் புதல்வராவர். இந்திய ஒலி பரப்புச் சாதனங்களும், அரசின் பேராதரவாலும், அனைத்திற்கும் மேலாக இசைப் பிரியர்களின் ஆர்வமும், கர்நாடக இசை தொடர்ந்து புகழுடன் விளங்கக் காரணமாக இருக்கின்றன.

இந்திய இசை முறைகளை விளக்கப் படங்களுடன் வெளியிடப் பட்ட நூல்கள் தற்போது காணப்படுகின்றன. அந் நூல்கள் ஆங்கிலேயருக்கு முன்பிருந்தே விளங்கி வருபவையாகும். ஒரு காலத்தில் உன்னத நிலையிலிருந்து, பின்னர் படிப்படியாக குறைந்து வருகின்ற உன்னத இசைக் கலையின் எச்சங்களாக கலைச் சிறப்பின் எடுத்துக் காட்டுகளாக அவைகள் திகழுகின்றன.

இசையைப் போலவே, அந்நியக் கலப்பில்லாது, தூய்மையுடன் விளங்கும் இந்திய நடனம் பரதக் கலை அல்லது பரத நாட்டியம் என்றழைக்கப்படுகின்றது. இந்த நாட்டியக் கலையின் நுணுக்கங்களை கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் 'பரத முனி' என்பவர் உருவாக்கினுர் எனக் கருதப்படுகின்றது. பண்டைய காலத்தில் 'தேவ தாசிகள்' என்றழைக்கப்பட்ட கணிகையர் குல மகளிரின் தனி

உரிமையாக ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் மட்டுமே ஆடவேண்டிய கலையாக, ஆலயங்களின் உதவியுடன், வளர்ந்து வந்த பரதக்கலை, இப்பொழுது குலமாதர்களும் பயில்கின்ற உயர்கலையாக உயர்வு பெற்று நிற்கின்றது. பொன்னம்பலத்தில் ஆடுகின்ற நாயகன் 'நடராசன்' என்ற இறைவன் பெயரால் விளங்கிய நடனக் கலையைப் பயின்றிருந்த மகளிருக்குச் சமுதாயத்தில் மிகவும் தாழ்வான இடமளிக்கப் பட்டிருந்தது. அடையாறு புற்று நோய் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தைத் தொடங்கிய டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி அவர்கள் தமிழகத்திற்குத் தலைக்குனிவை தேடித்தந்த 'தேவதாசி முறையை' ஒழிக்க அரும்பாடுபட்டார். 1925ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட 'தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டம்' டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி அவர்களின் அயரா உழைப்பிற்குக் கிடைத்த பரிசாகும்.

அடையாறு பிரம்மஞான சபையின் (Theosophical Society) தலைவியான ருக்மணி அருண்டேல் (Rukmani Arundale) அவர்கள், பரதக் கலையைக் குலப் பெண்டிரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் கலையாக மாற்றும் முயற்சியில் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டுள்ளார். அவரது முயற்சிகளின் விளைவாக உயர் குலப் பெண்டிரும் பரதக் கலையைப் பொழுது போக்காகக் கற்கும்படி செய்திருக்கின்றார். இந்தியப் பெருமையை உலகிற்கு எடுத்தியம்பியப் பண்டைய இந்தியக் கலைகளில் ஒன்றான பரதக் கலையை மேலும் போற்றி வளர்ப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அடையாறில் கலாக்ஷேத்திரம் (Kalakshetra) என்ற நிறுவனம் விளங்குகின்றது. பரதக் கலையில் இணையற்ற சிறப்புப் பெற்று, தனது ஆயுள் முழுவதையும் பரத கலைக்காகவே செலவிட்டு வருகின்ற பால சரசுவதி என்பாரை சமீபத்தில் இந்திய அரசு விருது வழங்கி கௌரவித்தது. இந்தியப் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்களைப் போற்றி வளர்க்கப் பாடுபட்ட ருக்மணி அருண்டேல் என்பவரை இந்திய அரசு, டெல்லி நாடாளுமன்றத்தின் மேல் சபை உறுப்பினராக நியமித்துப் பாராட்டியிருக்கின்றது. திருமதி வைஜயந்திமாலாவும், திருமதி பத்மினியும், திரைப் படங்களில் பல்வேறு வகை நடனங்களை ஆடினாலும், அவர்கள் பரதக் கலையிலும் மிகவும் திறமை பெற்றிருக்கின்றனர். இதைத் தவிர உயர் ரக உணவகங்களில் ஆடுகின்ற காபரே (Cabarat) மற்றும் மேனாட்டு வகை நடனங்களும் மக்களிடையே பரவி வருகின்றன. இவைகளைத் தவிர பக்தியின் அடிப்படையில் கிராமக் கலைகளாகத் தோன்றி புகழ் பெற வளர்ந்துவிட்ட கதகளி நடனம், கரகம், காவடியாட்டம் ஆகியவைகளும் மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்து வரும் கலைகளாகும். மக்களின் மனமகிழ்ச்சியை வளர்ப்பதோடு, அவர்களை ஒன்றுபடுத்தவும், இசை, நாட்டியக் கலைகள் பயன்படுகின்றன.

ஈ. மொழியும் இலக்கியமும்

1. பண்டைய இந்தியாவில்

நமது நாடு மிகப் பழமையானது. பண்டைய வடமொழி தமிழ்மொழி இலக்கியப் பெருமையையும் கொண்டிருக்கின்ற நாடு. நமது நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றில் மிகவும் தொன்மை யானதாகக் கருதப்படுவது வேதகால இலக்கியங்களே ஆகும். வேதங்கள் அதன் தொடக்க காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. வேதங்களின் பாடல்கள் (Slokas) மனப்பாடம் செய்யப்பட்டு, செவி வழியாகவே பரம்பரை பரம்பரையாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. பிற்காலத்தில் வியாசர் என்ற முனிபுங்கவர் (Sage Vyasa) செவிவழிச் செய்தியாகவே மனப்பாடம் செய்யப்பட்டு வந்த வேத பாடல்களைத் தொகுத்து வரி வடிவம் கொடுத்தார். இதனால்தான் அவர் வேத வியாசர் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றார். நாளடைவில் பிரம்மானங்களும் (Brahmanas) உபநிஷதங்களும் உருவாக்கப் பட்டன. முழு முதற் கடவுளான 'பிரமம்' (Brahmam) என்பதைப் பற்றியும், வழிபாட்டு முறைகள், வேள்விகளின் நோக்கங்கள், செயல் முறைகள் ஆகிய அனைத்தையும் உரைநடையில் எழுதப் பட்ட நூல்களே பிரம்மானங்கள் என்பவையாகும். கடவுளைப் பற்றிய தத்துவ விளக்கங்களும், தெய்வ சக்தியின் உயர்தனி நிலையையும், இலக்கிய வடிவில் தருவது உபநிஷதங்களாகும். கி. மு. 2000 ஆண்டிலிருந்து கி.மு. (சுமார்) 1000 ஆண்டு வரையில் இந்தியாவின் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய, சமய நிலைகளைப்பற்றி வேதகால இலக்கியங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. வேதங்கள், பிரம்மானங்கள், உபநிஷதுகள் ஆகிய அக்கால இலக்கியங்கள் முழுவதுமே வடமொழியில் இயற்றப்பட்டவை யாகும்.

வீரகாவியங்களான இராமாயணமும், மகாபாரதமும் வேதங்களுக்கு அடுத்தாற்போல பண்டைய இந்தியாவில் மிகவும் புகழ்பெற்றிருந்தன. அவைகளும் வடமொழியிலேயே எழுதப் பட்டிருந்தன. இராமாயணத்தை வால்மிகி என்ற முனிபுங்கவரும் (Valmiki) மகாபாரதத்தை வியாசரும் (Sage Vyasa) அருளினர். மகாபாரதத்திலே மிகவும் உயர்ந்த சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது 'பகவத் கீதை' என்ற கண்ணபிரானின் போதனைகளாகும். 'பகவத் கீதை' இந்துசமயத்தின் கோட்பாடுகளையும், தத்துவ நம்பிக்கைகளையும் சுருக்கி விளக்கியிருக்கின்ற நூலாகவே புகழப்படு கின்றது.

அவ்விரண்டு வீரகாவியங்களும் பல இந்திய, மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. 'இராமன் சரித மானுஸ்' (Raman Charita Manas) என்ற பெயரில் 'துளசிதாசர்' (Tulasi Das) இந்திமொழி இராமாயணத்தை உருவாக்கினுர். துளசிதாசர் மாமன்னர் அக்பர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். அக்பரின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தவர் பன்னிரண்டாம் நூற்ருண்டில் சோழ மன்னரின் அவைக்களப் புலவராக இருந்த 'கம்பர்' (இவரை கம்பநாட்டாழ்வார் என்றும் புகழ்ந்துரைப்பர்) (Kambar) இராமாயணத்தை செந்தமிழ் இலக்கிய மாக உருவாக்கினுர். அதேபோல வில்லிபுத்தூரரும் (Villiputhurar) பெருந்தேவனுரும் (Perundevanar) மகாபாரதத்தைத் பைந்தமிழ் காவியமாக்கினர். இவ்விரண்டு வீரகாவியங்களும் தேசிய இலக்கிய மாக, பலமொழி பேசுவோரும் விரும்பி படிக்கின்ற இலக்கியங் களாக உயர்வு பெற்றுள்ளன. சொல்லாற்றல் மிகுந்த 'பௌ ராணிகள்' அல்லது 'பாகவதர்கள்' (Pauranikas or Bhagavatar) தங்களின் கற்பனை வளத்தோடு இராமாயண, மகாபாரதக் கதைகளை இசையிடையிட்ட உரைநடையாக விளக்குவதை இந்துக்கள் அனைவரும் பெருமையுடன் கேட்டுமகிழ்கின்றனர். இந்திய மக்கள் அனைவரையும் இணைக்கின்ற இலக்கியப் பாலமாக அமைந்து, தேசிய ஒருமைப்பாட்டு எண்ணத்தை வளர்க்கும் வகையிலும், இந்தவகை இலக்கியங்கள் உயர்ந்து காணப்படுகின்றன.

புத்த சமயத்தின் தோற்றத்திற்குப் பின்னர் புத்தசமயக் கோட்பாடுகளை விளக்கும் பல நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. திரிபீடகங்கள் (Tripitakas) என்றழைக்கப்பட்ட மூன்று நூல்கள் புத்தசமயத்தின் ஆ ர ம் ப கா ல நூல்களாகும். சுத்த பீடகம் (Sutta Pitaka) வினய பீடகம் (Vinaya Pitaka) அபிதம்மா பீடகம் (Abhidamma Pitaka) என்பவையே திரிபீடகங்களாகும். இந்நூல்கள் பண்டைய பிராகிருத மொழியின் இலக்கியவழித் தோன்றலான பாலி மொழியில் கி.மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டில் இயற்றப்பட்ட நூல்களாகும். சுத்த பீடகத்தில் (Sutta Pitaka) புத்த கோட்பாடு களின் (Dhamma or Law) விளக்கமும் புத்தர் ஆரம்ப காலத்தில் தமது மிக முக்கிய மாணுக்கர்களுக்குப் போதித்த கருத்துக்களின் விளக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. வினய பீடகத்தில் (Vinaya Pitaka) புத்தமடங்களைப் பற்றியும், அம்மடங்களின் கட்டுப்பாடுகள், பிட்சுக்களின் நன்னடத்தை, வாழ்க்கை முறைகள் அனைத்தும் அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அபிதம்மா பீடகத்தில் (Abhidamma Pitaka) 'தம்மா' (Dhamma) வைப்பற்றிய விளக்க நுணுக்கங்களும், உயர்தத்துவங்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

திரிபீடகங்களைத் தவிர 'தம்ம பாதங்கள்' (Dhamma pada) 'திரகதா' (Theragatha) தேரிகதா (Therigatha) ஜாதகா கதைகள் (Jataka Tales) போன்ற பல்வேறு இலக்கியங்களும் புத்தசமயக் கோட்பாடுகளை வலியுறுத்துகின்றன. ஜாதகா கதைகள் புத்தரின் முற்பிறவிகளைப்பற்றி கூறுகின்றன.

கிறுத்துவ கால முதல் நூற்றுண்டில் தமிழகத்தில் தனிச் சிறப்புமிக்க சங்க இலக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. பண்டைய தமிழகத்தில் தமிழ்வளர்க்க மூன்று சங்கங்கள் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரங்களில் இருந்ததாகவும், அந்த சங்கப் புலவர்களின் அனுமதிபெற்ற பின்னரே இலக்கிய நூல்கள் வெளியிட முடியும் என்றும் கூறப்படுகின்றன. பாண்டிய நாட்டின் இறுதி தலைநகரான மதுரையில்தான் கடைசி, மூன்ருவது தமிழ்சங்கம் செயல்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. அந்த சங்கங்களின் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்கள் என்று புகழப்படுகின்றது. முதலிரண்டு தமிழ்ச் சங்கங்களைப் பற்றிய முழுக்குறிப்புகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இடைச் சங்க காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூல் ஒன்றுமட்டுமே கிடைத்துள்ளது. மூன்ருவதும் கடைச் சங்கமுமான மதுரைத் தமிழ் சங்கத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பல சிறந்த இலக்கியங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. 'பத்துப்பாட்டு', 'எட்டுத்தொகை', 'பதினெண்கீழ்க் கணக்கு' என்ற பெயர்களில் சங்க நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளுடன் இருபெருங் காவியங்களான 'சிலப்பதிகாரமும்' 'மணிமேகலையும்' சங்ககால இலக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. தமிழர்களின் தனிப் பெரும் நூலாக மதிக்கப்படுகின்றன. 'திருக்குறள்' பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் ஒன்ருகும். திருக்குறள் உலகின் பல்வேறு மொழிகளிலும் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இது ஒன்றே குறளின் பெருமையை விளக்கப் போதுமான செய்தியாகும்.

இந்திய இலக்கிய வளர்ச்சி குப்தர்கள் காலத்தில் மீண்டும் சிறந்திருந்தது. 'நவரத்தினங்கள்' (Ninegems) என்றழைக்கப்பட்ட சிலைசிறந்த ஒன்பது அவைக்களப் புலவர்கள் குப்தர்கள் காலத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப் பணியை மேற்கொண்டனர். நவரத்தினங்களில் தலைசிறந்த இரத்தினமாகப் புகழப்படுகின்ற 'காளிதாசர்' (Kalidasar) வடமொழியில் புலமையும், நாடகங்கள் ஆக்குகின்ற திறமையும் பெற்றுத்திகழ்ந்தார். அவர் எழுதிப்போந்த 'சாகுந்தலம்' (Sakuntala) 'விக்கிரம ஊர்வசி' (Vikrama oorvasi) 'மாளவிகாக்னி மித்ரம்' (Malavikagnimitra) போன்ற நாடக நூல்கள் இறவாத் தன்மையுள்ளவை. 'ரகுவம்சம்' (Raguvamsa) குமாரசம்பவம்

(Kumara Sambava) என்ற இருநூல்களும் வீரகாவியங்களாகப் போற்றப்படுகின்றது. 'மேகதூதம்' (Meghaduta) 'ரிது சம்காரம்' (Ritu Samhara) என்ற இவ்விரண்டும் இசைப்பாடல் நூல்களாக ஏற்றம் பெற்றிருக்கின்றது.

இத்தகு சிறப்புமிக்க வடமொழி நூல்களை இயற்றிய காளிதாசரைத் தவிர வேறு பலரும் குப்தர்கள் காலத்தில் இலக்கியப் பணியில் சிறந்து விளங்கினர். 'மிரிச்சகடிகா' அல்லது 'சிறிய களிமண் வண்டி' (Mricha Katika or Little Clay Cart) என்ற வடமொழி இலக்கியத்தை சூத்ரகா (Sudraka) என்ற அவைப் புலவர் இயற்றினர். விசாகதத்தா (Visakadatta) என்ற அறிஞர் 'முத்ரா ராக்ஸசா' (Mudra Rakshasa) என்ற வடமொழி நாடகத்தை உருவாக்கினர். இந்நாடகம் மகதநாட்டில் தோன்றிய புரட்சியினை மையக் கருத்தாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. 'கிராதார்ஜுனு' (Kiratarjuna) என்ற மற்றுமொரு வீரகாவியத்தினை 'பாரவி' (Bharavi) என்பார் படைத்தார். இந்நூல் சிவபெருமான் 'கிராதா' (Kirata) என்ற பெயருடன் வேட்டுவனுகத் தோன்றி பாண்டவ அர்ஜுனனுடன் நடத்திய போரை இந்நூல் இலக்கியமாக வடித்திருக்கின்றது.

இந்தியாவின் பல்வேறு பாகங்களிலும் காணப்படுகின்ற 'நாட்டுப் பாடல்கள்', 'பரம்பரைக் கதைகள்' (Folklore) இந்தியாவிற்கே உரித்தான தனிப்பெரும் இலக்கியங்களாகும். 'பஞ்சதந்திரக் கதைகள்' (Panchatantra) இவ்வரிசையில் அடங்கும். நாட்டுப் பாடல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் குப்தர் காலத்திலே ஏற்பட்டது, "இந்தியாவில் தோன்றிய நாட்டுப் பாடல்கள் ஆசிய, ஐரோப்பிய, ஆப்பிரிக்கா கண்டங்களின் நாட்டுப்பாடல் இலக்கிய வளத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக, முன்னேடியாக திகழ்ந்திருக்கின்றது. இடைக்கால இந்தியாவின் இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும், இந்த நாட்டுப் பாடல்கள் பெருந்துணை புரிந்திருக்கின்றன" என மக்டோனல் (Macdonnel) என்ற அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.

காமத்தைப் பற்றியும் (Sex) இலக்கிய நூல்கள் உருவாக்கப் பட்டன. மனிதனின் காம இச்சையைப் பற்றி விளக்கி, அதை அறிவியலாக உயர்த்தும் வகையில் 'வாத்சயாயனர்' (Vatsayana) என்பார். 'காமசூத்திரம்' (Kamasutra) என்ற நூலைப் படைத்தார்.

'பிராக்ரத பிரகாசா' (Prakrit Prahasa) என்ற பிராக்கிருத மொழியின் இலக்கண நூல் ஒன்றினை 'வருர்ரிஷி' (Varur Rishi)

என்பார் உருவாக்கியிருந்தார். இதைப்போலவே 'அமரசிம்மன்' (Amarasimha) என்பாரும் 'அமரகோசா' (Amarakosa) சொல்லியல் விளக்க நூலை உருவாக்கினார் (Book of Synonyms).

மகத நாட்டைச் சேர்ந்த 'புத்தகோஷா' (Buddha Gosha) என்பார் சிலோன் சென்று, புத்தசமய இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். அவர், திரிபீடகங்களைப் பற்றிய விளக்கவுரைகளை எழுதிப் புகழ்பெற்றார்.

குப்தர் காலத்தில் வடமொழி, கற்றறிந்து பண்பிற் சிறந்த உயர்குலத்தோரின் ஏற்றமிகு மொழியாக உயர்ந்திருந்தது. அசோகர் தனது கல்வெட்டுக்களை பிராக்கிருத மொழியில் உருவாக்கி யிருந்தாலும், குப்தர்கள் காலத்திய கல்வெட்டுக்கள் வடமொழியில் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. சமுத்திரகுப்தரின் படைத்தலைவர் அரிசேனர் (Harisena) அலகாபாத் நகரில் நிறுவிய கற்றூண் ஆணை (Inscription) தூய வடமொழியில் பொறிக்கப்பட்டிருக் கின்றது. குப்தர்கள் கால நாணயங்களிலும் வடமொழி எழுத் துக்கள் காணப்படுகின்றன.

கணிதம், வானியல், மருத்துவம் ஆகியத் துறைகளில் சிறந்த அறிஞர்கள், சிறப்புமிகு நூல்களை உருவாக்கினர். 'ஆரியபட்டர்' (Ariyabhatta) என்ற வானியல் மேதை பூமி சுழற்சி முறையைக் குறிப்பிட்டார். ஓர் அச்சை (Axis) மையமாகக் கொண்டு ஒரு நாளுக்கு ஒருமுறை பூமி சுழல்கிறது என்றும், கிரஹணங்கள் ஏற்படுவதற்கான அறிவியல் காரணங்களையும் விளக்கினார். வராக மிகுரர் (Varahamihira) என்ற இன்னொரு வானியல் மேதை 'பஞ்ச சித்தாந்திகா' (Panchasiddhantika), 'பிருகத் சம்ஹிதா' (Brihatsamhita) 'பிருகத் ஜாதகா' (Brihat Jataka) போன்ற நூல்களை இயற்றினார். 'அஸ்தரங்கிர்தயா' (Astranghirdya) என்ற நூலின் ஆசிரியர் விரித வாகபட்டாவும் (Vridda Vahabhatta) 'தன்வந்திரி' (Danvantri) என்ற தலைசிறந்த மருத்துவரும், மருத்துவ உலகில் தலைசிறந்து விளங்கினர்.

ஹர்ஷவர்த்தனரின் ஆட்சிக் காலமான கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்ட புகழ்பெற்ற நூல்களாவன: ஹர்ஷவர்த்தனரே உருவாக்கிய ரத்னவளி, நாகானந்தா, பிரியதர் சிகா (Ratnavali, Nagananda and Priyadarshika) என்ற மூன்று நாடகக் காவியங்களும், பாணர் என்ற அறிஞர் எழுதிய 'ஹர்ஷ சரிதம்' (Harsha Charita) காதம்பரி (Kadambari) என்ற நூல்களும் போன்றவை ஹர்ஷர் கால தலைசிறந்த நூல்களாகும்.

பல்லவர் காலத்திலும் பிற்காலச் சோழர்களின் ஆட்சியின் போதும் தமிழகத்தில் பெரும் இலக்கிய வளர்ச்சி காணப்பட்டது. பாடல்களாக இயற்றப்பட்ட பக்தி நூல்கள் தமிழகத்தில் தோன்றி வளர்ந்தன. அறுபத்து மூன்று சைவ நாயன்மார்களின் பக்திப் பாடல்கள், தேவாரம் என்ற இலக்கிய நூலாக, நம்பியாண்டார் நம்பி (Nambi Andar Nambi) என்பவரால் தொகுக்கப்பட்டது. அதேபோல வைணவ ஆழ்வார்களின் பக்திப் பாடல்கள் 'நாலாயிரத் திவ்ய பிரபந்தம்' (Nalayira Divya Prabandam) என்ற பக்தி இலக்கியமாக நாதமுனி (Nathamuni) என்பவரால் தொகுக்கப்பட்டது. சைவ முக்குரவர்களில் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் என்பவர் 'திருவாசகம்' (Thiruvachagam) என்ற இன்னுமொரு மிகச்சிறந்த பக்தி இலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

சோழப் பேரரசின் காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி உன்னத நிலையை அடைந்தது. பிற்காலச் சோழர்களின் ஆட்சியின் போது உருவாக்கப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்களில் சிலவற்றை ஈண்டு குறிப்பிடலாம். சீவகசிந்தாமணி (Jivagachintamani) என்ற காவியத்தை இயற்றியவர் திருத்தக்கத்தேவர் என்ற ஜைனர். குண்டலகேசி என்ற இலக்கியநூல் புத்தசமயத்தினரால் உருவாக்கப்பட்டது. 'கல்லாடம்' என்ற நூலை கல்லாடனர் என்ற புலவர். இயற்றினர். குலோத்துங்க சோழனின் கலிங்க வெற்றியைப் பாராட்டும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டது கலிங்கத்துப்பரணி என்ற நூலாகும். அதை இயற்றியவர் செயம் கொண்டார் என்ற புலவராவர். கம்பநாட்டாழ்வார் அருளிய கம்பராமாயணம், புகழேந்திப் புலவரின் நளவெண்பா, சேக்கிழார் அருளிய பெரிய புராணம் (அல்லது) திருத்தொண்டர் புராணம் போன்ற காவியங்களும், பவணந்தி என்பார் இயற்றிய நன்னூல் என்ற இலக்கண நூலும், இவை போன்ற ஏராளமான தமிழ் காவியங்களும் சோழப் பேரரசின் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டவையாகும்.

தமிழ்மொழி மட்டுமல்லாது, வடமொழியும் சோழப் பேரரசு காலத்தில் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. வடமொழியை கற்பிக்க கல்லூரிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. வடமொழிக் கலைக்களஞ்சியம் (Sanskrit Lexicon) ஒன்றினை உருவாக்க இரண்டாம் இராசராசன் ஆணையிட்டிருந்தார். அவ்வாணையின்படி கேசவஸின் என்பார் நானார்த்தார்னவா - சாம்ஷிபா (Nanantharnava-Samshepa) என்ற வடமொழிக் கலைக் களஞ்சியத்தினை தொகுத்தார்.

ஹர்ஷவர்த்தனர் இறந்ததிலிருந்து, கஜினி முகமதுவின் தலைமையிலான முஸ்லிம்களின் படையெடுப்பு வரை உள்ள வடஇந்திய

வரலாற்றுக் காலத்தை 'இராசபுத்திரர்களின் காலம்' (Rajaput Age) எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் வடஇந்தியா முழுவதிலும் அநேக இராசபுத்திர அரசுகள் ஆட்சி புரிந்தன. இராசபுத்திரரின் ஆட்சிக்காலத்தில் வடமொழி இலக்கியங்கள் மிகவும் வளர்ச்சியுற்றன. அக்கால வடமொழி இலக்கியம் மற்றும் பல்வேறு துறைகளில் உருவாக்கப்பட்ட நூல்களில் சில வருமாறு: நாடக இலக்கியத்தில் கனோஜின் அரசரான யசோவர்மன் (Yasovarman) காலத்தில் வாழ்ந்த பவபூதி (Bhavabuthi) என்பாரும், மகேந்திர பாலன் என்ற கனோஜ் அரசன் காலத்தில் வாழ்ந்த 'இராசசேகரன்' (Rajasekara) வங்காளத்தில் லட்சுமண சேனவின் (Lakshmana sena) அரசவைப் புலவரான ஜெயதேவரும் (Jayadeva) வடமொழி நாடக நூல்களை உருவாக்கினர். பதினோராம் நூற்றாண்டில் காஷ்மீரைச் சேர்ந்த சோமதேவா (Somadeva) என்பார் 'கதாசரித சாகரம்' (Kathasarita Sagara) என்ற கதைகளின் தொகுப்பு நூலை ஆக்கினார். அதே நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கல்ஹணர் (Kalhana) என்பார் 'இராசதரங்கிணி' (Rajatharangini) என்ற வரலாற்றுநூலை உருவாக்கினர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை ஆண்ட காஷ்மீர் அரசர்களின் வரலாற்றுத் தொகுப்பே இராசதரங்கிணி எனும் நூலாகும்.

2. இடைக்கால இந்தியா

இந்தியாவில் முஸ்லிம்களின் ஆட்சியின் போது வடமொழி இலக்கிய வளர்ச்சி சரிவுற்றது. வடமொழிக்குப் பதிலாக பாரசீக மொழி, மற்றும் இந்தி, உருது ஆகிய மொழிகள் ஏற்றம் பெற்றன. அத்துடன் இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளில் வழங்கி வந்த ஏனைய மொழிகளும் ஆக்கம் பெற்றன. பக்தி இயக்கம் தாய் மொழி வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளித்தது. ஒவ்வொருவரும் அவரவர் தாய் மொழியின் வாயிலாகவே இறைவனை வழிபடலாம். இறை வழிபாட்டு மொழி எனத் தனியே ஒரு மொழி தேவையில்லை என பக்தி இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த பெருந்தகையோர் வலியுறுத்தினர். இந்த ஊக்கத்தின் விளைவாக இந்தி மொழி மற்றும் பிற மொழிகளின் வளர்ச்சித் தொடங்கியது. கவிஞர்களுக்கெல்லாம் இளவரசனைப் (Prince of Poets) போன்றவர் என்று புகழப்பட்ட அமிர் குஸ்ரு (Amir kusru), பாரசீக மொழியில் ஏராளமான கவிதைகளை உருவாக்கினர்.

தென்னிந்தியாவில் விஜயநகரப் பேரரசு இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பேராதரவு அளித்தது. தெலுங்கு மொழி இலக்கியத்தின் பொற்காலம் தொடங்கியது. விஜயநகரப் பேரரசர் கிருஷ்ணதேவராயரின் காலம் தெலுங்கு இலக்கிய வரலாற்றில் 'அகஸ்டசின் காலம்'

(Augustan Age of Telugu Literature) அதாவது தெலுங்கு இலக்கியத்தின் பொற்காலமெனக் கருதப்படுகின்றது. கிருஷ்ணதேவராயரின் அரசவையை 'அஷ்டதிக்கஜங்கள்' (Ashtadiggajas) என்றழைக்கப்பட்ட எட்டு கவிமணிகள் அலங்கரித்தனர். அந்த அஷ்டதிக்கஜங்களில் ஒருவரான அல்லசானி பெத்தண்ணு (Allasani Peddanna) என்பவர் வடமொழி, மற்றும் தெலுங்கு மொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்தார். அவர் 'ஆந்திர கவி பிதாமகர்' (Andhra Kavi Pitamaha) — 'தெலுங்கு இலக்கியப் பாடல்களின் தாத்தா' என புகழப்பட்டார். அவர் உருவாக்கிய நூல்களில் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது 'மனுசரிதம்' (Manucharita) என்ற நூலாகும். கிருஷ்ணதேவராயரும் தெலுங்கு இலக்கியத்தில் புலமை பெற்றிருந்தார். 'ஜாம்பவதி கல்யாணம்' (Jambavati Kalyanam), 'உஷா பரிணயம்' (Usha Parinayam) என்ற இரண்டு வடமொழி நாடகங்களை கிருஷ்ணதேவராயர் உருவாக்கியிருந்தார். 'ஆமுக்த மால்யதா' (Amukta Malyada) என்ற தெலுங்கு பாடல் நூலையும் அவர் இயற்றியிருந்தார். ஸ்ரீ ஆண்டாளின் வளர்ப்புத் தந்தையான 'விஷ்ணுசித்தர்' (Vishnuchitta) என்பவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை கவிதையாக வடித்திருந்ததால் அந் நூலுக்கு 'விஷ்ணு சித்தியமு' (Vishnuchithiamu) என்றும் பெயருண்டு.

மொகலாயர் காலத்தில் பாரசீக, இந்தி மொழி இலக்கியங்கள் வளர்ச்சியுற்றன. பாபர் துருக்கி பாரசீக மொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்தார். 'திவானி பாபர்' (Diwani Babar) என்ற கவிதை நூலையும், 'பாபர் நாமா' (Babarnama) என்ற அவரது சுயசரிதத்தையும், பாபர் துருக்கிய மொழியில் எழுதினர்.

அக்பர் காலத்தில் பாரசீக மொழி இலக்கியம் ஆக்கம் பெற்றது. அக்பரின் உற்ற நண்பனும் அவைக்களபுலவருமான 'அபுல் பாசல்' (Abul Fazl) 'அக்பர் நாமா' (Akbar Nama) மற்றும் 'அயினி-அக்பரி' (Aini Akbari) என்ற இரு நூல்களை உருவாக்கினர். 'அக்பரின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள்' (Annals of Akbar) என்ற வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க நூலை நிஜாமுதீன் (Nizamuddin) என்பாரும், தரிகி பதௌனி (Turk-I-Badhuni) என்ற நூலை 'பதௌனி' என்பாரும் உருவாக்கியிருந்தனர்.

அக்பருடைய காலத்தில் ஏராளமான இந்திய நூல்கள் பாரசீக மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டன. பதௌனி என்பார் வட மொழியிலும் புலமை பெற்றிருந்தார். இராமாயணம் முழுவதையும், மகாபாரதத்தின் ஒரு சில பகுதிகளையும் பதௌனி பாரசீக மொழியில் மொழியாக்கம் செய்தார். அதர்வ வேதத்தை (Atharva Veda)

இப்ராகிம் சிர்குந்தி (Ibrahim Sirkundi) என்பாரும், 'லீலாவதி' (Lilavathy) என்ற கணித் நூலை அடில் பாசலின் சகோதரரான அபுல் பைசி (Abul Faiazi) என்பாரும் மொழியாக்கம் செய்தனர்.

அக்பருடைய வேண்டுகோளை ஏற்று, ஹுமாயூனின் வரலாற்றை 'ஹுமாயூன் நாமா' (Humayun Nama) என்ற பெயரில் 'குல்பதான் பேகம்' (Gulbadan Begum) என்ற அம்மையார் உருவாக்கினர். இந்த அம்மையார் பாபரின் மகளாகும்.

அக்பரது ஆட்சிக் காலம் இந்தி இலக்கிய வரலாற்றில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த காலமாகும். அக்காலத்தில் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த இந்தி இலக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அக்பரின் அரசவையில் கவியரசராக விளங்கிய பீர்பால் (Birbal) என்பவர் வேடிக்கையாகவும் அதே நேரத்தில் அறிவுசார்ந்த கவிதைகளை எழுதுவதில் இணையற்றும், விளங்கினர். இந்தி இலக்கிய உலகின் முடிசூடா மன்னராகக் கருதப்படுபவர் துளசிதாசராகும் (Tulasidas). அவர் இராமாயணத்தை இந்திமொழியில் 'இராமன் சரித மானஸ்' (Raman charita Manas) என்ற நூலாக இயற்றினர். 'இந்தி இலக்கிய உலகிலேயே இணையற்று விளங்குபவர் துளசிதாசரே' என சர் ஜார்ஜ் கிரீர்சன் (Sir George Grierson) என்ற அறிஞர் மிகவும் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். ஆக்ராவைச் சேர்ந்த 'சுர்தாசர்' (Surdas) என்பவர் பார்வையற்றவர். அவர் பாடிய பாடல்கள் 'சுர்சாகரம்' (Sursagari) 'சூரவளி' (Suravali) என்ற நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு நூல்களும் கிருஷ்ணபிரானின் பிள்ளை விளையாட்டுக்களையும் இராதாகிருஷ்ண மகிமையையும் விளக்குவதாகும். ஒரு சிலர் சுர்தாசரை இந்தி இலக்கிய உலகின் 'சூரியன்' என்றும், துளசிதாசரை 'நிலவு' என்றும் கூறி துளசிதாசரை விட சுர்தாசருக்கு உயர்ந்த இடமளிப்பர்.

ஷாஜகான் காலத்தில் சிறப்பு மிக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள் நிறையபேர் இருந்தனர். அவரது கால இலக்கிய நூல்களில் 'பாத்ஷா நாமா' (Badsha Nama) என்பது மிகவும் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. ஷாஜகானின் மூத்த பிள்ளையான தாரா ஷுகோ (Dara shuko) என்பவர் பன்மொழிப் புலமைப் பெற்றிருந்தார். அவர் வடமொழி வேதாந்தங்களையும், சூபி சமயத்தின் சமயக்கோட்பாடுகளை விளக்கும் நூல்களையும் கிருத்தவ சமயத்தின் 'புதிய ஏற்பாட்டையும் (New Testament) கற்றுத் தேர்ந்திருந்தார். அவர் இஸ்லாமிய இந்து சமயத் தத்துவங்களை மிகவும் உன்னிப்பாகக் கற்றுணர்ந்து 'இரு பெருங்கடல்களின் கலப்பு' (Mingling of two oceans) என்ற நூலினை உருவாக்கினர். அந்நூல் இந்து இஸ்லாமிய சமயங்களை ஒப்பீடு செய்திருக்கின்றது. வாரணசி என்ற நகரிலிருந்த

வடமொழிப் புலவர்களின் உதவியுடன் உபநிஷதங்களையும், பகவத் கீதையையும் பாரசீக மொழியில் தாரா ஷுகோ மொழியாக்கம் செய்திருந்தார்.

வடமொழியில் புலமையும், நாவன்மையும் மிக்க 'ஜகந்நாதப் பண்டிதராஜா' (Jagannatha Panditharaja) என்பவரை தாரா ஷுகோவும் (Dara shukov) ஷாஜகானும் ஆதரித்தனர். ஜகந்நாதப் பண்டிதராஜா அவரை ஆதரித்தவர்களான ஆஸப்கான் (Asaf khan father-in-law of Shahjehan) மற்றும் தாரா ஷுகோ போன்றவர்களின் மீது கவிதைகள் புனைந்து அவர்களைப் போற்றினார். 'ராசகங்காதரா' (Rasan gadhara) 'பாமினி விலாசா' (Bhamini vilasa) என்ற இரு வடமொழி நூல்களும் அவருடைய புலமைக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

3. **ஆங்கில இலக்கியங்களின் தொடர்பால் தாய்மொழி இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள்** (The English impact and the growth of regional literatures)

இந்திய மொழிகளின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆங்கில இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு பெரும்பணியாற்றியிருக்கின்றது. ரிக்வேத காலந் தொட்டே கவிதை இயற்றுவது இந்திய மொழிகளின் தலை சிறந்த பண்பாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் உரை நடையில் கருத்துக்களை வெளியிடுகின்ற முறை, மேனாட்டு இலக்கியங்கள் நமக்குக் கற்றுக்கொடுத்தப் புதிய பாணியாகும். சமய விளக்கங்களைப் பற்றியும், சமுதாயச் சீர்திருத்தம் பற்றியும் எழுந்த சொற்போர் இந்திய உரைநடை வளர்ச்சியின் ஆரம்பமாகும். கவிதைகளாலேயே உள்ளக் கருத்துக்களை வெளியிடும் தன்மை மாறி, உரை நடையால் கருத்துக்களை தெளிவாக்க முடியும் என்ற எண்ணம் வளர்ந்தது. இந்த எண்ணம் உரை நடைவளர்ச்சியைத் தூண்டியது. இம்முறையைப் பின் பற்றி இந்திய மொழிகளில் புதினங்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இருபதாம் நூற்றுண்டில் ஏற்பட்ட சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சியை அந்நிய இலக்கியத் தொடர்புகளால் ஏற்பட்ட சிறப்பான விளைவாகக் கருதலாம்.

பகுதிமொழி இலக்கிய வளர்ச்சியில் இந்தியாவிலேயே வங்காளம் முன்னணியில் நிற்கின்றது. வங்காள எழுத்தாளர்களில் இரவீந்திரநாத் தாகூர் தனிச்சிறப்பு பெற்று விளங்குகிறார். அவர் கவிதைகள் இயற்றுவதிலும் உரைநடையில் நூல்கள் எழுதுவதிலும் வல்லவராக இருந்தார். அவர் எழுதிய 'கீதாஞ்சலி'

என்னும் நூல் நோபல் பரிசைப் பெற்றது (1913). அவர் புதினங்கள், நாடகங்கள், சிறுகதைகள் என்ற வகைகளில் ஏராள மான நூல்கள் எழுதியுள்ளார். 'கோரா' (Gora) 'நவிவு' (Wreck) என்ற இவ்விரு புதினங்களும் அவர் எழுதிய புதினங்களில் மிகவும் சிறப்பானதெனக் கருதப்படுகின்றது. 'ஜன கண மன' எனத் தொடங்கும் இந்திய தேசிய கீதத்தை இயற்றியவர் தாகூர் அவர்களே. இந்தியப் பண்பாட்டு இயல்களின் நிலைக்களனகக் கருதப்படும் சாந்திநிகேதனத்தில் இருக்கும் விஸ்வபாரதி பல்கலைக் கழகம் (Visvabharathi University of Shantiniketan) தாகூரால் நிறுவப்பட்டதாகும். இந்தியப் பண்பாட்டின் உயர்வையும், பெருமையையும், மேனாட்டினரும் போற்றி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகப் பாடுபட்டார். நுண்கலைகளையும், பல்கலைக் கழக பாடத்திட்டத்தில் முதன்முதலில் புகுத்தி கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்த பெருமை தாகூரையே சாரும். விஸ்வபாரதி பல்கலைக்கழகம் மற்ற பாடங்களுடன் நுண்கலைகளையும் ஒரு பிரிவாக கற்பித்து வருகின்றது. மேனாட்டு, கீழைநாட்டு தத்து வங்களின் இணைப்பை ஏற்படுத்தி, இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் அடிப்படையை விரிவாக்க தாகூர் முயன்றார். இந்திய நாட்டின் குடிமகன் என்பதை மட்டும் கருதாது, தான் ஓர் உலகக் குடிமகன் (World Citizen)' என்ற பரந்த மனப்பான்மையை வளர்த்து, அனைத்து நாடுகளுக்கும் பொதுவான, உயர்ந்த மனிதனாக திகழ் கின்றார்.

பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி (Bankim Chandra Chatterjee) ஈஸ்வர சந்திர வித்யா சாகர் (Easwara Chandra Vidya Sagar) போன்றோர் தாகூருக்கு அடுத்து, உயர்புகழ் பெற்ற வங்காள எழுத்தாளர்களாகும்.

'நவீன மராட்டிய இலக்கியத்தின் தந்தை'யெனப் (Father of Modern Marathi Literature) போற்றப்படும் 'கேசவ சுதர்' (Kesava Sudhar) என்பாரும், பால கங்காதரத் திலகரும், புகழ் பெற்ற மராத்தி எழுத்தாளர்களாகும்.

வீரேசலிங்கம் பந்துலுவும், தேசோதரக நாகேஸ்வரராவும் (Veeresalingam Pantulu and Desodaraha Nageswara Rao) நவீன தெலுங்கு இலக்கிய உலகில் தலைசிறந்தோராவர். பந்துலு என்பவர் நவீன தெலுங்கு இலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தவராவர். 'இராச சேகர சரிதம்' (Rajasekara Charitam) என்ற நூல், தெலுங்கு இலக்கியத்தின் சிறப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். அதை

உருவாக்கியவர் வீரேசலிங்கம் பந்துலு ஆவார். அவர் 'சாகுந்தலம்' 'ரத்னவளி' போன்ற வடமொழி நாடகங்களை தெலுங்கில் மொழியாக்கம் செய்திருக்கின்றார். நாகேஸ்வரராவ் தெலுங்கில் செய்தித்தாள்கள் முதன்முதலில் வெளியிட்டுப் புகழ்பெற்றவராவர்.

பத்தொன்பது இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழில் இலக்கியங்கள் ஏராளமாகத் தோன்றி, இலக்கிய உலகில் புதுமை ஏற்பட்டது. தஞ்சாவூரில் மராட்டிய சரபோஜி மன்னர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் ஆதரவளித்தார். அவருடைய அரசவையை கற்றறிந்தோர் விரும்பி நாடினர். நாடிவந்த இலக்கிய மேதைகளுக்கு ஆதரவு காட்டி அவர் ஊக்குவித்தார். 'பஞ்ச தந்திரக்கதைகளை' தாண்டவராய முதலியார் என்பவர் தமிழில் எழுதினார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தமிழ் புலவர்கள் அனைவரையும் விட தலைசிறந்தவராக இருந்தவர் இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆவார். அவர் இயற்றிய பக்திப் பாடல்களின் தொகுப்பே திருவருட்பா ஆகும். திருவருட்பா பக்திபாடல் நூல்களில் தனிச்சிறப்பு பெற்றுத் திகழ்கின்றது. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத அய்யர் அவர்களின் ஆசானாகிய மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களும், H. A. கிருஷ்ண பிள்ளை, மற்றும் உமறுப் புலவர் போன்றோர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்த் தாய் பெற்றெடுத்த அருந்தவப் புதல்வர்களாவர். H. A. கிருஷ்ண பிள்ளை எழுதிய 'இரட்சணிய யாத்ரிகம்' என்னும் நூலும், உமறுப் புலவர் எழுதிய 'சீறாப்புராணம்' என்னும் நூலும் புகழ்மிக்க இலக்கியங்களாகும்.

20ஆம் நூற்றாண்டில் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் பழந்தமிழ்க் காப்பிய ஏடுகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவற்றை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். மறைமலை அடிகளார், திரு. வி. க., டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பேரறிஞர் அண்ணா போன்றோர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சிறப்பாகத் தொண்டு புரிந்திருக்கிறார்கள்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்த்தாயின் அருந்தவப் புதல்வராகத் தோன்றியவர் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார். அவர் தேசப்பற்று ஊட்டும் பல பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். அவர் புராணக் கதைகளையும் பாடல் உருவில் எழுதியிருக்கின்றார். அவருடைய கவிதைகளும் எழுத்தும் தமிழனை வீறுகொண்டெழச் செய்யும் தேசிய சக்திமிக்கவையாகும். சமூகச் சீர்திருத்தத்தையும்

அவை ஊக்குவித்தன. அவரைத் தொடர்ந்து தமிழ்க் கவிதை யுலகில் சிறப்பிடம் பெற்றவர் நாமக்கல் கவிஞர் திரு. வெ. இராம லிங்கம் பிள்ளை. இவர் சிறந்த தேசியக் கவிஞர். இவர் தமிழ் நாட்டு அரசின் அவைப் புலவராக நியமிக்கப்பட்டார். இவரது கவிதைகளில் தேசிய உணர்ச்சியும் காந்திய இலட்சியங்களும் மிளிர்கின்றன.

இந்த நூற்றாண்டின் இன்னொரு புகழ் மிக்க கவிஞர் பாரதி தாசன் ஆவார். இவரது கவிதைக் காவியங்களான "பாண்டியன் பரிசு", "குடும்ப விளக்கு" போன்றவை தமிழ் மக்களால் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றன. இந்தக் காலக் கட்டத்தில் புகழ்பெற்றி ருந்த இன்னொரு தமிழ்க் கவிஞர் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை ஆவார்.

ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற இந்தியர்கள் பலர் ஆங்கில மொழியில் புலமைபெற்று, பல இனிய கவிதைகளையும், உரைநடை நூல்களையும் எழுதி, ஆங்கிலமொழிக்குச் சிறப்பைத் தேடியிருக் கின்றனர். அவர்கள் எழுதிய உரைநடை நூல்கள் ஆங்கில மொழி கற்றவர்கள் போற்றி ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் சிறப் புற்றிருக்கின்றது. 'இந்தியாவின் கவிக்குயில்' என்று புகழப்படு கின்ற சரோஜினி நாயுடு அவர்கள் பல இனிய ஆங்கில கவிதைகளை இயற்றியிருக்கின்றார். அவருடைய கவிதைகளில் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது 'பல்லக்குத் தூக்கிகள்' (Palanquin Bearers) என்ற தலைப்பில் இயற்றிய கவிதையாகும். பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு ஆங்கிலத்தில் 'Discovery of India', 'Glimpses of World History' போன்ற நூல்களையும், தன்னுடைய சுயசரிதத்தையும், எளிய நடையில் ஆங்கிலேயரே போற்றும் வண்ணம் எழுதியிருக் கின்றார். காந்திஜி, தன்னுடைய சுயசரிதத்தை 'சத்திய சோதனை' (My Experiments with Truth) என்ற நூலை எளிய ஆங்கிலத்தில் அழகுமிளிர எழுதியிருக்கின்றார். R. K. நாராயணன் என்பார் ஆங்கிலத்தில் பல புதினங்களையும், சிறுகதைகளையும் எழுதியுள் ளார். டாக்டர் S. இராதாகிருஷ்ணன் தத்துவ நூல்களை மிக உயர்ந்த ஆங்கில நடையில் எழுதியுள்ளார். இந்த எழுத்தாளர்கள் அனைவரும், ஆங்கில மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஆங்கிலேயர்களுக்கு, மொழியறிவில் இந்தியர்கள் எவ்விதத்திலும் சளைத்தவர்களல்ல என்பதை எடுத்துகாட்டுகின்றது. இந்தியர்கள் எழுதிய ஆங்கில இலக்கிய நூல்கள் 'இந்தோ-ஆங்கில இலக்கியம்' (Indo-Anglian Literature) என்றே அழைக்கப்படுகின்றது.

பத்தாம் அத்தியாயம்

இந்தியாவில் அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும்

பன்னெடுங் காலமாகவே, இந்தியா அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்பத்தின் மகத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தது. பண்டையக் காலத்தில் இத்துறைகளில் கண்டிருந்த முன்னேற்றமும், அறிவும் மிகவும் குறிப்பிடும்படியாகவே இருந்தன. ஆனால், இம்முன்னேற்றம் மேலும் தொடர்ந்து இடைக்காலத்தில் (Medieval Period) வளராமற் போனதற்கு, அந்நியப்படையெடுப்பும், உள்நாட்டுக் குழப்பங்களுமே பெரிதும் காரணமாய் அமைந்தன. நவீன காலம் தொடங்கியதும், இந்தியா மேற்கத்திய அறிவியலுலகுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டது. எண்ணற்ற அறிவியல் வல்லுநர்களும், தொழில்நுட்ப மேதைகளும் தோன்றி இந்தியாவை வளர்ச்சிப் பாதையிலே நடத்தி, அறிவியல் சாதனைகளால் உயர்த்தி, அதற்கென ஒரு தனி இடத்தையும் தந்தனர்.

சிந்துச் சமவெளி நாகரிகக் காலத்திலிருந்தே அறிவியல்களின் வளர்ச்சியின் ஆதாரங்கள் தென்படுகின்றன. மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா நகரங்களின் நிர்மாணமுறை, கட்டிட அமைப்பு போன்றவற்றைக் காணும்போது இம்மக்கள் ஜியோமிதி (Geometry) கணிதத்திலும் ஓரளவு அறிவு பெற்றிருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. கழிவுநீர் வெளியேற பாதாள சாக்கடையும், மனிதர்கள் உள்ளே நுழைந்து அடைப்புகளைப் போக்க ஏதுவான துவாரங்கள் கொண்ட சாக்கடை அமைப்பும், பருத்தித் துணி உற்பத்தியும், செம்பு, வெங்கலம் போன்ற உலோகங்களை பயன்படுத்தியமை போன்றவைகளினின்றும், இம்மக்கள் தொழில் துறையில் சிறந்த மதி நுட்பம் கொண்டவர்கள் என்பது தெளிவு. அந்நாகரிக உலகிலே வணிக மக்களும் வாழ்ந்தனர். இவர்களால் வாணிபக் கணக்கும் வளர்ச்சியுற்றது. சிந்துச் சமவெளி மக்கள், சக்கரத்தை (Wheel) கண்டுபிடித்ததாக நம்பப்படுகின்றது. இக்கண்டுபிடிப்பு போக்குவரத்துத் தொடர்பு முறையிலும் பெரிதும் புரட்சிகள் தோன்ற காரணமாயிற்று எனலாம்.

வேதகால இலக்கியங்கள், அறிவியலைப் பற்றி மிகவும் குறைவான செய்திகளையே கொடுப்பினும், அம்மக்கள் அறிவியலை முழுமையாக ஒதுக்கவில்லை. ஆரியர்கள் வழிபாடு செய்யுமிடத்தை (Vedic Altars) அமைப்பதில் ஜியோமிதி அல்ஜீப்ரா (Geometrical Algebra) கொள்கைகளைப் பின்பற்றியுள்ளார்கள். வேதச் சடங்குகளைச் செய்வதற்கு நல்லநேரம் (Auspicious Moments) பார்ப்பதற்கு, நட்சத்திரங்களைக் கொண்டு கணக்கிட்டமையால், வானியலில் (Astronomy) இவர்களுக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டது. வேதகால இந்தியர்கள், வானிலுள்ள கிரகங்கள், பிரகாசமான ஒளி நட்சத்திரங்கள், கிரகங்கள் மற்றும் வால்நட்சத்திரம் (Comet) போன்றவற்றின் வழிகள், சூரியன், சந்திர கிரகணங்கள் ஆகியவற்றைக் கவனிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வேதகாலத்தைத் தொடர்ந்து, பின்னர் வட இந்தியாவில் வலிமைமிகு கீர்த்திவாய்ந்த பேரரசுகளான மௌரியப் பேரரசு, குப்தப் பேரரசு, மற்றும் ஹர்ஷப் பேரரசு ஆகியவை தோன்றிப் புகழ் பெற்றன. தெற்கே சோழர்களும் ஆந்திரர்களும் அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்றனர். நிலையான, வலுவான அரசியலும், கடல் பயணங்களும், கடல்கடந்து நாடுகளைக் கண்டதும், இம்மக்களுக்கு அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்பத்திலே அறிவை பெருக்கத் தூண்டுதலாக அமைந்தது. மேலும் புத்த, சமண, இந்து மதங்களால் நிறுவப்பட்ட கல்வி நிறுவனங்கள் பல்வேறு அறிவியல் கலைகளைப் போதித்து வந்தன.

பண்டைய கிரேக்கர்களுடன் ஏற்பட்டத் தொடர்பினால், இந்திய வானியலில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. கார்ஹி சமிதாவின் (Garhi Samhita) கூற்றுப்படி: "யவனர்கள் (Yavanas) நாகரிக மற்றவர்கள், ஆனால், வானவியல் அறிவியல் கலையின் ஆரம்பமே இவர்கள்தான். எனவே இவர்கள் கடவுள்களைப் போன்று வணக்கத்திற்குரியவர்கள்" என்கிறது. இந்தியாவின் பெரும் வானியல் வல்லுநர்கள், இத்துறையில் அரும் பெரும் சேவைகள் புரிந்துள்ளனர். இவ்வல்லுநர்களில் தலைசிறந்த ஆரியபட்டர் என்பவர் கி.பி. 476-ல் பாடலிபுத்திராவில் பிறந்தார். இவர் தனது பெரும்புகழ் கொண்ட 'ஆரியபட்டியா' (Aryabhattiya) எனும் நூலில், பூமி, தனது அச்சினிலேயே தானே சுற்றுகின்றதெனவும், இதுவே சூரிய சந்திர கிரகணங்களுக்குக் காரணம் எனவும் குறிக்கின்றார். பண்டைய காலத்தின் புகழ்மிகு வான இயல் வல்லுநர்களான, வராகமிகிரா (Varahamihira) பிரம்ம குப்தர் (Brahma Gupta) பாஸ்கராச்சாரியார் (Bashkaracharya) போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவர்கள் உருவாக்கிய

நூல்கள் இன்றளவும் 'சித்தாந்தம்' (Siddhantas) என வழங்கப்படு கின்றன. இந்நூல்கள் கிரகங்களின் இயக்கம் (Movement of Planets) கிரகணங்கள் (Eclipses) மற்றும் கால அளவை (Measurement of Time) போன்றவற்றைப் பற்றிப் பகர்கின்றன. மத்திய இந்தியாவிலுள்ள உஜ்ஜெய்னியில் வானயியல் ஆய்வுக் கூடமும் அமைந்திருந்தது. சூரிய இயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆண்டை, நிலவின் இயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட திங்களைக் கொண்டு கணித்து, அவைகளின் இயக் கத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் உட்படுத்தும் வகையில், வானியல் வல்லுநர்கள் நாட்காட்டியை அமைத்தனர்.

பண்டைய இந்தியர்கள் எண் கணிதத்தின் (Arithmetic) முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தனர். 'யஜுர் வேத சமிதா' (Yajur Veda Samhita) 'பஞ்ச விம்ச சமிதா' (Pancha Vimsa Samhita) ஆகிய நூல்கள் எண் கணிதத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. பத்துப் பத்தாக உயர்த்தி எண்ணும் முறையும் குறிக்கப்படுகின்றது. 'ஏக' (Eka) என்பது ஒன்றையும், 'தசா' (Dasa) என்பது பத்தையும், 'சதா' (Sata) நூறையும், 'சகஸ்ரா' (Sahasra) ஆயிரத்தையு [illegible] இப்படி குறிக்கும்முறை குறிக்கப்படுகிறது. ஆரியப்பட்டரும், மஹாவீரரும், கணித ஆராய்ச்சிகளை எழுதி, கணிதத்திலுள்ள பிரச்சனைகளையும், பூஜ்யம் (Zero) பற்றியும் விவாதம் செய்துள் ளார்கள்.

மருத்துவ விஞ்ஞானம் பொதுவாகவே இங்கு ஆயுர்வேதம் எனவே குறிக்கப்படுகின்றது. மனித குலம், விலங்குகள், மற்றும் தாவரங்களின் வாழ்வைப் பேண இத்துறை உதவியது. உடலின் முறையான இயக்கங்களைக் குறிப்பிட மூன்று வழிவகைகள் (Tridoshas) கூறப்படுகின்றது. அவை வாதம் (Vata) பித்தம் (Pitta) கபம் (Kapha) எனப்படுகின்றது. இவைகளில் தடங்கலோ, குறைகளோ ஏற்படின் உடலின் இயக்கமே கெட்டுவிடும். சரகர் (Charaka) வாகபட்டர் (Vaghbhata) மற்றும் சிஸ்ருதர் (Sisruta) ஆகியோர் இத்துறைக்குப் பெரும் சேவை புரிந்துள்ளார்கள். 'சரக சமிதா' (Charaka Samhita), உட்கொள்ளும் மருந்திற்கு (Internal medicine) முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது. 'சிஸ்ருத சமிதா'. (Sisruta Samhita) அறுவை சிகிச்சைக்கும் முக்கியத் துவம் கொடுக்கின்றது. இந்நூல்களின் கருத்துகளிலிருந்து, அக்காலத்தே மக்கள் மருத்துவ விடுதிகளையும், மூலிகை மற்றும் உலோகக் கலவைகளினால் தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துகளையும் பயன் படுத்தியமை தெரிகின்றது. மேலும் பயனற்றுப் போகும்போது

அவ்வுருப்புகளை வெட்டியெடுக்கும் (Amputation). அறுவைச் சிகிச்சை முறையும், அக்காலத்தே இருந்தது என்பதை அறிய இயலுகின்றது.

கி.பி. இரண்டு, மூன்றும் நூற்றுண்டில் வேதியல் (Chemistry) வளர்ச்சி பெற்றது. வேதியல் அக்காலத்தில் அல்கெமி (Alchemy) அல்லது ரசவித்தை (Rasa Vidya) என்றழைக்கப்பட்டு, உலோகக் கலவைகளை (Metallurgy) விளக்குவதாகவும் அமைந்தது. 'ரசா' (Rasa) என்பது பாதரசத்தைக் குறிக்கும். மேலும் கந்தகமும், மைக்காவும், ரசமும் (Rasa) இந்திய வேதியல் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. இக்கால மக்கள் இரும்பு கனிமத்தைப் பிரித்தெடுக்க அறிந்திருந்ததுடன், அயல்நாடுகளுக்கும், இரும்புப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்தனர். புத்த சமயப் பேரறிஞரான நாகார்சுனர் சிறந்த வேதியல் வல்லுநராக மட்டுமின்றி கனிமத்துறை (Metallurgist)யிலும் சிறந்து விளங்கினர்.

முகம்மதியர்களின் படையெடுப்பால், அரேபியா மற்றும் மத்திய ஆசியாவுடன் இந்தியாவின் தொடர்பு வலிமை பெற்றது. இதன் காரணமாக, இந்திய அறிவியல்கலை ஆசிய நாடுகளில் நல்ல செல்வாக்கைப் பெற்றது. அராபியர் இந்திய எண்முறையைப் (Numerals) பின்பற்றி, இந்திய அறிவியல் கலையையும் தங்கள் மொழியில் மொழி பெயர்த்து தங்களுடையதாக்கிக் கொண்டனர். அரபு நாடுகளின் வழியாக இந்தியாவின் அறிவியல் கலையும் இந்தியச் சிந்தனைகளும் ஐரோப்பாவிற்குப் பரவியது.

தற்காலத்து வியத்தகு விஞ்ஞான முன்னேற்றம் மேற்கத்திய நாடுகளோடு நில்லாமல், தொடர்ந்து இந்தியாவிலும் நுழைந்து, இன்றைய நவீன இந்தியா அறிவியல், தொழில் நுட்பத்தில் பெரும் வளர்ச்சிக் கொள்ளச் செய்துள்ளது. ஆங்கில மொழியின் தொடர்பாலேயே இன்று மேற்கத்திய அறிவியல், இந்தியாவில் வேரூன்றியுள்ளது. இந்திய அறிவியல் வல்லுநர்களும் வியத்தகுப் பணி புரிந்துள்ளனர். இவ்வறிஞர்களிலே மிகவும் போற்றிப் புகழப் படுபவர்கள் J.C. போஸ், C.V. ராமன், H.J. பாபா போன்றவர்கள். கி.பி. 1858-ம் ஆண்டிலே இன்றைய வங்க தேசத்திலுள்ள மைமின்சிங் என்னுமிடத்திலே தோன்றிய ஜெகதீஸ் சந்திர போஸ் அவர்கள் தமது இளம் பிராயத்திலேயே அறிவியலில் ஆர்வம் கொண்டு, தமது திறமையைக் காட்டினர். இயேசு சபையைச் (Jesuit) சார்ந்த ஆசிரியரால் இவர் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, கல்கத்தாவிலும், பின்னர் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்திலும் பயின்றார். கல்கத்தா மாநிலக் கல்லூரியில் இயற்பியல் (Physics) பேராசிரிய

ராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் ரேடியோ செய்தி தொடர்பிலே (Radio Communication) மிகவும் நாட்டம் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நாளடைவில் இவரது விருப்பம் திசை திரும்பி தாவரஇயலை அணுகியது. தமது சோதனைகள் மூலம் ஒளி, ஒலி, மின் சக்தி ஆகிய இம் மூன்றும் மிருகங்களைப் போலவே தாவர வகையிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதைக் கண்டதுடன், இத்தகைய மாற்றங்களுக்கு ஏற்றபடி தாவரங்கள் தங்களை மாற்றிக் கொள்ளும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கின்றன என்றார். இதையே 'ஆதியிலிருந்து தொடர்ந்து வருகின்ற தாவர உணர்வுகள்' (inherited memory of the past) என்றார். கி. பி. 1917ஆம் ஆண்டில் கல்கத்தா நகரில் 'போஸ் தாவர இயல் ஆராய்ச்சிக் கூடம்' எனும் நிறுவனத்தை அவர் ஏற்படுத்தினார். C.V. இராமன் (1887-1970) அவர்களும் பெரும் அறிவியல் வல்லுநர். ஈரோட்டிலே பிறந்து, சென்னை மாநிலக் கல்லூரியிலே பயின்று, கல்கத்தா, கேம்பிரிட்ஜ் மற்றும் கலிபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்திலே ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு, சிறந்த இயற்பியல் அறிஞராகத் திகழ்ந்தார். அவர் தமது இடைவிடா ஆராய்ச்சியின் முடிவாக "Modular Equation" மற்றும் "Continued Factions" ஆகிய இரு இயற்பியல் தத்துவங்களையும் கண்டறிந்தார். இவரது கண்டுபிடிப்புகள் 'இராமன் விளைவு' (Raman Effect) என்றே இன்றளவும் வழங்கப்படுகின்றன. இதுவே Molecular Structure ஐப் பற்றிய பிற்கால ஆராய்ச்சிகளுக்கு ஆதாரமானது. உலகிலேயே சிறந்ததென மதிக்கப்படும் "நோபல் பரிசு" இவருக்கு 1930ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்டது. அணுசக்தி விஞ்ஞானியான H.J. பாபா (1909-1966) பம்பாயில் பிறந்தவர். தனது ஆராய்ச்சியை கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் வெற்றியுடன் முடித்து, ஆராய்ச்சிப் பட்டத்தையும் பெற்றார். இவர் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் "நெய்ல்ஸ் போர்" (Neils Bohr) என்பாருடன் இணைந்து செயல்பட்டார். இவர்களுடைய கண்டு பிடிப்பே "Quantum Theory" எனப்பட்டது. இந்தியா திரும்பிய பின்னர் "காஸ்மிக் கதிர்கள்" (Cosmic Rays) பற்றிய தனது ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டார். இவர் பம்பாயிலுள்ள டாட்டா அடிப்படை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் (Tata Institute of Fundamental Research T.I.F.R.) தலைவராகவும் விளங்கினார். மேலும் இந்திய அணுசக்தித் துறை தலைவராகவும் பணியாற்றினார். 1955ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் "அணுவை அமைதிக்கும், ஆக்கத்திற்கும் பயன்படுத்தும் மாநாட்டின்" தலைவரானார்.

இந்தியா விடுதலை பெற்ற பின்னர் பல துறைகளிலும் அறிவியலிலும், தொழில் நுட்பத்திலும் மிகவும் சிறந்து விளங்குகின்றது.

அறிவியலை மக்கள் நலனுக்குப் பயன் படுத்துவதில் வெற்றி கண்டு வருகின்றது. அகில உலக அரிசி ஆராய்ச்சி நிலையம் (International Rice Research Institute I.R.R.I.) மற்றும் இந்திய விவசாய ஆராய்ச்சி நிலையம் (Indian Agricultural Research Institute) ஆகியவற்றின் இணைந்த செயலாக்கமே 'பசுமை புரட்சியை'த் தோற்றுவித்தது. இப் புரட்சியால் இந்தியாவின் உணவு பஞ்சத்திற்கு நிரந்தரமான முடிவு காண முயற்சி செய்யப்படுகின்றது. மேலும் இந்தியப் "பால்வள நிறுவனம்' (Indian Dairy Development Corporation) உலக வங்கியுடன் இணைந்து செயல்பட்டதன் முடிவே இன்று குஜராத்தின் ஆனந்தில் உள்ள பால்பண்ணையாகும். அப் பண்ணை ஆசியாவிலேயே சிறந்து விளங்குவதுடன் இந்தியாவின் பால் பிரச்சனைக்கு முடிவு காண எண்ணுவது இவ் வெண்மைப் புரட்சியேயாகும் (White Revolution). இதன் காரணமாக இன்று ஒவ்வொரு மாநிலமும் வெண்மைப் புரட்சியில் வெற்றி காணப் பெரிதும் முயன்று வருகின்றன. நீலக் கடலிலே கிடக்கும் அளவற்ற இயற்கையின் செல்வங்களை மனித இனம் துய்த்து இன்புறவே "நீலப் புரட்சி" (Blue Revolution) ஏற்படுத்தப்பட்டது. மக்களின் ஏழ்மையையும், வறுமையையும் போக்க அறிவியல் மற்றும் தொழில் நுட்ப இயலின் சாதனை மிகவும் மகத்தானது ஆகும். நீலக் கடலில் குவிந்து கிடக்கும் எண்ணற்ற மீன் வகைகளைப் பிடித்து, இந்திய மக்களின் உணவுப் பிரச்சனையைச் சீராக்கும் வகையில் ஆழ்கடலில் சென்று மீன் பிடிக்க உதவும் கப்பல்கள், விசைப் படகுகள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. அத்தகு கப்பல்களிலும், விசைப் படகுகளிலும் பிடித்த மீன்களைக் கெடாமல் பாதுகாக்க குளிர்சாதன அறைகளும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இனி வளர்ந்து விட்ட மேலை நாடுகளைப் போலவே இந்தியாவும், ஆழ்கடல் வழங்கும் அளவற்ற உணவுப் பொருள்களை உணவாக்கி மகிழ்வும், ஏற்றுமதி செய்து பொருளாதார ஏற்றங் காணவும் வாய்ப்புக்கள் உருவாகி யிருக்கின்றன.

பதினோராம் அத்தியாயம்

இந்திய மறுமலர்ச்சி

பண்டைய கிரேக்க ரோமானிய பழம் பெரும் இலக்கியங் களின் மீது மக்களின் கவனம் மீண்டும் செல்வதையே பொதுவாக மறுமலர்ச்சி என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். இம்மறுமலர்ச்சி எழுப் பிய ஆய்ந்தறியும் உணர்வும், திறனும் பண்பு, பகுத்தறிவு ஆகியனவற்றின் விளைவாக வழிவழியாக வந்த மதிப்புகளின் புத்தாய்வு தொடங்கியது, சமயச் சீர்திருத்தம் எழுந்தது. புதிய நாடு களின் கண்டு பிடிப்புகள் நிகழ்ந்தன, நிலமானிய முறை அழிந்தது. தேசீய அரசுகள் முகிழ்ந்தன. ஆயின் இத்தகைய ஐரோப்பிய மறு மலர்ச்சியைப்போல் அத்துணை அளவிற்கு தீவிரத் தன்மை கொண்ட தல்ல இந்திய மறுமலர்ச்சி. இருப்பினும் இதன் விளைவுகள் சொற்ப மானவையல்ல. சமயக் கருத்துக்கள் சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்கள் குறித்து புதிய மதிப்பீடும், அறிவார்ந்த விழிப்புணர்ச்சியும் சிறந்த விளைவுகளாம்.

இந்தியாவில் மறு மலர்ச்சி எழுவதற்குப் பல சக்திகள் காரணங்களாயின. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம் இந்திய நாகரிகத்தில் காணக்கிடக்கும் குறைபாடுகளை எடுத்துக்காட்டியது. இந்தியச் சிந்தனையில் மேலை நாட்டுக் கல்வியின் செல்வாக்கு இழையோடி நின்றது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியால் விளைந்த அரசியல் ஒற்றுமை பொதுக் குறிக்கோளை நம் நாட்டவர் மனக்கண்முன் கொண்டு நிறுத்தியது. கடல் கடந்து வாணிபம் செய்ய வந்த வியாபாரக் குழுவினர் கண்டோர் வியக்கும் பேரரசை வெற்றி கொண்டதுடன் தங்களது மேலாதிக்கத்தை நிலை நாட்டினர். சாதகமான சூழ்நிலை யில் கிறிஸ்தவ சமயப்பரப்பாளர்கள் தங்கள் சமயத்தைப் பரப்பிப் பலரை மதம் மாற்றுவதில் வெற்றி கொண்டனர். நம் நாட்டை யாள வந்த புதிய ஆட்சியாளர்கள் புகுத்திய ரயில்வேக்கள் தந்தி முதலான மேலை நாட்டவர் அறிவியல் தந்த முற்போக்குச்சாதனங் கள் கீழைநாட்டவரின் நாகரிகத்தில் காணப்பெற்ற சில குறை பாடுகளை எடுத்துக்காட்ட உதவின. இவற்றுடன்மேலைநாட்டவரின் இனத்திமிர் இந்தியரின் கண்களைத் திறந்தன. வழிவழியாகத் தங்களை உயர் சாதியினர் என்று இறுமாந்திருந்த கூட்டத்தார் உள்ளிட்ட இந்தியர் அனைவரையும் துச்சமாக மதித்து இழிவாக

நடத்தினர் நாடாளவந்த ஆங்கிலேயர். இந்தியக் காலச்சாரத்தில் காணப்பெற்ற குறைபாடுகளையும், நம்மை ஆள வந்த ஆங்கிலேய ரால் இந்தியருக்கு நேர்ந்த இழிவையும் கண்ட சிந்தனையாளர் சிலர் மரபுவழியாக வந்த நமது பண்பாட்டுக் கூறுகளை மறுபரிசிலனை செய்யவும், புதிய சவாலைச்சமாளிப்பதற்கான தங்களின் முயற்சிக்கு உறுதுணையாக நிற்கக் கூடிய கருத்துக்களைத் தேடிப்பிடிக்கவும் முனைந்தனர். இரண்டாவதாக, ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்த ஆங்கி லேயர் மேலை நாட்டுக் கல்வி முறையை நம் நாட்டில் புகுத்தினர். ஐரோப்பிய பாணியில் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் நிறுவியதுடன் ஐரோப்பிய இலக்கியம், கலைகள், அறிவியல் ஆகியவற்றை அறியவும் வகை செய்தனர். வணிகராக வந்து இந்தியரை அடிமை கொண்ட ஆங்கிலேயர், இத்தகைய ஐரோப்பியக் கல்வி முறையின் வாயிலாக மேலை நாட்டினரின் தாராளக் கருத்துக்கள், ஊழ்வலிக்கு அடிமையாகி, இவ்வுலகில் காணும் வாய்ப்புக்கள் வசதிகளைக் காட்டிலும் வீட்டு உலக இன்பத்தைப் பெரிதென எண்ணிக் காலங்கழித்த இந்தியரைத் தட்டியெழுப்பின. புதிய கல்வி முறையின் விளைவாக எழுந்த ஆய்ந்தறி உணர்வும் ஐயப்பாடும், மரபுகள் மூலமாகவும் மூட நம்பிக்கைகள் வாயிலாகவும் வந்த நம்பிக்கைகளை ஏற்க வேண்டுமா எனும் ஐயத்தை மக்கள் மனதிலே உருவாக்கின. மேலும் நாட்டின் தேசிய ஒருமைப் பாட்டிலே புதிய நம்பிக்கை இந்தியரிடம் மெதுவாக வளரத் தொடங்கியது. இந்தி யாவை யாண்ட அந்நியர்கள், நாட்டில் அரசியல் ஒற்றுமையை வளர்த்தனர். ஒரே சீரான ஆட்சி முறையை அமைத்தனர். சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலை நாட்டினர். மேலான போக்குவரத்துச் சாதனங்களுடன் ஆங்கில மொழியையும் கொண்டு வந்தனர். இவற்றிலெல்லாம் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளில் வாழ்ந்திருந்த மக்கள் பொதுவான பல இடங்களில் கூடித் தங்களது கருத்துக் களைப் பரிமாறிக் கொள்வதன் மூலமாக தேசிய ஒற்றுமை உணர்வை வளர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது.

1. சமய விழிப்புணர்ச்சி

பாரத நாட்டில் தோன்றிய பல்வேறு கலாச்சார சங்கங்களின் வாயிலாக நாட்டு மக்களிடையே பெருமளவு சமய விழிப்புணர்ச்சி வளர்ந்தது. இவ்வாறு எழுந்த சங்கங்களில் பிரம்ம சமாஜம், ஆரியசமாஜம், இராமகிருஷ்ண மடம், மெய்ஞான சபை (Theosophical Society) ஆகியவை மிக முக்கியமானவை. இவை களில் சில உண்மையானதும், கற்பனையானதுமான பெருமை மிக்க பழங்காலத்திற்குத் திரும்ப வேண்டுமென்ற கோஷத்தைக் கிளப்பின. மற்றவை, கீழைக் கலாச்சாரத்திலும் மேலை நாகரிகத்திலும் காணும்

நல்லனவற்றை நமது பண்பாட்டில் புகுத்தும் தாராளக் கொள்கையை வளர்த்து வந்தன.

பிரம்ம சமாஜத்தைத் தோற்றுவித்தவர் இராஜாராம் மோகன் ராய். தமது சகோதரர் இறந்தபோது அன்னாரின் விதவையை அவருடன் வைத்துக் கொளுத்திய கொடுமையைக் (சதி அல்லது உடன் கட்டை ஏற்றுதலே) கண்ட அவர் பழைய நம்பிக்கைகளின் மீது வெறுப்பு கொள்ளத் தொடங்கினார். பன்மொழிப் புலமையும் இந்து சமய இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த அறிவும் பெற்றிருந்த இராஜாராம் மோகன்ராய் மேலை நாட்டுத் தாராளக் கொள்கையால் கவரப்பட்டு அதன் செல்வாக்கிற்குள்ளானார். ஒன்றே கடவுள், ஒருவனே தேவன் எனும் கொள்கையைப் பரப்ப முற்பட்டார். உருவ வழிபாட்டையும் அதனுடன் தொடர்பு கொண்ட சமயச் சடங்குகளையும் வன்மையாகக் கண்டிக்கலானார். தமது கருத்துக்களை வலியுறுத்த வேண்டி இந்து சமய சாஸ்திரங்களிலிருந்தே பல சான்றுகளை எடுத்து வெளியிட்டார். தாராளச் சிந்தனையாளரானதால் அவர் சமயச் சீர்திருத்தத்தை வலியுறுத்தியதுடன் உடன்கட்டையேறுதல் (Sati), பலதார மணம், பால்ய விவாகம், (பாலர் திருமணம்) முதலான சமுதாயக் கேடுகளைச் சாடினார். விதவை மறுமணம், பெண் கல்வி, பத்திரிகைச் சுதந்திரம், ஜமின்தாரி, நிலங்களில் குடியானவர்களின் உரிமைகள் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தி வந்தார். மேலை நாட்டுக் கல்வி முறையைப் புகுத்த வேண்டுமென்றார். இத்தகைய முன்னேற்றக் கருத்துக்களைப் பரப்பிய இராஜாராம் மோகன்ராய் அவர்கள் நவ இந்தியாவின் தீர்க்கதரிசியெனப் பெயரெடுத்தார் தற்கால இந்தியாவில் தோன்றிய பல சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கு அன்னாரது பணி அடிப்படையாக அமைந்தது என்பர். பிரம்ம சமாஜம் எனப் பெயர் பெற்ற அமைப்பு ஒன்றினை 1828ஆம் ஆண்டில் இராஜாராம் மோகன்ராய் நிறுவினார். 1830ஆம் ஆண்டில் அவரது முயற்சியால் கட்டப் பெற்ற கோயில் ஒன்று எவ்வித பாகுபாடும் கருதாமல் அனைவரும் வழிபாடு செய்யத் திறந்து விடப்பட்டது. ராஜாராம்மோகன்ராயின் போதனைகளான ஒப்புயர்வற்ற இறைவன் ஒருவனை வணங்குதல், துதிப் பாடல்கள் மூலமாக மனதைப் பரிசுத்தமடையச் செய்தல், சாதி முறையின் தீமைகளை அகற்றுதல் போன்றவற்றை பிரம்மசமாஜம் தீவிரமாகப் பரப்பத் தொடங்கியது. இவையேயன்றி, அக்கால இந்திய சமுதாயத்தில் பெரும்பாலும் காண முடியாத தனி மனித உரிமை, சமுதாய சமத்துவம் முதலான கொள்கைகளையும் வலியுறுத்தி வந்தது.

இந்திய பிரம்ம சமாஜத்தின் தலைவரான கேசவ சந்திர சென் என்பவரின் செல்வாக்கின் விளைவாக பிரார்த்தனை சமாஜம் எனும் அமைப்பு 1867ஆம் ஆண்டில் மராத்திய மண்ணில் தோன்றியது. ஆனால், இது பிரம்ம சமாஜத்தைப் போலல்லாமல் இந்து சமயப் பல கடவுள் கொள்கையையும், உருவ வழி பாட்டையும், வைதீக வழி படு முறையையும் ஏற்றுக் கொண்டது. இருப்பினும் பிரார்த்தனை சமாஜத்தவரும் இந்து சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்காகவும், சமுதாயக் கேடுகளைக் களையவும் பிரம்ம சமாஜத்தவரைப் போலவே அரும் பாடு பட்டனர். கலப்புத் திருமணத்தை ஆதரித்தனர். பல சாதி யினர் கலந்துண்பதை வரவேற்றனர். தாழ்த்தப்பட்டோரின் நிலை உயர வேண்டுமென்று விழைந்தனர். இந்தச் சமாஜத்தின் உறுப் பினர்களில் நீதிபதி ரானடேயும் கோபாலகிருஷ்ண கோகலேயும் புகழ் வாய்ந்தவர்கள். அவர்களின் அரவணைப்பில் பிரார்த்தனை சமாஜம் அமைப்பு ஒழுங்காலும், பணிச் சிறப்பாலும் மேலோங்கி நின்றது. அப் பெரியார்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியால் தக்கணக் கல்விக் கழகம் (Deccan Education Society), விதவை மறுமணச் சங்கம், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பார் நிறுவனம் ஆகியவை தோன்றி பல்லாற்றானும் பெரும்பணியாற்ற முற்பட்டன.

1875ஆம் ஆண்டில் தயானந்த சரஸ்வதி என்பார் ஆரிய சமாஜத்தைக் கண்டார். இது பிரம்மசமாஜத்திற்கு நேர்மாறாக, அன்னிய செல்வாக்கை முற்றிலும் வெறுத்தது. நம்நாட்டுப் புராதன வழிகளுக்கே மீண்டும் செல்லவேண்டுமென்றது. இந்து இலக்கியங்களில் இல்லாத தொன்றுமில்லையெனக் கொண்டு, எல்லாவிதமான நன்மைகளையும் அறிவியல் கருத்துக்களையும் அவைகளில் காணமுற்பட்டது. இதனால், ஆரியசமாஜம் தோன்றி யதன் விளைவாக இந்து சமுதாயத்திற்குக் கலப்பற்ற நன்மையே ஏற்பட்டது! எனக் கூறமுடியாது. அது, ஒருவகையில் முன்னேற்ற இயக்கம், ஒருவகையில் பிற்போக்கு இயக்கமாக இருந்தது. முற்போக்கு இயக்கம் என்ற வகையில் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை ஏற்க முன்வந்தது. ஒரே கடவுள் கொள்கையைப் போற்றியது. சாதியின் பேரால் நிறைந்திருந்த தடைகளை நீக்க முன்வந்தது. பெண்களின் மீதான தடைகளையும் அவர்களது குறைகளையும் போக்க அரும்பாடுபட்டது. இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக மக்களி டையே நாட்டுப்பற்றைப் புகுத்தி, தேசிய உணர்வைத் தட்டி யெழுப்பியது.

இந்திய மறுமலர்ச்சியில் மறக்கமுடியாத இடத்தை பெற்ற அமைப்பு பிரம்மஞான சபையாகும். (Theosophical Society) கர்னல் ஒல்காட் என்பாரும் (Colonel Olcott) பிளவாட்ஸ்கி

அம்மையாரும் (Madame Blavatsky) இச்சபையை 1875ஆம் ஆண்டில் நியூயார்க் நகரில் நிறுவினர். தயானந்த சரஸ்வதியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இதன் தலைமையகம் 1886ஆம் ஆண்டில் சென்னை நகருக்கு மாற்றப்பட்டது. இன, நிற, பால் வேறுபாடு ஏதுமில்லாத உலக சமுதாயத்தை வளர்ப்பதும் ; சமயம், தத்துவம், அறிவியல் ஆகியவற்றில் ஒப்பீட்டு ஆய்வும் பிரம்ம ஞான சபையின் தலைசிறந்த குறிக்கோள்களாகும். அயர்லாந்தில் பிறந்து இந்தியாவைத் தமது தாயகமாகக் கொண்ட அன்னி பெசன்ட் அம்மையார் இச்சங்கத்தில் சேர்ந்தார். அவர் இந்தியப் பண்பாட்டு மரபுகளின் அடிப்படையில் கல்விமுறை ஒன்றை வளர்த்தார். தன்னாட்சிக் கழகத்தை (Home Rule League) நிறுவினார். இந்திய நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் பெரிதும் பாடு பட்டார்.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் பெயரால் எழுந்த இராமகிருஷ்ண மடங்கள் இந்துசமய மறுமலர்ச்சியில் மாபெரும் பங்கு கொண்டன என்பதுடன் அந்த இயக்கத்தின்மீது அதிக அளவு செல்வாக்கு செலுத்தின. இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சமயங்களிடையே ஒற்றுமையைக் கண்டார். மாறுபட்ட சமயங் களெல்லாம் ஒரே இலக்கை நோக்கிச் செல்லும் பாதைகளே என்றும், பலபெயர்களைச் சொன்னாலும் வழிப்படும் கடவுள் ஒருவரே என்றும் அழகாக எடுத்துக் கூறினார். பரமஹம்சரின் போதனை யால் கவரப்பட்டு அவரது சீடராகமாறிய நரேந்திரநாத் தத்தா எனும் இயற்பெயர் கொண்ட உலகப்புகழ் பெற்ற சுவாமி விவேகானந்தர், தமது குருநாதரின் பெயரால் இராமகிருஷ்ண மடங்களை நிறுவி அன்னாரது போதனைகளைப் பரப்பினார். உலகம் ஒரு மாயையல்ல, நிலையில்லாத ஒன்றல்ல என்பது அவரது அசைக்க முடியாத கருத்து. அதற்குமாறாக மனித சமுதாயத்தின் முன்னேற்றப் பாதையில் ஒரு கட்டமே என்றார். அவர் அமைத்த இராமகிருஷ்ண மடங்கள் மக்களின் ஆன்மீக வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டியது, சீர்திருத்தக் கருத்துகளைப் பரப்பியது, கல்வி வளர்ச்சிக்காகப் பல்வேறு கல்வி நிறுவனங்களை அமைத்தது, மற்றும் சமூகநல சேவைகளை மேற்கொண்டது.

இந்துசமய மறுமலர்ச்சி எழுந்த இதே காலத்தில் முகமதியரின் நிலை என்ன? நாடாண்ட தங்களை நாடிழக்கச் செய்த அன்னியர்கள்; அரசாண்ட இனமான தங்களை அவல நிலைக்குக் கொண்டு வந்த ஆங்கிலேயர்கள் புகுத்திய அரசியல் முறைகளையோ அல்லது கல்வி முறைகளையோ பயன்படுத்திக்கொள்ள விரும்பாத இந்திய முஸ்லிம்களிடையே அதிக அளவு விழிப்புணர்ச்சி எழவில்லை.

இருப்பினும் அவர்கள் தங்கள் தவற்றினை மெதுவாக உணரத் தலைப்பட்டனர். திருத்திக்கொள்ளும் முயற்சியிலும் ஈடுபடலாயினர். இத்தகைய முயற்சிக்கு முழுவடிவம் தந்தவர் சையது அகமத்கான் (Syed Ahamad Khan) ஆவார். அவர் அலிகார் இயக்கத்தைத் துவக்கினர்; பிற்காலத்தில் அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக் கழகமாக வளர்ந்த முகமதிய ஆங்கிலோ ஓரியண்டல் கல்லூரியை (Mohammadun Anglo Oriental College) நிறுவினர். மிர்ஸா குலாம் அகமது (Mirza Gulam Ahamad) என்பவர் அஹமதிய இயக்கத்தைத் (Ahamadiya Movement) தோற்றுவித்தார். இத்தகைய அலிகார் இயக்கம், அஹமதிய இயக்கம் ஆகியவை முஸ்லிம்களிடையே புத்துணர்ச்சியை ஊட்ட எண்ணங் கொண்டன. இந்து மற்றும் கிறிஸ்தவசமயச் சங்கங்களின் செல்வாக்கினைக் குறைப்பதும், முகமதியரிடையே தேசீய உணர்வை வளர்ப்பதும் இவற்றின் வேறுசில நோக்கங்களாம்.

2. கல்வி வளர்ச்சியும் சமுதாயச் சீர்திருத்தமும்

நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள காலத்தில் கல்வி முறையில் பெரும் மாறுதல்கள் தோன்றியுள்ளன. சமுதாய வழக்கங்களும் பெரும் மாறுதல்களுக்குள்ளாகியுள்ளன. தொடக்க காலத்தில் இந்தியக் கல்வி முறையைத் திரும்பக் கொண்டு வருவதையே பிரிடிஷ் அரசாங்கம் ஆதரித்தது. இதற்கிணங்கவே கல்கத்தாவில் மதராஸா எனும் (Madarasa) கல்வி நிறுவனத்தை உருவாக்கினர். வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் (Warren Hastings) வங்காள ஆசியக் கழகத்தை நிறுவினர் (Asiatic Society of Bengal). சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் எனும் (Sir William Jones) வித்தகர் வாரணசியில் சமஸ்கிருதக் கல்லூரியைக் கண்டார். ஜோனதான் டங்கன் (Jonathan Duncan) எனும் நல்லறிஞர் ஆயின் கிறிஸ்தவப் பாதரிமார்கள் பள்ளிகள் பல துவக்கி, மேலைநாட்டு மொழிகளையும் மேனாட்டு இயல்களையும் கற்பிக்கலாயினர். பாமரமக்களின் அறிவொளியைத் தூண்டுதற்காக மேனாட்டுக் கல்வி முறையைப் புகுத்த வேண்டுமென்று இந்திய மறுமலர்ச்சியின் விடிவெள்ளியான இராஜாராம் மோகன்ராய் வற்புறுத்தி வந்தார். வில்லியம் பெண்டிங்கின் (William Bentinck) ஆட்சிக்காலத்தில் பொதுக் கல்விக் குழுவின் தலைவராகயிருந்த தாமஸ் மெக்காலே என்பவர் (Thomas Macaulay) இந்தியாவின் புராதனக் கல்வி முறையைக் கண்டித்து மேனாட்டுக் கல்வி முறையைப் பரப்பவேண்டுமென்று வலியுறுத்தினர். கண்காணிப்புக் குழுவின் தலைவரான (President of the Board of Control) சர் சார்லஸ் உட் (Sir Charles wood) என்பார் 1854ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட கல்வி பற்றிய அறிக்கை

யில் மெக்காலேயின் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டார். தமது அறிக்கையின் மூலமாக பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கான கல்விமுறை ஒன்றைக் கோடிட்டுக் காட்டினார். அதன் விளைவாக ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் கல்வித்துறை அமைக்கப்பட்டதுடன், தொடக்கநிலை முதல் உயர்நிலை வரையில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய கல்வி முறையும் உருவாக்கப்பட்டது.

ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே பெண் கல்வியில் தனிக்கவனம் செலுத்தப்பட்ட போதிலும் அது ஆமைவேகத்தில் முன்னேறியது. பிரம்ம சமாஜத்தைச் சேர்ந்தவரான ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகர் (Iswar Chandra Vidyasagar) பெண்களுக்காக ஏறக்குறைய நாற்பது பள்ளிகளை நிறுவினார். விதவைகளுக்குச் சிறு தொழில்களில் பயிற்சியளிக்கவும், அவர்கள் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு வாய்ப்பான தொழில்களில் பயிற்சி தரவும் சசிபாத பானர்ஜியும் (Sasipada Banerji) பண்டித இராமாபாய் அம்மையாரும் பல்வேறு இல்லங்களை நிறுவினர். இத்தகைய விதவை இல்லங்களும், பெண்களுக்கான கல்லூரிகளும், பெண்கள் உயர்கல்வி கற்கவும், தொழிற் கல்வி பயிலவும் வாய்ப்புக்களைப் பெருக்கின.

மேலுலகத்திலே நாட்டங்கொண்ட பாமர மக்களை, தங்கள் நிலைமை மறக்குமளவிற்கு சடங்குகளையும் வேள்விகளையும் செய்து வந்த மக்களை எவ்விதத்திலும் தூண்டிவிடாமல் பழையநிலையிலேயே வைத்திருத்தலே தங்கள் அரசியல் ஆதிக்கம் நிலைப்பதற்கான சிறந்தவழியென பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கருதியது. இதன் காரணமாகவே ஆங்கிலேயர் தலையிடாக் கொள்கையைப் பின்பற்றி வந்தனர். இந்தியமக்கள் பழமைப் பழக்கவழக்கங்களில் புரளுவதை ஆதரித்து வந்தனர். இருப்பினும் இந்திய சமுதாயக் கட்டுதிட்டங்கள் அளவுக்குமீறிப் போனதால் ஆங்கிலேயர் தங்களது கொள்கையை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டி வந்தது. சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட ஏற்றதாழ்வுகளை நீக்கவேண்டுமென்று இந்திய சீர்திருத்தக்காரர்கள் அரசாங்கத்தை நச்சரித்து வந்தனர். அதன் விளைவாக பெண்குழந்தைக் கொலையைத் தடுக்கவும், சாதியின் பேரால், சமயத்தின் பேரால் நடைபெறும் சதி எனும் உயிர்பலியை ஒடுக்கவும் தடுத்து நிறுத்தவும் பல சட்டங்கள் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்டன. இத்தகைய சீர்திருத்தங்களைச் சமுதாயத்தில் இருந்த வைதீகப் பிரிவினர் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்த்த போதிலும், அவர்களால் பரவலான வலுவான எதிர்ப்பினை உருவாக்க முடியவில்லை.

சமுதாய அமைப்பிலும் சில மாற்றங்களைக் காணமுடிகின்றது. புதிய பொருளாதாரச் சக்திகள் எழுந்ததாலும் தனி மனிதக் கொள்கை பரவியதாலும் (Individualism) கூட்டுக் குடும்பமுறை செல்வாக்கிழந்தது. ராய்சாகப் சாரதா (Rai Saheb Sarada) கொண்டு வந்த சாரதா சட்டமானது பாலர் திருமணத்தின்மீது பல கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு வந்தது. 1905ஆம் ஆண்டில் கோபால கிருஷ்ணகோகலே நிறுவிய இந்தியத் தொண்டர் கழகம் (The Servants of India Society) சாதிவேற்றுமைகளைச் சாடியது. இந்தியமொழிகளிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்த பல்வேறு பத்திரிகைகளின் எண்ணிக்கை பெருகியது. சாதாரண மக்கள்மீது அவை மிகுந்த செல்வாக்கு செலுத்தின.

கலையும் இலக்கியமும்

இந்திய வரலாற்றையும் கட்டடக்கலையையும் முறையாக அறியும் முயற்சியில் ஆங்கில அறிஞர் ஈடுபட்டனர். இந்தோ கிரேக்க நாணயங்களின் துணைகொண்டு பிராமி எழுத்துக்களைப் படித்துப் புரிந்து கொண்டார் ஜேம்ஸ் பிரின்செப் (James Princep). சர் ஜான் மார்ஷல் எனும் அறிஞர் சிந்துவெளியில் அகழ்வாராய்ச்சிகளை (Excavations) மேற்கொண்டார். கலைகளையும் கட்டடக் கலையையும் அறிவியல் அடிப்படையில் ஆய்ந்தனர். பர்குஸனும் (Fergusson) கன்னிங்காமும் (Cunningham) கர்சான் பிரபு காலத்தில் நிறைவேறிய "பழங்கால நினைவுச் சின்னங்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தினல் (The Ancient Monuments Preservation Act)" புதை பொருள் ஆராய்ச்சியின் விந்தைகளைப் பேணிக் காக்கவும் அவற்றினைப் பிற்காலத் தலைமுறையினருக்கு மரபாக்கிச் செல்லவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இத்தகைய வளர்ச்சிப் போக்கின் விளைவாக இந்திய வரலாற்றில் இயல்பான அக்கரை நம் நாட்டவரிடையே வளர்ந்ததுடன், பாரத பூமியின் பாரம்பரியத்தில் பெருமித உணர்வும் பொங்கியது. கலைகளிலும் மறுமலர்ச்சி தோன்றியது. ஆரம்ப காலத்தில் ஓவியத்திலாகட்டும் அல்லது சிற்பக்கலையிலாகட்டும் இந்திய கருத்துக்களை வெளியிட மேனாட்டு உத்திகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், நாளடைவில் இந்திய உத்திகளே (Techniques) பயன்பட்டன. இங்ஙனமாக இந்தியக் கலையின் பல்வேறு கிளைகளை ஆய்ந்தறிவதில் புத்துணர்ச்சி எழுந்தது.

இந்திய மொழிகளும் இலக்கியங்களும் வளர்வதற்கு மேலை நாட்டவரின் தொடர்பு உதவியது. பாமரமக்களையும் கவரும் நோக்கத்தில் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் இந்திய மொழிகளைக் கற்றனர். வேதங்களையும் [illegible] இலக்கியங்களையும் மொழி பெயர்த்

தன. இவற்றின் மூலமாக இந்திய இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றினர். உரைநடை இலக்கியத்தின் தோற்றம் இக் காலத்தில் குறிப்பிடத் தகுந்த வளர்ச்சியாகும். ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள் (Shakespeare) தமிழ் அறிஞர்களிடையே புதிய ஆர்வத்தினை வளர்த்தன. லிட்டன் பிரபுவின் படைப்பான "இரகசிய வழி" (The Secret Way) எனும் காவியத்தின் தழுவல் தான் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை இயற்றிய 'மனோன்மணியம்'. "நந்தன் சரித்திரம்" எனும் முதல் கவிதை நாடகம் எழுந்தது. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் அவர்கள் தாம் எழுதிய 'ரூபாவதி', 'கலாவதி' ஆகிய இலக்கியங்களில் மேலைநாட்டு நாடகக்கூறு களையும் இந்திய நாடகக்கூறுகளையும் ஒருங்கிணைக்க முயன்றுள் ளார். பாவேந்தர் சுப்பிரமணிய பாரதியார் (1882-1921) தேசீயப்பாடல்கள் பல புனைந்தார். மேனாட்டுத் தொழில் நுட்பத்திலே அக்கறை காட்டினார். பெண்களின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டார். பாரததேவியின் விலங்கொடிக்க தேசீய இயக்கத்தை வளர்க்க அரும்பாடுபட்டார். வீரேசலிங்கம் பந்துலு அவர்கள் இக்காலத்தில் தான் தெலுங்கில் முதல் நவீனத்தைப் (Novel) படைத்தார். இந்திய நாடகங்களில் மரபுசார்ந்த எளிய மக்களின் வாழ்க்கையே அடிப்படையாகக் காணப்படுகின்றது. காளிதாசனின் "மேக தூத"த்தைத் தழுவி "மயூர சந்தேசம்" (Mayura Sandesam) எனும் நூலை, கேரள வர்மா எழுதி முடித்தார். கதக்களிக்கான கதைகளை இரவி வர்மா தம்பி (Ravi Varma Tampi) என்பார் எழுதினார். வெள்ளத்தோல் நாராயண மேனோன் சிறுபாடல் பல வற்றை யாத்துள்ளார். பகுத்தறிவாளராகத் திகழ்ந்த பெரியார் ஈ. வெ. ராமசாமி அவர்கள் இந்து சமுதாயக் கொடுமைகளைத் தாக்கினார், சாதிமுறையைக் கண்டித்தார். திராவிட இயக்கத்தை வளர்த்தார்.

வட இந்திய மொழிகளும் வியக்கத்தக்க முன்னேற்றம் கண்டன. அவைகளில் வங்காள மொழியே முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தது. நாவல், இலக்கியம், கதை, கட்டுரை, நாடகம், உரை நடை ஆகியவற்றில் அது குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் கண்டது. வங்காள மொழியில் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இராஜாராம் மோகன்ராய், பங்கிம் சந்திர சாட்டர்ஜி (Bankim Chandra Chatterji) இரமேஷ் சந்திர தத், இரபீந்திரநாத் தாகூர் ஆகியோர் அரிய தொண்டாற்றினர். இக்காலப்பிரிவில் இந்தியும் ஒரு நவீன மொழி யாக வளர்ச்சியடைந்தது. தயானந்த சரஸ்வதி வீரார்ந்த நடையில் இந்தி இலக்கியங்களைப் படைத்தார். பரதெண்டு அரிச்சந்திரா (Bharatendu Harischandra) பல்வேறு கட்டுரைகளையும் நாடகங் களையும் எழுதியுள்ளார். உருது மொழி அகராதியையும் இலக்கண

நூலையும் ஜான் கில்கிரைஸ்ட் (John Gilchrist) படைத்தளித்தார். லாகூரைச் சேர்ந்த முகமது உஸ்ஸெய்ன் உருது மொழிக் கவிதை யாத்தலை எளிமையாக்கினர். அதே சமயத்தில் தில்லியைச் சார்ந்த கலீப் (Ghalib) என்பார் உரைநடையை வளர்த்தார். மேலை நாட்டினரின் செல்வாக்கால் தற்கால மராத்திய இலக்கியமும் பஞ்சாபி இலக்கியமும் நல்ல வளர்ச்சி பெற்றன. பஞ்சாபி மொழியில் நல்ல கவிதைகளையும் கதைகளையும் படைத்தளித்தார் பண்டித மான்சிங். மராத்திய கவிதை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குகேசவசுதா (Keshavasuta) பெரும் பணியாற்றினர். லால் சங்கர் தமது கவிதைகளாலும் கட்டுரைகளாலும் குஜராத்தி மொழி இலக்கியத்திற்கு அணி செய்துள்ளார். இத்தகைய வளர்ச்சிக் கூறுகள் தேக்க நிலையில் இருந்த இந்திய மொழிகளை முன்னேற்றப் பாதைக்கு இட்டுச் சென்றன.

சமுதாய விழிப்புணர்ச்சி தோன்றிய இக்காலத்தில் இந்திய பத்திரிகைகள் பெருவளர்ச்சியுற்றன. 1780ஆம் ஆண்டில் 'பெங்கால் கெஜட்' எனும் வார ஏட்டினை (Bengal Gazette) ஹிக்கி (Hickey) என்பார் தொடங்கி வைத்தார். அதைத் தொடர்ந்து 'கல்கத்தா கெஜட்' (Calcutta Gazette) 'இண்டியன் வோர்ல்ட்' (Indian World) 'மதராஸ் கெஜட்' (Madras Gazette) ஆகியவை வெளிவந்தன. இவையெல்லாம் ஆங்கில ஏடுகளாயினும் அவற்றிற்கு பரவலான வரவேற்பு இருந்தது. பத்திரிகை வெளியீட்டில் இந்தியரும் அக்கரை காட்டத் தொடங்கினர். அதன் விளைவாக "அமிர்தபஜார் பத்திரிகா" (Amrita Bazar Patrika) இந்தியன் மிர்ரர்" (Indian Mirror) 'கேசரி' (The kesari), 'இந்து' (The Hindu) முதலானவை வெளிவந்தன. அரசாங்கம் விதித்த தடைகளும் அடக்கு முறைகளும் இந்திய பத்திரிகைகளுக்கு ஓயாத தொல்லை தந்த போதிலும் புதிய கருத்துக்களைப் பரப்புவதில் இப்பத்திரிகைகள் பாராட்டுதற்குரிய பணியாற்றி வந்துள்ளன.

மறுமலர்ச்சியின் விளைவாக வந்த விழிப்புணர்ச்சியின் அரசியல் பயனாக தேசீய உணர்ச்சி முகிழ்ந்தது. பண்டைப் பெரு இலக்கியங்களைப் படிக்கும் புதிய ஆர்வத்தின் பயனாக பாரத நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் ஒத்த பண்பாடு கொண்டவர்கள் என்பதை மக்கள் உணரத்தலைப்பட்டனர். பல்வேறு அறிஞர்கள் படைத்த வரலாற்று நூல்களும் அரசியல் ஒற்றுமை எனும் இலக்கை நோக்கி இந்தியா மெதுவாக நடைபோட்டு வந்துள்ளதை எடுத்துக் காட்டின. மேலை நாட்டுக் கல்வியின் மூலமாக பகுத்தறிவு இலக்கியங்களையும் மில் (Mill), பர்க் (Burke) லாக் (Locke) வால்டேர் (Voltaire) ஆடம் ஸ்மித் (Adam

Smith) ரூசோ (Rousseau) போன்ற சிந்தனையாளர்களின் தலை சிறந்த நூல்களையும் கற்கும் நல்வாய்ப்பினை இந்தியர் பெற்றனர். பல்வேறு மொழிகளில் வெளியான செய்தித்தாள்களும் பருவ ஏடுகளும் (Periodicals) புரட்சி இயக்கங்களின் செய்திகளை மக்களிடையே பரப்பின. சீர்திருத்தவாதிகளும் பண்டைய பண்பாட்டில் ஒரு புதிய நம்பிக்கையை வளர்த்ததன் மூலம் எதிர்காலம் ஒளிமயமாக இருக்கும் எனும் நம்பிக்கையூட்டினர். இவற்றின் விளைவாக இந்திய தேசிய இயக்கம் மறுமலர்ச்சியின் ஒரு அம்சமாகவே விளங்கியது. வரலாற்றில் காணும் ஒத்த வளர்ச்சி நிலைகளில் காணும் பண்பையே இங்கேயும் காணமுடிகின்றது.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

உலகத் தத்துவச் சிந்தனையில் இந்தியாவின் பங்கு

உலக வரைபடத்தில் ஆசியப் பெருநிலப்பரப்பின் தென் கோடியில் இந்தியா அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். தென் கோடி முனையில் அமைந்திருக்கும் இந்தியா உலக நாடுகளிடையே நடு நாயகமாக விளங்குவதையும் நாம் அறியலாம். மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி செல்லும் கடல் வழிகளின் மையமாக இந்தியா அமைந்திருக்கின்றது. இந்தியாவின் வடக்கு எல்லைக்கப்பால் விரிந்து பரந்து கிடக்கும் ஆசிய பெருங்கண்டத்தின் ஏனைய பகுதிகளும், அப் பகுதியில் அமைந்துள்ள பல்வேறு நாடுகளும் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இனம், மொழி, பண்பாடு இவைகளில் மாறுபட்ட மக்கள் வசிக்கின்றனர். இந்தியாவின் தென் பகுதியில் எல்லையற்று விரிந்து கிடக்கும் ஆழ்கடற் பரப்பும், ஆங்காங்கே திட்டுத் திட்டாகக் காணப்படுகின்ற எழில் மிகு வளங் கொழிக்கும் தீவுக் கூட்டங்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு இயற்கையிலேயே உலக நாடுகளின் நடுவில் அமைந்திருக்கும் இந்தியா பன்னாடுகளின் பண்பாடு மற்றும் சமயக் கருத்துக்கள் சந்திக்கும் பொது இடமாகவும் அமைந்தது. அத்தகைய சந்திப்பால் பிற நாடுகளின் பண்பு நலன்கள் இந்தியப் பண்பாடுகளில் கலக்கவும், இந்தியப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் மேற்கு, கிழக்கு நாடுகள், மேலும் வடக்குப் பகுதிகள், தென் பகுதித் தீவுக் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றில் பரவவும் ஏதுவாயிற்று.

ஆதி காலந் தொட்டே இந்தியா தனக்கே உரித்தான தனிப் பண்பாட்டுச் சிறப்பினை உருவாக்கியிருக்கின்றது. இந்தியாவில் தோன்றிய நாகரிகங்களின் வளர்ச்சியும், மேம்பாடும், பண்டைய இந்தியப் பண்பாடுகளின் தனிச் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. திராவிட நாகரிகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து, ஆரிய பண்பாடுகள் நிலைபெற்ற வரை, ஆதியிலிருந்து இன்று வரை உள்ள இந்தியாவின் தனித் தன்மையை விளக்கும் பண்பாட்டுக் கூறுபாடுகளை காண முடிகின்றது. இந்தியாவின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் தனித்தனியாக மாறுபட்ட மரபுகளும், நடைமுறைகளும், பண்பாடுகளும் காணப்பட்ட போதிலும், அத்தகைய வேறுபட்ட பண்

பாட்டு நிலைகளிலும் அடிப்படை ஒற்றுமை இருப்பதை உணரலாம். வேறுபாடுகளுக்கிடையேயும் ஒரே பண்பாடாகக் காட்சியளிப்பதே இந்தியப் பண்பாட்டின் தனிச் சிறப்பு ஆகும்.

வானோங்கி உயர்ந்து நிற்கும் மலைகளோ, கடக்க இயலாத காட்டாறுகளோ இந்தியாவில் இல்லை. எனவே காஷ்மீரம் முதல் தென் குமரி வரை, இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் மக்கள் தாராளமாகச் சென்று வர வாய்ப்பிருந்தது. மக்கள் மட்டுமின்றி அவர்களது பண்பியல்களும், உள்ளக் கிடக்கை உணர்த்தும் இலக்கியங்களும், சமய நம்பிக்கைகளும் கூட இந்தியாவெங்கும் பரவி நிலைபெறக் காரணமாக அமைந்தது. திராவிடப் பண்பாடு களின் பெரும்பாலான கூறுபாடுகளை ஆரியர்கள் தமதாக்கி ஏற்றுக்கொண்டு விட்டனர். இந்தியாவில் ஆரியர்கள் நிலைபெற்று பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் மேற்காசியா, மற்றும் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து பல இனத்தவர்கள் படையெடுத்து வந்தனர். தங்களது குடியேற்றங்களை இந்தியாவில் ஏற்படுத்தி ஆட்சி புரிந்த னர். பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயரும் முதலில் வர்த்தகர் களாக இந்தியாவில் நுழைந்து, பின்னர் இந்தியாவில் நிலவிய அர சியல் குழப்ப நிலை தங்களுக்குச் சாதகமாக அமையவே, அரசியலி லும் தலையிட்டு, ஆட்சிப் பொறுப்பை வென்றனர். இத்தகு அயல் நாட்டினரின் தொடர் படையெடுப்புகளின் போது இந்தியப் பண் பாடுகளுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டது. புதிய சமய பண்பாட்டுக் கூறுபாடுகள் நுழைந்து ஆதிக்கம் பெற்றன. இந்தியப் பண்பாடு கள் சிதைக்கப்பட்டன. பண்பாட்டு மோதல்கள் தொடர்ந்து ஏற் பட்டன. இத்துணை எதிர்ப்பிலும் இந்தியப் பண்பாடு முழுக்க மறைந்து படாமல், நுழைந்த பண்பாட்டு இயல்புகளில் காணப்பட்ட உயர்ந்த கூறுபாடுகளையும் தனதாக்கி ஏற்றுக் கொண்டது. இவ்வாறு தொடர்ந்து பலவித இனம், பண்பாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட மோதல்களின் விளைவாக, பண்பாடுகளின் கலப்பு ஏற்பட்டது.

இந்தியப் பண்பாட்டின் உயர் தனிச் சிறப்புத் தன்மைக்கு காரணமான சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் குறிப்பிட இயலும். முதல் சிறப்புக் கூறுபாடாக சமயம், மக்களின் வாழ்க்கையோடு இரண் டறக் கலந்து விட்ட நிலையினைக் குறிக்கலாம். இந்திய சமயமும், உலகியல் கூறுபாடுகளான சட்டங்கள், கலைகள், இலக்கியங்கள் ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றையொன்று தனித்து பிரித்து அறிய இய லாத அளவுக்குப் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன. அதனால்தான் சட்டங்களும், இலக்கியங்களும், கலைகளும் இந்தியாவில் புனிதப் பொருள்களாகக் கருதி, மதிக்கப்படுகின்றன. பண்டைய இந்தியா,

வில் வட்டார மொழிகளில் உருவாக்கப்பட்ட பல நூல்கள் சமயக் கருத்துக்களை விளக்குவதாகவே அமைந்திருந்தன. நவீன காலத்தில்தான் சமய இலக்கியங்களுக்குப் பதிலாக, மனித இயல்புகளின் இயக்கத்தினை மையமாகக் கொண்டு நூல்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன, கட்டிடக் கலையும், சிற்பக் கலையும் சமயங்கள் காட்டிய வழியிலேயே வளர்ந்து சமய வழிபாட்டுத் தேவைகளை நிறைவேற்றின. இரண்டாவது சிறப்புக் கூறாக கூறவேண்டுமெனில் இந்திய சமுதாய அமைப்பில் குடி கொண்டு நிலை பெற்றுவிட்ட சாதி அமைப்புகளையும் (Caste System) அதன் விளைவாக எழுந்து விட்ட கிராமப்புற குடி அமைப்புகளையும், கூட்டுக் குடும்ப அமைப்புகளையும் (Joint Family) குறிப்பிடலாம். இத்தகு அமைப்புகளே இந்திய சமுதாயத்தின் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கின்றன. சாதி முறையின் காரணமாக, குலப் பிறப்பு ஒன்றே ஒருவனின் உயர் நிலையை உறுதிப் படுத்தியது. எனவே சமுதாய உயர் நிலையை அடைய மற்றவர்கள் போட்டியிடவோ, முயற்சி செய்யவோ, அவ்வாறு முயன்றாலும் வெற்றி வாய்ப்புக்களோ இருக்கவில்லை. இத்தகு சமுதாய நிலை தொடர்ந்தது. ஆனால் முன்னேற்றம் காண இயலவில்லை. பல பேரரசுகள் தோன்றி, மறைந்ததனால் இந்தியாவில் "நிலையற்ற அரசுத் தன்மை" (Political Instability) ஏற்பட்டிருந்தது. இதன் எதிரொலியாக சமுதாயத்திலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் வளர்ச்சியற்ற தேக்க நிலை ஏற்பட்டது.

இந்தியப் பண்பாடுகளில் காணப்படுகின்ற சில கூறுபாடுகள் இதை மேலைப் பண்பாடுகளினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாக உள்ளன. 'மானவ தர்மம்' (Manava Dharma) அல்லது 'மக்களின் பண்பாடு' (Human Culture) என்றே இந்தியப் பண்பாடு குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆண்-பெண் வேற்றுமையின்றி, மற்றும் வயது, நிறம் ஆகிய எவ்வித வித்தியாசமுமின்றி உலக மக்களனைவரின் தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் தகுதி பெற்றதே இந்தியப் பண்பாடாகும். மனிதனின் அடிப்படைத் தன்மைகளையும், மனிதர்களுக்குள் ஏற்படுகின்ற தொடர்பு மற்றும் உறவு முறைகளின் முழுமையையும், மனிதர்களுக்கும், அவர்கள் வாழும் உலகிற்கும் இடையேயுள்ள பிணைப்பினையும், அடிப்படைத் தன்மைகளையும் நன்கு உணர்ந்து, அறிந்து, அதன் விளைவாக ஏற்படுத்தப்பட்டதே இந்தியப் பண்பாடாகும். வேற்றுப் பண்பாடுகளிலிருந்து, வேண்டியவைகளை தனதாக்கி, ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற இந்தத் தன்மையை இந்துப் பண்பாட்டைத் தவிர உலகின் வேறு எந்தப் பண்பாடுகளிலும் காண இயலாது. வெவ்வேறு இனத்தினர் தங்களுடைய பண்பாட்டுச் சிறப்புகளோடு, இந்தியாவில் வெற்றி வீரர்களாக நுழைந்தனர். ஆனால் காலப் போக்கில் அவர்கள் அனைவ

ரும் தங்கள் பண்பாட்டுச் சிறப்பு தன்மைகளை படிப்படியாக விடுத்து. இந்திய சமுதாயத்தில் இணைந்து விட்ட தன்மையையும் நாம் காண முடிகின்றது. முஸ்லிம்கள் மட்டும், சமய நம்பிக்கைகள் மற்றும் தங்களின் மரபுகளைக் காத்து, தனித்தே நின்றனர். முஸ்லிம்களின் மாறுபட்ட சமயக் கோட்பாடுகளையும் மரபுகளையும் கண்ணுற்ற இந்துக்கள், தங்களுடைய சாதி முறைகள் என்ற தகர்க்க முடியாத அரணுக்குள் தங்களை அடைத்துக் கொண்டு தனித்து வாழ்ந்து, பண்பாடுகளைக் காப்பாற்றத் துணிந்தனர். இருப்பினும் இந்து-முஸ்லிம் கலப்பு வேறு முறைகளில் காணப்பட்டது. இந்து-முஸ்லிம் களின் கலப்புறவால் 'உருது' என்ற புது மொழி தோன்றியது. இந்திய-பாரசீக ஓவிய முறைகளின் கலப்பு இந்தியாவில் புதிய ஓவியப் பாணியைத் தோற்றுவித்தது. அதே போல அலங்கார வளைவுகள் (Arches) அரைக் கோள வடிவுள்ள கூரைகள் (Domes) மற்றும் உயர்ந்த கோபுரங்கள் (Minarets) போன்ற கட்டிடக் கலை வடிவங்கள் முஸ்லிம்கள் இந்தியாவிற்கு வழங்கிய புது பாணிகளா கும். வெள்ளையர்கள் இந்தியாவில் நுழைந்த பின்னர் அவர்களது கலை, மற்றும் பண்பியல் முறைகள் இந்தியப் பண்பாட்டியலில் நுழைந்து, வெகுவான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது.

பல்வேறு வழிகளில் பண்டைய இந்தியப் பண்பாடு, வெளிநாடு களிலும் பரவி நிலைத்து விட்டது. படையெடுப்பாளர்கள், சமயப் பரப்பாளர்கள், வர்த்தகர்கள், தொழிலாளர்கள் மற்றும் நாடோடிக் கூட்டத்தினர்கள் வாயிலாக இந்தியப் பண்பாடு அந்நிய நாடுகளை அடைந்தது. படை வலிமை பெற்று உலகையே தன் கீழ் கொண்டு வந்து மிகப் பெரிய பேரரசை அமைக்கும் பேராசை கொண்ட, அப் பேராசையை அடையும் வழியில் எதிர்ப்படும் எதிர்ப்புகளனைத்தை யும் தகர்த்து, கடல் கடந்தும் சென்று, நாடுகளை வென்று, குடியேற் றங்களை ஏற்படுத்தும் உயர் எண்ணம் கொண்ட வீரமறவர் தலைவர்கள் உலகின் பல பகுதிகளுக்கு இந்தியப் பண்பாடுகளைக் கொண்டு சென்றனர். புத்த சமயப் பரப்பாளர்கள் உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று சமயப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டனர். வர்த்தகர் களும், உழைப்பாளர்களும் மேலை நாடுகளிலும், இந்தியாவைச் சுற்றியிருக்கும் எண்ணற்ற தீவுக் கூட்டங்களிலும் சென்று, குடியேறி யிருந்தனர். ஜிப்ஸீ (Gypsies) எனும் நாடோடிகள் உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று திரும்பினர்.

4. புத்த சமயம் பரவுதல்

மத்திய ஆசியா, சீனா, ஜப்பான், மேற்கு ஆசியா மற்றும் தென் கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இந்தியாவில் தோன்றிய புத்த சமயம் பரவி யது. அசோகரால் அனுப்பப்பெற்ற புத்த சமயப் பரப்பாளர்கள்

மத்திய ஆசியா, சிலோன் போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றனர். அசோகருக்குப் பின்னர் கனிஷ்கரும் புத்த சமயப் பரப்பாளர்களை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பினார். இந்தியாவினின்றும் அனுப்பப் பட்ட புத்த சமயப் பரப்பாளர்களைத் தொடர்ந்து, இந்தியா-சீனாவிற்கிடையே புனிதப் பயணிகள், புத்த சமய அறிஞர்கள் போன்றோரின் போக்கு வரத்து அதிகரித்தது. இத்தகு போக்கு வரத்து ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஆரம்ப காலத்தில் கோபி பாலைவனம் (Gopi Desert), இமயமலைக் கணவாய்கள் வழியாகவே ஆரம்பக்கால இந்திய சீனத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவ்வழியில் காணப்பட்ட எண்ணற்ற இடையூறுகளும், ஆபத்துக்களும் வேறு பல புதிய வழிகளைக் கண்டுபிடிக்கத் தூண்டியது. அதன் காரணமாகவே இந்தோ-சீனா இந்தியாவிற்கிடையே கடல்வழி ஒன்றும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது.

சமயப்பரப்பாளர்கள், இந்தியாவில் புனிதப் பயணம் மேற்கொண்டவர்கள் ஆகிய அனைவரைப் பற்றிய முழுவிபரங்களும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. காசியப்ப மதங்கார் (Kashyappa Matanga) என்பவரின் தலைமையில் பல துறவிகள், தங்களுடைய வடமொழி சமயக் கருத்துப் பேழைகளுடன் கி. பி. 67-ல் சீனாவை அடைந்ததாக, நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற வரலாற்றுச் சான்றுகள் குறிப்பிடுகின்றன. காசியப்ப மதங்கரும், அவரது சீடர்களும் தான் முதன் முதலில் சீனா சென்று சமயப்பரப்பில் ஈடுபட்டவர்கள் என்றும் கருதப்படுகின்றது. அவர்கள் சீன மொழியைக் கற்று, சீனாவின் யாங் மாநிலத்தில் (Yang Province) தங்கி, தங்கள் சமயப் பணியைத் தொடர்ந்தனர். கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டில் ஒரு சமயம் அம்மாநிலத்தில் 10,000 க்கு அதிகமான இந்தியக் குடும்பங்களும், 3000 புத்த சமயத் துறவிகளும் குடியிருந்தனர் எனக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. குமாரஜீவா (Kumarajiva) என்ற அறிஞர் கி. பி. 401ஆம் ஆண்டு சீனாவை அடைந்தார். அவர் சீன மொழியிலும் புலமை பெற்று நாற்பத்தேழு நூல்களை, சீன மொழியில் உருவாக்கிப் புகழ்பெற்றிருக்கின்றார். அந்நூல்களில் மிகவும் பெருமையுடன் குறிப்பிடத் தக்கது, நாகார்ஜுனர் (Nagarjuna) என்ற புத்த சமயப் பேரறிஞர் எழுதிய வடமொழி நூலை சீன மொழியில் மொழியாக்கம் செய்ததாகும். ஜின குப்தர் (Jinagupta) என்ற மற்றொரு புத்த சமயப் பேரறிஞரும் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டில் சீனா சென்றடைந்தார். அவரும் சீன மொழியில் புலமை பெற்று, புத்த சமயக் கோட்பாடுகளை பரப்ப ஆரம்பித்தார். ஏராளமான சீனர்கள் இவருக்குச் சீடர்களாயினர், 'தாங்' அரச வம்சத்தைச் (Tang Dynasty) சேர்ந்த பேரரசர் ஒருவரும் அவரது சீடராக

இருந்தார் என்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவர் முப்பத்தேழு வடமொழி நூல்களை சீன மொழியில் மொழியாக்கம் செய்தார்.

அத்தகு சமயப்பரப்புப் பணிகளால் புத்த சமயம் உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் பரவியது. சீனுவிலிருந்து இந்தியாவிற்குப் புனிதப்பயணம் மேற்கொண்டவர்கள், வருகின்ற வழியில் மத்திய ஆசியாவிலும் புத்த சமயத்தைப் பரப்பி நிலைபெறச் செய்தனர். பாலஸ்தீனத்தில் கிறித்துவ சமயம் தோன்றிய காலத்தில், இந்திய புத்த சமயம் மிகவும் வளர்ந்தோங்கியிருந்தது. தியானம் செய்தல் (ஜபம் செய்தல்), உண்ணு நோன்பிருத்தல் (Fasting) போன்ற சில கிறித்துவ மத சடங்குகள் புத்த சமயத்தின் செல்வாக்கினுல் ஏற்பட்டவைகளாகும்.

சீனுவினின்றும் புனிதப்பயணிகள் இந்தியாவை நாடினர். அத்தகு பயணிகளில் மிகவும் சிறப்பு பெற்று விளங்குபவர்கள் 'பாஹியான் (Fa-hien), யுவான்-சுவாங் (Huan Tsang), இட்சிங் (I-Tsing) என்ற மூவருமாவர்' குமாரஜிவா (Kumara Jiva) என்ற சீனு சென்று புகழ்பெற்ற இந்திய அறிஞரின் சீடருக விளங்கிய பாஹியான் (Fa-Hien) குப்தர்கள் காலத்தில் இந்தியாவில் பயணம் செய்தார். அவர் பாடலிபுரத்தில் இருந்த பல்கலைக் கழகத்தில் சமயத் தத்துவங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். ஹர்ஷ வர்த்தனர் ஆட்சியின் போது யுவான்-சுவாங் (Huan Tsang) என்ற சீனர் இந்தியா வந்தார். அவர் இந்தியாவெங்கனும் இருந்த புத்த ஆலயங்களுக்கும், மடாலயங்களுக்கும் சென்று வந்தார். அவர் நாளந்தா (Nalanda) பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிய நாகரிகத்தைக் (Asian Civilisation) கற்பிக்கும் பேராசிரியராக பல ஆண்டுகள் பணியாற்றினுர். பின்னர் அப்பல்கலைக் கழகத்தின் துணை முதல்வராக (Vice Principa) பணியாற்றினுர் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. யுவாங் சுவாங் சி-யு-கி (Si-yu-ki) என்ற நூலை உருவாக்கியிருந்தார். அந்நூலில் மேற்கத்திய அரசுகளைப் பற்றிய (Western Kingdom) சுவையான செய்திகளைத் தொகுத்து கொடுத்திருந்தார். அந்த நாடுகளைப் பற்றி வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பல செய்திகள் அந்நூலில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. 'இட்சிங்' என்பார் (I-Tsing) கடல் வழியாக கி. பி. 671இல் இந்தியா வந்தடைந்தார். அவர் நாளந்தா பல்கலைக் கழகத்தில் வடமொழியைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். சீனுவிற்குத் திரும்பி செல்லும்போது ஏராளமான வடமொழி நூல்களையும் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றுர்.

சீன வரலாற்றில் மிகவும் குழப்பமான காலத்தில் புத்த சமயம் அங்கு பரவியது. அரசியல் குழப்பங்களும், அரசின் அத்தகு

குழப்பநிலையை அதிகரிக்கச் செய்யும் வகையில் இயற்கையின் கடுமையான செயல்களும் சீன மக்களை துயரக் கடலில் ஆழ்த்தின. பெரும் வெள்ளமும், வெள்ளம் குறைந்த பின்னர் கடுமையான கொள்ளை நோய்களும் (Epidemics) கொள்ளை நோய் குறைந்த பின்னர் கடும் வறட்சியும், அதைத் தொடர்ந்து பஞ்சமும் பட்டினியும் சீனாவை ஆட்கொண்டன. இயற்கையின் இத்தகு கோரச் செயல் சீன மக்களிடையே பெரும் ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. புத்த சமயத்திற்கு எதிர்ப்பு தோன்றியது. அந்நிய சமயம் சீனாவில் பரவி நிலைபெற்றுவிட்டதே, சீனாவில் இயற்கையின் வெறிச் செயலுக்குக் காரணமாகும் என்ற கருத்தினை சீன அறிஞர்கள் மக்களிடையே பரப்பி வளர்த்தனர். மேலும் மகாயான புத்த சமயப் பிரிவினர், புத்தரை தெய்வமாகவே கருதி அவரது உருவச் சிலைகளை வணங்கினர். புத்தரின் சிலைகளைத் தெய்வமாகக் கருதி வணங்கும் வழக்கத்தைக் கண்ட சீனர்கள் வியந்தனர். அது சீன வழக்காறுகளுக்கு முற்றிலும் முரணானச் செயலாகும். அத்தகு காரணங்களால் சீனர்கள் புத்த சமயத்தை வெறுக்கத் தொடங்கினர். பின்னர் புதிய-கன்பூசிய தத்துவங்களின் (Neo-Confucianism) விளக்கங்களை உணர்ந்து, படிப்படியாக ஏற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்தனர். இத்தகு செயல்கள் புத்தசமயத்தின் செல்வாக்கு சீனாவில் மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது என்ற சிலரின் கருத்தை ஆதரிக்கவில்லை.

2. குடியேற்றங்கள் அமைத்தல்

இடர்ப்பாடுகளைத் துணிவுடன் ஏற்கும் வீர மறவர்களும், வர்த்தகப் பெருக்கத்தில் ஆர்வம் கொண்ட செல்வ வணிகர்களும், உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் துணிந்து சென்று குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துவதில் முனைந்தனர். பண்டைய வடமொழிக் கல்வெட்டுக்களும், அராபியரின் குறிப்பேடுகளும், சீனர்களின் வரலாற்று நூல்களும், பர்மா, மலாயா, இந்தோனேஷியா, சயாம், இந்தோ-சீனா, மத்திய ஆசியா மற்றும் வட ஆப்பிரிக்கா போன்ற பகுதிகளில் இந்தியர்கள் நிறுவியிருந்த குடியேற்றங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. பண்டைய இந்தியாவிலிருந்து ஒரு சிலர் நெடுந் தொலைவில் உள்ள தாய்வான் (Taiwan), பிலிப்பைன்ஸ் (Philippines) மற்றும் மடகாஸ்கர் (Madagascar) போன்ற பகுதிகளில் குடியேற்றங்கள் நிறுவியிருந்ததற்கான சான்றுகள் உள்ளன. உலகின் பல பகுதிகளிலும் இந்தியர்கள் குடியேற்றங்களை நிறுவியிருந்தாலும், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஏற்படுத்தியிருந்த குடியேற்றங்கள் சிறப்புப் பெற்றிருக்கின்றன. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குள் நான்கு முக்கிய நிலைகளில் குடியேற்றங்கள்

நிறுவப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. இந்தியர்கள் ஏற்படுத்திய குடியேற்றங்களில் அனைத்திலும் இந்துப் பெயர்களே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. காம்போஜம் (Kambuja) என்ற இந்திய நகரின் பெயரால் கம்போடியா (Cambodia) என்ற குடியேற்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அதேபோல ஒருவகை தானியத்தைக் குறிக்கும் (Millet) வடமொழிச் சொல்லான யவத்விப்பம் (Yavadwipa) என்ற பெயரால் 'ஜாவா' (Java) என்ற குடியேற்றம் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. காலப்போக்கில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் குடியேற்றங்கள் அமைப்பதில் தென்னிந்திய அரசுகளான கலிங்கம் (Kalinga), ஆந்திரதேசம் (Andhra Desa) மற்றும் தமிழகமும் (Tamilnadu) முன்னணியில் நின்றன. தென்னிந்திய அரசுகள் தங்களின் பேரரசின் எல்லைகளை ஆழ்கடலுக்கப்பால் இருந்த நாடு களிலும் விரிவாக்கியிருந்தன. அந்நாட்டு பேரரசுகளால் உருவாக்கப் பட்ட பெரும் வர்த்தக நிறுவனங்களும், குடியேற்றங்களும், பர்மா, சிலோன் மற்றும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலும் நிறுவப்பட்டன.

தென்னிந்திய அரசுகள் நிறுவிய அந்நாட்டு குடியேற்றங்கள் வளர்ந்து, பெருஞ்சிறப்பு பெற்ற கடலாதிக்கம் மிக்க பேரரசுகளாக உயர்ந்தன. ஒருசில பேரரசுகள் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அதிக மாக பெருமையுற நிலைத்து நின்றன. இரண்டு இந்துப் பேரரசு களைக் குறிப்பாகக் கூறலாம். முதலாவதாக, தற்போது வியட்நாம் என்றழைக்கப்படுகின்ற நிலப்பரப்பு முழுவதும் 'சம்பா' (Champa) பேரரசில் அடங்கியிருந்தது. இரண்டாவதாக, தற்போதைய கம்போடியா, கொச்சின்-சீனா, லாவோஸ், சயாம், பர்மா மற்றும் மலாயாவின் சில பகுதிகளும் அடங்கியிருந்தன. மலாயா தீப கற்பப் பகுதியில் 'சைலேந்திர பேரரசு' (Sailendra Empire) பெருமை யுடன் ஆட்சிபுரிந்தது. அந்தப் பேரரசில் ஜாவா, சுமத்ரா, போர்னியோ, பாலி போன்ற தீவுகள் உள்ளடங்கியிருந்தன. அத்தகு வளமைமிகு பேரரசிற்குப் பதினோராம் நூற்றாண்டில், சோழப் பேரரசின் வளர்ச்சியின்போது பேராபத்து ஏற்பட்டது. தமிழகத்து இராசேந்திர சோழன் தமது மாபெரும் படைகளுடன் வங்கக் கடலை கடந்து சென்று சைலேந்திர பேரரசினைத் தாக்கினான். அப்பேரரசின் பெரும் பகுதிகளை வென்றான். அதன் பின்னர் சைலேந்திர பேரரசின் அழிவு தொடங்கியது. அதன் அழிவில், ஜாவா தீவில் 'மஜாபாஹித்' (Majapahit) பேரரசு ஏற்பட்டது. அதேபோல் மலாக்காவில் (Malacca) மற்றொரு தனி அரசு தோன்றியது. மலாக்காவை ஆண்ட ஒரு அரசன் இஸ்லாம் மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். மலாக்கா அரசனின் மதமாற்றம், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இஸ்லாமிய சமயம் பரவி நிலைபெறச் செய்ய பேருதவியாக இருந்தது. சிலோன் தீவின் வடபகுதியில் 'கண்டி' (Kandi) என்ற தமிழ் அரசும் சிறப்புற்றிருந்தது.

அவ்வாறு தமிழக அரசுகளின் ஆதிக்கம் மேலோங்கி நின்ற காலை, தமிழ்ப் பண்பாடு தென்கிழக்காசியப் பகுதியெங்கணும் பரவி, மிகுதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. மொழி, கலைகள், கட்டிடக்கலை போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு மேலோங்கி நின்றது. இந்து சமயமும், புத்த சமயமும் பெரும்பாலான மக்களால் மிகவும் விரும்பப்பட்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, பரவி நிலைபெற்றிருந்தது. வட்டார மொழிகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துமளவுக்கு இந்திய வடமொழியின் செல்வாக்கு தென்கிழக்காசியப் பகுதிகளில் ஓங்கியிருந்தது. 'சு-கர்ணு' (Su-Karna) அல்லது 'சுயம்வரம்' (Swayamvara) என்பது ஒருவித விளையாட்டினைக் குறிப்பிடும் வடமொழிச் சொல்லின் வழிச் சொல்லே ஆகும். அதே பொருளில் 'சுகர்ணோ' (Sukarno) என்ற சொல் இந்தோனேஷியாவில் செயல்பட்டு வருகின்றது. அரசு விழாக்கள், நடைமுறைகள் இந்திய முறையில், அமைந்திருந்தன, வடமொழியே நடைமுறை மொழியாகச் செயல்பட்டது. இந்திய நிர்வாகத்துறையும், சட்டவியலும் (Jurisprudence) அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. இந்து, புத்த சமயச் செல்வாக்கினால் கோவில்களும், மடாலயங்களும் ஏராளமாகக் கட்டப்பட்டன. சமயக் கோட்பாடுகளும், தத்துவங்களுமே இந்திய கலைகள், கட்டிடக்கலைகளின் உயிர்நாடியாக இருந்திருக்கின்றன என்பதை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். இந்தியாவினின்றும் சமயங்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் பரவியது போலவே, சமயக் கருத்துக்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த கலைகள், கட்டிடக்கலைகளும் அப்பகுதிகளில் செல்வாக்குப் பெற்றன. ஜாவா, பாலி, போன்ற தீவுகளில் புகழ்பெற்று விளங்குகின்ற நடனக்கலை, இந்திய நடனக் கலையின் அடிப்படையில் உருவானதேயாகும். அதேபோல கம்போடிய நாட்டு மொழியில் காணப்படும் அகர வரிசையும், தென்னிந்திய மொழியின்பால்பட்டதேயாகும்.

கலைகள், கட்டிடக்கலைகளின் பண்டைய நினைவுச் சின்னங் [illegible] தென்கிழக்காசிய நாடுகள் முழுவதிலும் காணப்படுகின்ற கட்டிடங்கள், இந்தியக் கலைகளின் செல்வாக்கினை பறைசாற்றுகின்றன. ஜாவாத் தீவிலுள்ள போராபதூர் (Borabudur) என்ற மாபெரும் புராதனக் கோவிலில், புத்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்கும் கற்சிற்பங்கள், கல்லிலே பொறிக்கப்பட்ட காவியங்களாகத் திகழ்கின்றன. மலையுச்சியிலே கட்டப்பட்டுள்ள இந்த ஸ்தூபியின் கூரைகளில் புத்தரின் உருவங்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. போராபதூர் ஆலயத்தில் காணப்படும் சிற்பங்களும், சிலைகளும் இந்தோ-ஜாவானியக் கலையின் மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இன்னும் ஏனைய இடங்களில் இந்து புராணக் கடவுளர்களாகிய இராமர், விஷ்ணு, கிருஷ்ண

போன்ற கடவுளர்களின் லீலைகள், புராணங்களில் கண்டுள்ளபடி ஓவியங்களாகத் திகழ்கின்றன. சயாம், கம்போடியாப் பகுதிகளை உள்ளிட்டு எழுந்த கமர் (Khmer) பேரரசு விட்டுச் சென்ற கலைக் காவியமான 'அங்கர்வாட்' (Angkor Vat) என்ற திருக்கோயிலும், 'அங்கர் தோம்' (Angkor Thom) என்ற இடத்திலிருக்கும் சின்னங்களும் இந்திய-கமர் கலைப்பண்புகளின் இணைப்பை உறுதிப் படுத்துகின்றன. 'அங்கர்வாட்' என்ற வைணவத் திருக்கோவில் இப்போது சீரழிந்து கிடக்கின்றது. எனினும் அக்கோவிலின் கலைக் கருவூலங்களும், அதைச் சுற்றியுள்ள நீர்நிலைகள், கால் வாய்கள், பாலங்கள் ஆகியவைகள் அக்கோவிலின் பண்டைய பெருமையை விளக்கி நிற்கின்றன எனலாம்.

இந்தியப் பண்பாடு வடக்கு, மற்றும் மேற்கிலும் தனது செல்வாக்கினைப் பரப்பியது. பெஷாவர் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த குஷாணர்கள் (Kushans) மத்திய ஆசிய நாடுகளைக் கைப்பற்றினர். இந்துக்கள் கோட்டான் (Khotan) நகரில் குடியேறினர். அப்பகுதிகளில் ஆரெல் ஸ்டெய்ன் (Aurel Stein) என்பாரின் அகழ்வாராய்ச்சிகளின் விளைவாக அழிந்துபட்ட மடாலயங்களும், இந்துக் கடவுளர்களின் சிலைகளும் கண்டெடுக்கப் பட்டுள்ளன. பாரசீகப் பேரரசின் தொடர்பால் இந்தியப் பண்பாடு மேற்குப் பகுதிகளிலும் பரவியது. இந்து அரசர்கள் மேற்கில் ரோமானியப் பேரரசுடனும் தூதுவர்கள் மூலமாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்திருக்கின்றனர். அதன் காரணமாக வர்த் தகப் பெருக்கமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. பருவக்காற்றின் தன்மை யையும், கடல் நீரோட்டங்களின் வழிகளையும் ஆய்ந்தறிந்த பின்னர், கி.பி. முதலாம் நூற்றுண்டில் ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் நிலையான வர்த்தக உறவை வளர்த்துக் கொண்டனர். எகிப்தி லுள்ள அலக்சாந்திரியா (Alexandria) இந்திய வர்த்தகர்களின் முக்கிய கேந்திரமாகவே விளங்கியது. அந்நகரில் இந்திய வர்த்த கர்கள் பலர் குடியேறி, வர்த்தகத்தலங்களை நிறுவியிருந்தனர். இந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலுள்ள மலபார் பகுதிகளிலிருந்து பாலஸ்தீனத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட தேக்கு மரத்தைக் கொண்டு, சாலமன் (Solomon) என்ற பேரரசர் ஜெருசலம் நகரில் மாபெரும் திருக்கோயில் ஒன்றினைக் கட்டினுர் என்று நம்பப்படு கின்றது. இந்தியாவினின்றும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பட்டாடைகளுக்கும், முத்துக்களுக்கும் ரோமானியப் பேரரசில் ஏராளமான தேவை இருந்தது. பட்டாடைகளும், முத்துக்களும் இறக்குமதி செய்ய ரோமானியர் ஏராளமாக பொன், வெள்ளி நாணயங்களை இந்தியாவிற்கு ஏற்றுமதிசெய்ய வேண்டியிருந்தது. அதனுல் ரோமப் பேரரசில் பொன்-வெள்ளி உலோகங்களுக்குத்

தட்டுப்பாடு ஏற்படுகின்ற ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று பிளினி (Pliny) என்ற வரலாற்றாசிரியர் வருந்தியிருக்கின்றார்.

3. நீதி போதிந்த இந்தியக் கதைகள் பரவுதல்

நீதிக்கதைகள் (Fables) என்றழைக்கப்படுகின்ற இந்தியக் கட்டுக்கதைகள் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் பரவியிருப்பதை, மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். இக்கதைகளை நாடோடிக் கூட்டத்தினரும் (Gypsies) (பின்னர் நாடோடிகள் 'எகிப்தியர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்) கிரேக்கம், பைசாண்டியப் (Byzantium) பகுதியிலிருந்து வந்த வர்த்தகர்களும், கிழக்கு ஐரோப்பா மீது படையெடுத்த மங்கோலியர்களும், இக்கதைகளை ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரப்பினர். 'ஈசாப்' (Aesop) என்பாரின் நீதிக்கதைகள் கி.மு. ஆறும் நூற்றாண்டிலேயே இந்தியர்களிடையே பரவியிருந்தது. அதே காலத்தில் பஞ்சதந்திரக் கதைகளும், பாரசீகத்தில் 'பஹ்லவி' (Pehlavi) மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டது. அக்கதைகளில் குறிப்பிடப்படுகின்ற 'கலிலா', (Kalila), 'திம்மா' (Dimma) என்ற இரண்டு குள்ளநரிகளின் (Jackals) பெயராலேயே பாரசீக 'பஹ்லவி' மொழி பெயர்ப்பு விளங்கியது. இந்தக் கதைகளை கருப்பொருளாகக் கொண்டு அரபுமொழிகளில் உருவாக்கப்பட்ட கதைகள் ஐரோப்பாவில் பரவியிருந்தன. இக் கதைகளின் ஜெர்மானிய வடிவமே முதன்முதலில் அச்சிடப்பட்ட நூல்களில் ஒன்றாகும். அந்தக் கதைகள் கிரேக்க இலக்கியங் களிலும் நுழைந்து, கிரேக்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக டச்சு, டேனிஷ் மற்றும் ஐஸ்லாந்து (Dutch, Danish and Icelandic) மொழிகளிலும் நுழைந்தன. இத்தாலிய மொழியாக்கத்தைப் பின் பற்றிய சர் தாமஸ் நார்த் (Sir Thomas North) என்பார் எலிசபெத் பேரரசியாரின் ஆட்சிக்காலத்தில் இங்கிலாந்திலும் அக்கதைகளைப் பரப்பினார் 'மூன்று பேழைகள்' (Three Caskets), 'ஒரு பவுண்டு நிறை மாமிசம்' (A Pound of Flesh) என்பன போன்ற கருத் துக்களை ஷேக்ஸ்பியர், அவரிடமிருந்தே பெற்றார் என்று கருதப் படுகின்றது. 'பெர்ரட்டா' (Perretta) என்ற பிரஞ்சுக் கதை இந்திய மூலக்கதையின் தழுவலாக இருக்கலாம் என மாக்ஸ்முல்லர் (Max Muller) என்பார் அறிவிக்கின்றார். 'பெர்ரட்டா' என்ற மாது, பால் குடத்தைத் தலையில் சுமந்து, கடைவீதிக்குச் செல்லு கின்றாள். செல்லும்போது அவள் கற்பனையில் மூழ்குகிறாள். அதன் விளைவாக பகற்கனவு காணுகின்றாள். அக்கனவில், அவள் தலையில் சுமந்துவந்த பாலை, நல்ல விலைக்கு விற்று, நூறு கோழி முட்டைகளை வாங்குகின்றாள். முட்டைகள் குஞ்சுபொறித்தவுடன், அந்தக் கோழிக் குஞ்சுகளை விற்று, ஒரு பசுவும் கன்றும்,

வாங்குகிறாள். கன்றுக்குட்டி கால்களை உதைத்துக் கொண்டு, துள்ளிக் குதிக்கின்றது. பெர்ரட்டாவும் அக்கன்றைப் போலவே தானும் குதிக்கிறாள். அதன் விளைவாக அவள் தலையிலிருந்த பால் குடம் விழுந்துவிடுகின்றது. இதனால் தன் கணவன் தன்னை அடித்துத் துன்புறுத்துவாரோ என்றும் அச்சமடைகிறாள். அதே கதையமைப்புள்ள இந்தியக் கதையாவது: பெர்ரட்டா என்ற பெண்மணிக்குப் பதிலாக, இந்தியக் கதையில் ஒரு அப்பாவி பிராமணன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். அந்த அப்பாவிப் பிராமணன் ஒரு பானை நிறைய சோறு சமைத்து, அதை விற்பதற்காக எடுத்துச் செல்லுகின்றான். அச்சோற்றினைக் கொள்ளை லாபத்திற்கு விற்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அடைகின்ற லாபத்தைக் கொண்டு, ஒரு செல்வ வணிகக் குடும்பப் பெண்ணை மணக்க வேண்டுமென்றும் கனவு காணுகின்றான். அவ்வாறு செல்வ சீமாட்டியை மணந்த பின்னர் அவளைத் தடியால் அடித்துத் துன்புறுத்த வேண்டும் எனவும் கனவு காண்கின்றான். அதே நினைவில் அப்பெண்மணியை அடிப்பது போன்ற பாவனையில், தனது கைத்தடியை வீசுகின்றான். அதனால் அவன் சமைத்து வைத்திருந்த சோற்றுப் பானையில் பட்டு, பானை உடைபடுகின்றது. அதேபோல இன்னுமொரு உதாரணத்தையும் கண்டுக் குறிப்பிடலாம். 'சிந்தெரல்லா' (Cinderella) என்ற அழகு நங்கையார் 'சுவர்ணதேவி' (Suvarnadevi) என்ற இந்திய இளவரசியாவாள். அந்த இளவரசி தனது காலணிகளில் ஒன்றினை ஒரு ஏரியில் தவறவிட்டுவிடுகின்றாள். அந்தக் காலணி, ஒரு மீனவன் வலையில் சிக்குகின்றது. அந்த மீனவன் 'உக்கிரபாகு' (Ugra Bahu) என்ற இளவரசனிடம் அந்தக் காலணியைக் கொடுக்கின்றான். அந்தக் காலணியின் அழகில் மயங்கிய இளவரசன், அந்தக் காலணியை அணிந்த அந்தப் பேரழகியைக் கற்பனையில் கண்டு, காமுற்று, அவளைத்தேடி அலைகின்றான். அதேபோல 'அராபிய இரவுகள்' (Arabian Nights) என்ற கதைக்கொத்தில் காணப்படுகின்ற நிகழ்ச்சிகளில் பெரும்பாலானவை இந்திய, கிரேக்க, பாரசீகக் கதைகளின் தழுவல்களேயாகும். இக்கதைகள் ஸ்பெயின் வழியாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரவியது.

4. அராபியர்களின் பணி

அராபியர்கள் கி.பி. 712ஆம் ஆண்டு சிந்து மாநிலப் பகுதியில் குடியேறிய பின்னர் இந்திய நாகரிகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டனர். அவர்கள் இந்திய அறிவியல், கணிதம், மருத்துவம், வானியல், தத்துவம், இலக்கியம், மற்றும் கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தனர். அவ்ர்கள் இந்தியாவில் பெற்ற கல்வியறிவின் துணையுடன், கி.பி. 750-850க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்,

தங்களது பெருமைமிகு பண்பியல் வளர்ச்சியைத் தொடங்கினர். இந்து முறை எண்கள் (Numerals) மற்றும் பத்து பத்தாகக்கணக் கிடும் முறை (தசமமுறை-Decimal system) ஆகியவைகளை அப்படியே தங்கள் நாடுகளிலும் பின்பற்ற ஆரம்பித்தனர். இந்திய வானியல் முறைகள் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அராபிய வானியல் அறிஞரான அபு மஷார் (Abu Mashar) என்பவர் வாரணசி யில் இந்திய வானியலைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். இந்தியாவில் கல்வி பயின்று தேர்ந்த அறிஞர்களை பாக்தாத் காலிபுகள் உயர்பணி களில் அமர்த்தினர். அவ்வறிஞர்கள், தங்களது தாயகம் திரும்பிய போது சாரகர், பிரம்மகுப்தர் போன்றோரின் நூல்களைத் தங்களுடன் எடுத்துச் சென்று, அந்நூல்களை அரபு மொழியில் மொழியாக்கம் செய்தனர். பாக்தாது காலிபுகளிலேயே மிகச்சிறந்தவராகக் கருதப் படும் ஹருன் அல்-ரஷிது (Harun-Al-Rashid) இந்திய மருத்து வர்களை தமது அரசவையில் அனுமதித்துப் போற்றினர். அரபு நாடுகளிலிருந்து இந்தியக்கலை, அறிவியல்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளை அடைந்தன. 'முஸ்லிம்கள் இந்தியாவை வென்று நிலைபெற்ற பின்னரே, இஸ்லாமிய நாகரிகம் உலகத்தில் சிறந்த நாகரிகங் களில் ஒன்றாக கருதப்பட்டு உயர்நிலையை அடைந்தது. இஸ்லாமிய அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு, இந்திய அறிவியல் நூல்களே அடிப் படையாக இருந்திருக்கின்றன. இந்திய அறிவியல் நூல்களை கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து முஸ்லிம்கள் கற்கத் தொடங் கினர். வேதியியல், கணிதம், மருத்துவம், வானியல் போன்ற அனைத்து அறிவியல் துறைகளிலும், தாங்கள் இந்தியாவிலிருந்து கற்றுணர்ந்தவைகள், அனைத்தையும் அப்படியே ஐரோப்பாவில் புகுத்தியிருக்கின்றனர். இஸ்லாமின் ஏகாதிபத்திய உணர்வும், இஸ்லாமியப் படைகளின் வெற்றியும், கிழக்குநாடுகளின் அறிவியல் கலைகள் அனைத்தும் மேற்கு நோக்கிச் சென்று ஐரோப்பிய நாடு களில் நிலைபெறக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது. இஸ்லாமியர் மூலமாக ஐரோப்பாவில் நுழைந்து நிலைபெற்றுவிட்ட கீழைநாட்டு அறிவியல் மற்றும் கலையறிவு, ஐரோப்பாவில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட மிக முக்கியமான காரணமாக இருந்திருக்கின்றது'' என ஹாவல் (Havell) என்ற வரலாற்றறிஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.

5. மேலைநாடுகளில் இந்தியப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு

நவீன காலத்தில் ஐரோப்பியர்களின் வர்த்தகம், மற்றும் ஏகாதிபத்தியத் தொடர்புகள் வாயிலாக, இந்திய பண்பாட்டுச் சிறப்புகள் மேலைநாடுகளில் நுழைந்து, செல்வாக்குப் பெற்றிருக் கின்றன. இத்தாலியின் வெனிஸ், ஜெனோவா நகர வர்த்தகர் களின் இந்திய வர்த்தக முற்றுரிமையை நசுக்கும் உறுதிகொண்ட போர்த்துகீசியர்கள், உயிரையும் துச்சமாக மதித்து, அலைகடலில்

புதைந்துகிடக்கும் ஆபத்துக்களையும் வென்று, அரும்பெரும் முயற்சிகளின் விளைவாக, நன்னம்பிக்கை முனையைச் சுற்றி, அரபுக்கடல் வழியாக இந்தியாவை அடையும் நேரடிக் கடல் வழியைக் கண்டுபிடித்தனர். வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க, ஐரோப்பிய வரலாற்றின் திருப்பு முனையாக அமைந்த இந்த ஒரு சிறப்பு நிகழ்ச்சி; ஐ ரோ ப் பா முழுவதிலும் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் பெரும்பாலானவை கீழை நாடுகளுக்குப் புதிய கடல்வழிகள் கண்டுபிடிப்பதிலும், கடல்வழி கண்டபின்னர் குடியேற்றங்களை அமைக்கவும், வர்த்த கத்தில் செழிக்கவும், புதிய கடல்வழிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற் சியில் இறங்கிய வீரர்கள் பயண நூல்கள் எழுதவும், போர்த்து கீசியர்களின் இந்திய கடல்வழி கண்டுபிடிப்பு பெரும் தூண்டு கோலாக அமைந்துவிட்டது.

சர் தாமஸ் ரோ என்பார் பேரரசர் ஜஹாங்கீரை, அவரது அரசவையில் சந்தித்த நிகழ்ச்சியினைத் தனது குறிப்புக்களில் பின் வருமாறு வருணிக்கின்றார். "உயர்ந்த பீடத்தில், அரசக் குடையின் கீழே, அழகுமிளிரும் இரத்தினக் கம்பளங்களின் விரிப்பில், அள வற்ற செல்வக் கொழிப்பிலும், கொடுந்தன்மையும், பெருமிதமும் ஒருங்கே 'கலந்து காட்சியளிக்கின்ற தன்மையில் மொகலாயப் பேரரசர் ஜஹாங்கீர் வீற்றிருந்தார்" என சர் தாமஸ் ரோ குறிப்பிடு கின்றார். இக்குறிப்பில் கண்டுள்ள வருணனை ஆங்கிலக் கவிஞர் மில்டன் என்பவரை மிகவும் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். அவர் தமது கவிதை நூலில் சாத்தானை (Satan) உருவகப்படுத்தும்போது இதே போன்ற கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்: "ஆர்முஸ் (Ormuz), மற்றும் இந்து நாடுகளின் செல்வத்தைவிட பன்மடங்கு உயர்ந்த செல்வ வளத்தைத் தன்னகத்தே கொண்ட பெருமையுடன், சாத்தான் (Satan) உயர்ந்த பீடத்தில், இருக்கும் அரியணையில் பேரரசனைப்போன்று வீற்றிருக்கின்றார்" என மில்டன் வருணிக்கின்றார். இயேசு சபையினர் (Jesuits) இந்திய மொழி களைக் கற்றுத் தேர்ந்தனர். இயேசு சபையினர் வடமொழி யஜுர் வேதத்தை பிரெஞ்சு மொழியில் மொழியாக்கம் செய்தனர். மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட யஜுர் வேதம் பிரெஞ்சு அறிஞனை வால்டேரின் சிந்தனையை ஊக்குவித்திருக்கின்றது. மாக்ஸ் முல்லர் என்ற மற்றொரு அறிஞர், ரிக் வேதத்தினை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்தார். மேலும் அவர் இந்து, சொராஸ்டிரிய, புத்த சமயம், முஸ்லிம், மற்றும் சீன சமய நூல்களின் தொகுப் புக்களை ஐரோப்பிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அதன் வாயிலாக கீழை நாடுகளின் சமய நூல்களைப் பற்றியும், தத்துவங் களைப் பற்றியும் ஐரோப்பியர்கள் நேரடியாக உணர்ந்துகொள்ளும்

வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்திய கவிதைகளின் சிறப்பினை ருக்கர்ட் (Ruckert) என்பார் ஜெர்மானியருக்கு எடுத்துரைத்தார். காளிதா சரின் 'சாகுந்தலம்' என்னும் நாடகக் காவியம் கதே (Goethe) என்ற ஜெர்மானிய கவிஞரை மிகவும் கவர்ந்தது. ஷெல்லி, வோர்ட்ஸ்வொர்த், கார்லைல் போன்றோர் இந்திய தத்துவ நூல்களை விரும்பிக் கற்றனர். இந்திய தத்துவக் கருத்துக்கள் அவர்களது கவிதைகளின் அடிப்படையாக இருக்கின்றன. அமெரிக்காவில் வளர்ந்துவிட்ட ஆங்கில புயூரிட்டானிய முறைகளை வெறுத்தவர், புதிய இங்கிலாந்து (New England) பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்திய "அதீத தத்துவநிலைப் பயிற்சி இயக்கத்தை" (Transcendental Movement) விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். அதீத தத்துவ நிலைப் பயிற்சி இயக்கத்தை அமெரிக்காவில் பரப்பிய எமர்சன் (Emerson) என்பார் பண்டைய இந்திய சமய நூல் களைக் கற்றவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மொகலாயப் பேரரசர் அவுரங்கசீப் அவர்களின் செல்வப் புதல்விகளில் ஒருவர் டெல்லியிலிருந்து காஷ்மீர் செல்லும்போது, பயணக்களைப்பை நீக்கும் பொருட்டு ஒரு இளம் கவிஞன் ஏராளமான சிறு கதைகளை வழிநெடுகிலும் கூறிக்கொண்டே வந்திருக்கின்றான். அக்கதைகள் அனைத்தையும் சர் தாமஸ் மூர் என்பார் தொகுத்து 'லாலா ருக்' (Lalla Rook) என்ற கதைக் கொத்தாக வெளியிட்டார். அவுரங்க சீப்பின் புதல்வியார் பொகாரா நாட்டு இளவரசனை திருமணம் செய்து கொள்வதற்காக, காஷ்மீர் சென்றார். ஆனால் வழியில், ஏராளமான கதைகள் கூறி, பயண அலுப்புத் தெரியாமல் செய்த இளம் கவிஞன் மீது அவள் மையல் கொண்டாள். காஷ்மீர் சென்று, தனது கரம் பிடிக்கப் போகும் மணாளனைக் கண்டபோது திகைத்து நின்றாள். ஏனெனில் வழிநெடுக கதைகள் மூலம் அவளது காதலைப் பெற்ற அதே கவிஞன்தான், மணமகனாக அவரை வர வேற்றார்.

விக்டோரிய காலத்தின் பிற்பகுதியில் (Later Victorian Period) இந்திய 'பிரம்மஞான வழி' (Theosophy) ஐரோப்பிய தத்துவ வளர்ச்சியை மிகவும் பாதித்தது. ருஷியாவைச் சேர்ந்த பிளா வாட்ஸ்கி அம்மையாரும், (Madam Blavatsky) அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த கர்னல் ஆல்காட் என்பாரும் (Colonel Olcott) இந்திய பிரம்மஞான அறிவில் நாட்டம் கொண்டு, பிரம்மஞான இயக்கத் தைத் (Theosophical Society) தோற்றுவித்தனர். உலகை உய்விக்க, நல்வழிப்படுத்த, இறையருள் பெற்று, மகாத்மாக்களாக அவதாரம் எடுத்து வந்தவர்களே கிருஷ்ணர் மற்றும் புத்தர், இயேசு போன்ற தீர்க்கதரிசிகளும் ஆவர் என இவர்கள் கருத்து வெளியிட்டனர். பிரம்மஞான இயக்கத்தின் வாயிலாக, இந்திய

வினைப்பயன் கொள்கை (Karma theory) மற்றும் மறுபிறப்பு போன்ற இந்து சமய தத்துவங்களின் மேன்மையை ஐரோப்பியர்களும், அமெரிக்கர்களும் உணர்ந்தனர். பிளாவாட்ஸ்கி அம்மையாரைத் தொடர்ந்து மெய்ஞான இயக்கத்தின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்ற அன்னி பெசன்ட் அம்மையார் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்ட ஐரோப்பிய பெண்மணிகளில் சிறந்தவராவார்.

சுவாமி விவேகானந்தர், இரவீந்திரநாத் தாகூர், மகாத்மா காந்திஜி போன்றோரின் கருத்துக்கள் உலக நாடுகள் முழுவதிலும் உயர்ந்த செல்வாக்குப் பெற்றன. 1893ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவில் சிக்காகோ நகரில் கூடிய உலக சமயங்களின் மாநாட்டில் சுவாமி விவேகானந்தர், இந்து சமயத்தின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டார். இந்தியா திரும்பிய பின்னர் அவர் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தார் (Ramakrishna Mission). இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் தலையாய குறிக்கோள் ஐரோப்பியத் தத்துவங்களான, உலகியல், இன்பம், பொருளாசை ஆகியவற்றால் திசைமாறிச் சென்று, பண்டைய இந்திய சமயத் தத்துவங்களையும், நெறிமுறைகளையும் புறக்கணித்துச் செல்லுகின்ற பேதை இந்துக்களையும், ஏனையோரையும், நல்வழிப்படுத்துவதே ஆகும். தாகூர் இந்து சமய, மற்றும் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிக்கு அரும்பணியாற்றியிருக்கின்றார். அவருடைய 'கீதாஞ்சலியும்', 'சாதனா' என்ற நூல்களும், இன்றைய உலக சிந்தனை வளர்ச்சியை தூண்டியிருக்கின்றன. 'அஹிம்சை அல்லது அமைதிவழி போராட்டம்' என்ற புதிய கோட்பாடுகளின் மூலம், இந்திய விடுதலை போராட்டத்தை வெற்றிபெறச் செய்த காந்திஜி அவர்கள் பண்டைய இந்திய நெறி நூல்களிலிருந்து உலகிற்கு ஒரு புதிய கோட்பாட்டையே உருவாக்கிக் கொடுத்திருக்கின்றார். காந்திஜியின் இந்த அறவழிக் கோட்பாட்டிற்கு எதிர்ப்புகள் இருப்பினும், அக்கோட்பாடு அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, ஆப்பிரிக்க மக்களிடையே உயர்தனிச் செல்வாக்கினைப் பெற்றிருக்கின்றது.

கலைத் துறையிலும் இந்தியாவின் செல்வாக்கு மேனாடுகளில் மிகுந்து காணப்படுகின்றது. மொகலாயர் காலத்தில் மிகச் சிறிய அளவில் தீட்டப்பட்ட ஓவியங்களின் (Miniature Paintings) பெருமையினை சர் தாமஸ் ரோ என்பார் புகழ்ந்திருக்கின்றார். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய ஓவியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து பண்டைய இந்திய சின்னங்களின் கவின்மிகு தோற்றத்தினையும், இந்தியாவின் இயற்கை வனப்பினையும் ஓவியங்களாகத்

தீட்டியிருக்கின்றார். தாமஸ், வில்லியம், டேனியல் போன்ற ஓவியக் கலைஞர்கள் கீழை நாடுகளின் ஓவியப் படைப்புக்களை திரட்டி, தொகுத்து 'கீழை நாட்டு எழிலோவியங்கள்' (Oriental Scenary) என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டனர். அந்த ஓவியத் தொகுப்பு நூல் ஐரோப்பியர் இலக்கிய சிந்தனைகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றது. ஐரோப்பிய இலக்கியங்கள் கீழை நாட்டு எண்ணங் களை பிரதிபலிக்கின்றன. கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணங்களில், பூ வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய காஷ்மீரத்து சால்வைகளும், படுக்கை விரிப்புக்களும், ஐரோப்பியர்களை மிகவும் கவர்ந்தன. இந்தியக் கட்டிடக் கலை அமைப்புக்கள் ஐரோப்பியர்களை ஆட் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் இந்தியக் கட்டிட கலைப் பாணியில் கட்டிடங்கள் உருவாக்க முயன்றனர். இருப்பினும் இக்கலை, ஐரோப்பிய நாடுகளிடையே அவ்வளவாகச் செல்வாக்குப் பெறவில்லை.

பொதுவுடைமையினருக்கும், முதலாளித்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டோருக்கும் இடையே கொள்கை மாறுபாடுகள் காரணமாக தொடர்ந்து புகைந்து கொண்டிருக்கும் கெடுபிடிப் போரில் இந்தியா எப் பக்கமும் சாராது, நடுநிலைமை வகிக்கின்றது. இந்த நிலையினால் கெடுபிடிப் போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் நாடுகளின் நேரடி மோதலை இந்தியா தடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்று கருதுவது பொருந் தாது. இருப்பினும் அனைத்துலக நாடுகளின் உறவு முறைகளில், நாடுகளின் செயல்பாட்டில், இந்தியாவும் பெருமையான இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது என்பதை மறுக்க இயலாது. இந்தியாவின் 'அறவழிக் கொள்கையையும்' (Non-Violence) ஒத்துழையாமை யையும் (Non-Co-operation) அமெரிக்காவிலிருக்கும் செவ்விந்தி யர்கள், அமெரிக்க அரசுக்கு எதிரான போராட்டங்களில் கடைப் பிடித்தனர். ஆனால் அவர்கள் வெற்றி பெற இயலவில்லை. ஆனால் அதே கொள்கைகளைப் பின்பற்றிப் போராடியதன் விளைவாக இந்தியா வெற்றி கண்டது. சுதந்திரம் பெற்றது. உலக நாடுகளில் இருக்கும் சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு, சிறப்பாக அமெரிக்க நீக்ரோக்களுக்கு இந்த இந்தியக் கொள்கைகள் மிகவும் பயனளிப்பதாக உள்ளது. இத்தகு இந்தியக் கொள்கைகளை வேற்று நாடுகளிலும் திறம்படச் செயல் படுத்த முடியும் என்பதனை, மார்ட்டின் லூதர் கிங் என்ற அமெரிக்க நீக்ரோ தலைவர் உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றார். பெரும்பான்மை இனத்தினரால், அதிகார வலிமை கொண்டு, சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் நசுக்கப் படும்போது, இந்தியா உலகிற்கு வழங்கிய 'அறவழி' மற்றும் 'ஒத்துழையாமை' என்ற இவ்விரு ஆயுதங்களையும் முறை

யாகப் பயன்படுத்தி வெற்றிகாண முடியும் என்பதை அமெரிக்க நீக்ரோத் தலைவர் மார்ட்டின் லூதர் கிங் என்பவர் நிருபித்தார்.

இந்தியா மிகப் பெரிய மக்கள் தொகையைக் கொண்ட பரந்த நாடு. இந் நாட்டில் மக்களாட்சி முறை அரசு வெற்றிகரமாகச் செயல்படுகின்றது. இந்திய மக்களாட்சி முறையின் இயக்கத்தினை உலக நாடுகள் உற்று நோக்கிய வண்ணம் உள்ளன. முறைப்படி நடத்தப் படுகின்ற பொதுத் தேர்தல்களும், கட்சி அமைப்புக்களும், பஞ்சாயத்து முறைகளும், இப் பரந்த நாட்டில் மக்களாட்சி முறை களில் செயல்படும் செம்மையினை அறிவுறுத்துகின்றன. இந்தியா மக்களாட்சி அரசு முறையில் கண்டுள்ள சிறப்பு, ஏனைய ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும் மக்களாட்சி முறை மலர வழி காட்டியாக அமைந்திருக்கின்றது.

